

BIBLIA-TANULMÁNYOK ■ 2022/3.

*„Ha tűzben jársz, nem égsz meg...,
mert én vagyok a te Istened”*

KRISZTUSSAL EGYÜTT
A MEGPRÓBÁLTATÁSBAN

BIK KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2022

A tanulmányokat összeállította:

Egerváriné Árvai Márta (9–10.), Fodor Albert (11.),
Kovács Zoltán (8.), Somogyi Lehel (13.), Soós Attila (12.),
Vankó Zsuzsanna (1–5.), Vigh Ágnes (6–7.)

A tanulmány elektronikus formában a www.kerak.hu oldalon,
a „Kiadványok” menüpont alatt tölthető le

A Keresztény Advent Közösség megbízásából kiadja:

BIBLIAISKOLÁK KÖZÖSSÉGE KÖNYVKIADÓ

Székhely: 1121 Budapest, Remete út 16/A

Kiadó és könyvlerakat: 1181 Budapest, Reviczky Gyula u. 46.

Telefon/fax: 06-1/267-3947 ■ 06-20/379-6020

megrendeles@bikkiado.hu ■ www.bikkiado.hu

Felelős kiadó: Szigeti Gábor ■ Sorozatszerkesztő: Vankó Zsuzsanna

Nyomtatás: Kvadrát Print ■ +36-30/280-6656

info@kvadratprint.hu ■ www.kvadratprint.hu

ISBN 978-615-5260-94-0 ■ ISSN 0865-3119

TARTALOM

Bevezetés	7
I. TANULMÁNY ■ JÚLIUS 2. „Üdvösségünk Fejedelme szenvedések által lett tökéletessé” (Zsid 2,10)	8
II. TANULMÁNY ■ JÚLIUS 9. Jézus szenvedések által nyert győzelme – A „győztes oroszlán” és a „megölt Bárány” (Jel 5,1–14)	18
III. TANULMÁNY ■ JÚLIUS 16. Miért elkerülhetetlen a megpróbáltatás a Krisztust követők életében is?	25
IV. TANULMÁNY ■ JÚLIUS 23. Mit jelent „Krisztussal együtt” szenvedni és győzni?	34
V. TANULMÁNY ■ JÚLIUS 30. A „tűz” mint a megtisztító megpróbáltatások jelképe a Szentírásban	45
VI. TANULMÁNY ■ AUGUSZTUS 6. Krisztussal együtt a „tüzes kemencében”	54
VII. TANULMÁNY ■ AUGUSZTUS 13. Dániel győzelme a megpróbáltatásban	67
VIII. TANULMÁNY ■ AUGUSZTUS 20. Keresztelő János győzelme a megpróbáltatásban	80

IX. TANULMÁNY ■ AUGUSZTUS 27.

Péter apostol győzelme a megpróbáltatásban 93

X. TANULMÁNY ■ SZEPTEMBER 3.

Pál apostol győzelme a megpróbáltatásban 107

XI. TANULMÁNY ■ SZEPTEMBER 10.

A megpróbáltatások szerepe a végidőben 120

XII. TANULMÁNY ■ SZEPTEMBER 17.

„A megpróbáltatás ideje, amely megpróbálja
a föld lakosait” (Jel 3,10) 134

XIII. TANULMÁNY ■ SZEPTEMBER 24.

A végső megpróbáltatás: „Háborúság ideje ez
Jákóbon, de megszabadul abból” (Jer 30,7) 148

Igék minden napra

JÚLIUS 162
AUGUSZTUS 163
SZEPTEMBER 164

BEVEZETÉS

Nem lehet kétségünk afelől, hogy a megváltási terv utolsó szakaszában éljük az életünket. Átléptünk immár a „vajúdási fájdalmak”^{*} időszakába, amely közvetlenül megelőzi Jézus dicsőséges eljövetelét. Az „idők jelei” egyértelműen tanúskodnak erről. A Szentírás kijelentései szerint folyvást sűrűsödő és súlyosbodó megpróbáltatások jellemzik ezt az időszakot:

„[A vég idején] megtisztulnak, megfehérednek és megpróbáltatnak sokan...” (Dn 12,10)

„A megpróbáltatás ideje az egész világra eljön, és megpróbálja e föld lakosait. Íme eljövök hamar...” (Jel 3,10)

Ezért nagyon időszerű számunkra az a téma, amellyel Bibliatanulmányaink foglalkoznak ebben a negyedévben: *Krisztussal együtt a megpróbáltatásban*. Elénk tárul majd, hogy milyen megpróbáltatásokon és szenvedéseken ment át Jézus Krisztus, a mi „üdvösségünk Fejedelme”. Megismerjük azokat az ígéreteket is, amelyek biztosítanak bennünket arról, hogy a végidő elkerülhetetlen megpróbáltatásaiban Ő velünk lesz, erőt, bátorságot és győzelmet ad mindazoknak, akik teljes szívből bíznak benne és követik Őt.

---

^{*} Mt 24,8 pontosított fordításban így hangzik: „Mindez pedig a vajúdási fájdalmak kezdete.”

Üdvösségünk Fejedelme sz szenvedések által lett tökéletessé (Zsid 2,10)

Első tanulmányunk egy sokatmondó, tömör ige, Zsid 2,10 tartalmát fejt ki. Különösnek hat, magyarázatot igényel az a kijelentés, hogy Isten Fia szenvedések által lett tökéletessé.

1 Milyen kifejezéssel szól Zsid 2,10 az Atyáról?

Zsid 2,10 ■ „...akiért minden és aki által minden...”
(Vö. Jak 1,17)

.....

.....

Az Atyáról mondja ezt az idézett ige, de a Fiúra is érvényes, mert ők „egyek” egymással (Jn 14,30). Jézus „egyenlő” az Atyával (Fil 2,3), és róla is hasonlót mond az Ige (Jn 1,1–3; Kol 1,13–17). Ez a kifejezés – „akiért minden” – nem úgy értendő, mintha Istent bármilyen önérdek vezérelné a teremtés vagy a megváltás művében. Arra utal, hogy minden létező végső oka a mindent teremtő, örökkévaló Isten. A mennyei lények kórusa is erről szól: Jel 4,11. Ha a végtelen bölcsességű Atya, akitől minden származik, úgy látta jónak, hogy emberré lett Fia „sz szenvedések által legyen tökéletessé”, akkor ennek bizonyára mély oka és értelme van.

2 Hogyan értsük azt, hogy Jézus szenvedések által tett tökéletessé?

Zsid 2,10 ■ „Mert illő volt, hogy – akiért minden és aki által minden – sok fiat vezérelve dicsőségre, üdvösségük Fejedelmét szenvedések által tegye tökéletessé.”

Zsid 5,8–9 ■ „Ámbár Fiú, megtanulta azokból, amiket szenvedett, az engedelmességet, és tökéletességre jutva, örök üdvösség szerzője lett mindazok számára, akik neki engedelmeskednek.”

.....

.....

.....

A szóban forgó kijelentés az emberré lett Isten Fiára, Jézus földi életére vonatkozik. Isten Fiaként tökéletes volt Ő mindenkor, az örökkévalóságtól fogva (Zsid 1,3). Miután azonban emberré lett, és magára vette a mi bűnre hajló természetünket, cél és feladat lett számára, hogy ebben az állapotában is tökéletessé legyen.

Az Emberfiává lett Megváltónak két természete volt. Születésétől fogva volt egy „szent, isteni természete” (Lk 1,35), és felvette ehhez a mi bűneset utáni, bűnre hajló emberi természetünket. A kísértés pillanatában mindkét természetnek a késztetése megjelent tudatában, ütközött egymással belső emberében. El kellett döntenie szabad választásával, hogy melyik késztetés mellé áll akaratával. Ugyancsak saját döntésével kellett erőt kérnie a mennyből ahhoz, hogy az „én” felé húzó emberi természete ellenére is engedelmeskedni tudjon Isten parancsolatainak.

Halvány fogamat tudunk csak alkotni arról, hogy milyen önmegtagadást igényelt ez részéről, milyen szenvedésbe került ez neki (vö. Rm 15,3). Földi életében Jézusnak is „tanulni” kellett az

engedelmességet, naponkénti lelki küzdelmek árán juthatott tökéletességre. Azáltal lett „második Ádámmá” – a bűn felett győztes, új emberiség Fejévé (1Kor 15,45.47) –, hogy soha semmilyen mértékben nem adott helyet belső emberében az én felé húzó hajlamnak.

„Krisztus felvette az Ő büntelen természetére a mi bűnre hajló természetünket, hogy segíthessen azoknak, akik megkísértetnek.” (Ellen G. White, *Medical Ministry*, 181. o.)

„Erőtlenségeinkben Ő a testvérünk, de nem az a bűnös szenvedélyeinkben is. Az emberi szívben mindig talál Sátán annyi helyet, hogy megvethesse a lábát... Krisztus azonban egyetlenegyszer sem lépett a gonosz területére, nem nyújtott semmi előnyt Sátánnak... Gondolattal sem, az érzelemnek egy árnyalatával sem válaszolt a kísértésekre... A kísértések árja ostromolta, de nem vehette rá, hogy Isten iránti hűségét megszegje.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, II. köt., 508. o.)

3 Mit tanít az Írás Jézus földi életében átélt szenvedéseiről? Miből származtak ezek a szenvedések?

Egy-egy szóval foglaljuk csak össze a szenvedés forrását a megjelölt igék előtt. Gondoljuk át azonban mélyebben ezeket az igéket az otthoni tanulmányozás során, és fejtjük ki mondanivalójukat bővebben a közös szombatiskolai megbeszélésen.

a) A következő igék a kísértés elutasításával együtt járó belső küzdelemről, szenvedésről szólnak:

Zsid 2,18 ■ „...szenedett, Ő maga is megkísértetvén...”

Zsid 5,7 ■ „Testének napjaiban könnyöregésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könnyhullatás közben járult

ahhoz, aki képes megszabadítani őt a halálból, és meghallgattatott az ő istenfélelméért.”

.....

.....

b) Az alábbi igék a bűnösökkel való együttérzésről, bűn miatti szenvedéseik átérzéséről, fájlasáról szólnak:

Ésa 53,4 ■ „Betegségeinket Ő viselte, fájdalmainkat hordozta...”

Vö. Jn 11,33–35 ■ „Jézus azért, amint látta, hogy [a meghalt Lázár testvére, Mária] sír és sírnak a vele jött zsidók is, elbúsult lelkében és igen megrendült... Könnyekre fakadt Jézus.” (Lásd még Lk 19,41–44)

.....

.....

c) Az alábbi igék kegyelmének, szeretetből hozott kimondhatatlan áldozatának a visszautasításáról, illetve emiatt átélt szenvedéseiről szólnak:

Jn 5,40 ■ „Nem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen!”

Ésa 49,4 ■ „Ezt mondtam: Hiába fáradoztam, semmire és haszontalan költöttem el erőmet...”

Mt 23,37 ■ „Jeruzsálem, Jeruzsálem! Ki megölöd a prófétákat, és megkövezed azokat, akik hozzád küldettek, hány-szor akartam egybegyűjteni fiaidat..., és te nem akartad.”

.....

.....

d) Helyettes áldozatként Jézus megízlelte azt a büntetést, amely az isteni jogrend szerint sújtja az emberiség bűneit, ez okozta a legmélyebb szenvedést:

Jn 1,29 ■ „Másnap látta János Jézust őhózzá menni, és mondta: Ímé az Istennek ama Báránya, aki hordozza a világ bűneit!”*

Ésa 53,5 ■ „Megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van...”

Zsolt 69,21 ■ „A gyalázat megtörte szívemet, és beteggé lettem, vártam részvétre, de hiába, vigasztalókra, de nem találtam.”

Mt 27,46 ■ „Kilenc óra körül pedig nagy fennszóval kiáltott Jézus: Éli, Éli! lamma sabaktani?!, azaz én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?!”

.....

.....

„Ő bünt nem ismert, Ő volt a szeplőtlen Bárány... Ő szentsége tökéletességének arányában szenvedett... Szent természete finom érzékeinek kimondhatatlan fájdalmat okozott a gonosszal való érintkezés.” (Ellen G. White: *Bizonyosságtételek*, II. köt., 508. o.)

„Nem volt elegendő, hogy Jézus meghaljon..., szégyenletes halállal kellett meghalnia... Az ember helyettesévé lett, aki árulóként és lázadóként áll a törvény ítélete alatt. Ezért Krisztusnak gonosztevőként kellett meghalnia az áruló, vétkes emberek helyett úgy, hogy lelkére nehezedett ezeknek minden felhalmozott bűne. A bűnös, elítélt emberért történt a menny Felségének megaláztatása, hogy kiemelje őt erkölcsi süllyedéséből. Jézus alább és alább szállt megaláztatásában, míg végül már nem volt nagyobb mélység, amit elérhetett volna.” (Ellen G. White, 141. kézirat, 1901)

---

* Pontosított fordítás szerint.

4 Miért volt „illő”, hogy üdvösségünk Fejedelme szenvedések által tétessék tökéletessé?

Zsid 12,3-4 ■ „Gondoljátok meg azért, hogy Ő ily ellene való támadást szenvedett el a bűnösöktől, hogy el ne csüggedjetekek lelketekben elalélván. Mert még vérig nem álltatok ellent, tusakodva a bűn ellen.”*

Jn 15,18-20 ■ „Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt, mint titeket. Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd...”

1Pt 3,18 ■ „Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, mint igaz a nem igazakért, hogy minket Istenhez vezéreljen...”

.....

.....

.....

Az „illő”-nek fordított eredeti szó úgy is értelmezhető, hogy *megfelelő, helyénvaló*, vagy akár még úgy is, hogy *szükségszerű*. Az Atya, a megváltási terv szerzője tudta, hogy mi emberek szenvedés nélkül nem kerülhetünk ki a bűn fogságából. Tudta, hogy e szenvedések elviselését az könnyíti meg, ha előttünk van Fiának, a megváltó Krisztusnak példája, aki mindezeket a szenvedéseket maga is hordozta földi életében, és ezek közepette győzelmet aratott. Ezért bizonyosak lehetünk abban, hogy együttérez velünk, és amiképpen maga győzött, akképpen – ugyanazon az úton – minket is győzelemre tud segíteni.

„Minket nem terhelhet olyasmi, amit Ő el nem hordott értünk.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 117. o.)

---

* Pontosított fordítás szerint.

Sőt a mi szenvedéseink meg sem közelíthetik azokat a szenvedéseket, amelyeket Ő hordozott el értünk, megmentésünkért. A szóban forgó igében, Zsid 2,10-ben benne foglaltatik az is, hogy üdvösségünk Fejedelme „sok fiat vezérel dicsőségre”. A *dicsőség* szó itt az isteni jellemhez való hasonlóságra, a krisztusi jellem tulajdonságok elnyerésére utal (vö. Jn 1,14; 2Kor 3,18). Krisztus földi élete tanúskodik arról, hogy a szenvedések útja „dicsőségre” vezet. Ezért fogalmaz Pál apostol így: „a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk” (2Kor 4,17). „Amiket most szenvedünk, nem hasonlítható ahhoz a dicsőséghez, amely nekünk megjelenik.” (Rm 8,18)

5 Mi adott erőt Krisztusnak az emberfeletti szenvedések önkéntes vállalásához és elhordozásához?

Ésa 50,6–7 ■ „Hátamat odaadtam a verőknek, és arcomat a szagatóknak, képemet nem fedeztem be a gyalázás és köpdösés előtt. Az Úr Isten megsegít engem, azért nem szégyenülök meg, ezért olyanná tettem képemet, mint a kova, és tudtam, hogy szégyent nem vallok.”

Jn 12,24 ■ „Bizony, bizony mondom nektek, ha a földre esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad, ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem.”

Ésa 53,11 ■ „Lelke szenvedése folytán látni fog, és megelégszik, ismeretével igaz szolgám sokakat megigazít, és vétkeiket ő viseli.”

.....

.....

Jézus ebben a tekintetben is a példaképünk. Mi is azon az úton nyerhetünk erőt a szenvedések elviseléséhez, amelyen Ő. Ha Isten szeretete kitöltetik a szívünkbe (Rm 5,5), akkor mi is

készséggel vállalunk szenvedést a saját üdvösségünk érdekén túl azért is, hogy mások megmentessenek a kárhozattól, és hisszük, hogy önmegtagadásunk gyümölcsöt fog teremni az örök életre. Egyáltalán nem fogjuk soknak találni az „árat”, amit ezért fizetünk, hiszen végtelen értéket képvisel minden egyes ember, akiben helyreállhat Isten képmása, és örök életet nyerhet.

„Csakis azért, hogy földbe hullott és meghalt, válhatott Jézus *magvává* annak a roppant aratásnak, annak a nagy sokaságnak, amely minden nemzetből, nyelvből és népből Isten üdvözültjeit alkotja. Krisztus ezzel az igazsággal köti össze az önfeláldozás leckéjét, melyet mindenkinek meg kell tanulnia. Aki munkásként Krisztussal együtt akar gyümölcsöt teremni, a földbe kell hullania és meghalnia. Az önszeretetnek, az önérzetnek meg kell halni. Az önfeláldozás törvénye saját megtartásunk törvénye is. Mindenki részese lesz Jézus dicsőségének, aki vele együtt hordozta az áldozat keresztjét.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 623–624. o.)

6 Azonos-e a Jézus tanítványai elé célul tűzött tökéletesség azzal a tökéletességgel, amit a Mester elért földi életében?

Lk 6,40 ■ „Nem feljebbvaló a tanítvány a mesterénél, hanem amikor tökéletes lesz, mindenki olyan lesz, mint a mestere.”

Fil 3,12–15 ■ „Nem mondom, hogy már elértem, vagy hogy már tökéletes volnék, hanem igyekszem, hogy el is érjem, amiért meg is ragadott engem a Krisztus Jézus. Atyámfiái, én önmagamról nem gondolom, hogy már elértem volna, de egyet cselekszem: azokat, amelyek hátam mögött vannak, elfelejtve, azoknak pedig, amelyek előttem vannak, nekik dőlve, célegyenest igyekszem Istennek a Krisztus

Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára. Valakik annakoáért tökéletesek vagyunk, ilyen értelemben legyünk...”

.....

.....

Jézus tökéletessége abszolút büntelenséget jelentett emberre válása kezdetétől kereszthaláláig. Megtérésünket, újjászületésünket követően elvileg mi is győzelmet arathatnánk a bűn felett esetről esetre, az Ő helyettes áldozata erejével és Szentlelke segítségével. Azonban csak nehezen, fokozatosan tanuljuk meg azt, hogy mindig tudatában kell lennünk erőtlenségünknek, ezért önmagunk helyett mindig a megváltó Krisztusra kell támaszkodnunk. Isten együttérez velünk, szerető figyelemmel kíséri küzdelmünket, időnkénti elesésünket, újbóli és újbóli nekiindulásunkat. Tőlünk azt a tökéletességet várja el, amiről Pál apostol a Filippi levélben beszél. Azt várja tőlünk, hogy belsőleg azonosuljunk azzal a világossággal, amit életünk, lelki fejlődésünk adott szakaszában felfogtunk, állhatatosak legyünk az igyekezetben, a cél fel nem adásában. (A Szentírás tanítása szerint a büntelenség értelmében vett tökéletességre a Jézus eljövetelét megérő, utolsó nemzedék hívő maradéka fog csak eljutni, illetve lesz képes „őrizni” ezt az állapotot a kegyelemidő lezárta és Jézus eljövetele közötti rövid időszakban, a hét csapás idején: Jel 16,15. A súlyos külső körülmények is segítik őket ekkor abban, hogy szüntelen imádkozzanak és Istenre támaszkodjanak.)

Tökéletesnek találhat Isten egy embert a kitartásban (Jak 1,4), az igyekezetben, a hitbeli engedelmisségben a fejlődésnek olyan pontján vagy szakaszában is, amikor egészében, minden tekintetben még távolról sem tökéletes.

„A fejlődés minden fokán tökéletes lehet tehát az életünk.” (Ellen G. White: *Nevelés*, 104. o.)

„Ha valaki azt állítja magáról, hogy büntelen, ez már önmagában is elegendő bizonyíték arra, hogy távol áll a szentségtől. Minél nagyobb távolságra van Krisztustól az ember, annál elégtelenebb fogalmai vannak az Ő isteni jelleméről és kívánalmairól, s annál igazabbnak látszik az ember a saját szemében.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, Modern ébredések c. feje.)

„Vannak olyan keresztények, akik tapasztalták Krisztus bűnbocsátó szeretetét, és valóban Isten gyermekei kívánnak lenni, ugyanakkor látják jellemük tökéletlenségét, életük hibáit, ezért könnyen kétségek támadnak bennük afelől, vajon valóban megújította-e szívüket a Szentlélek. Nekik szeretném ezt mondani: Ne essetek kétségbe! Gyakran le kell még borulnunk Krisztus lábánál, sírva lelkünk fogyatékosága és hibái miatt, de nem szabad elcsüggednünk. Még ha legyőz is minket az ellenség, Isten nem taszít el, nem hagy el, nem utasít vissza... Ha nemcsak kívánnád [az életszentséget], hanem valóban át is adod magad Őneki, akkor »a jó dolgot, amit elkezdett benned, be is végzi a Krisztus Jézus napjáig« (Fil 1,6). Ha eljutottunk oda, hogy nem bízunk többet saját erőnkben, annál jobban fogunk bízni Megváltónk erejében. Minél közelebb jutunk Jézushoz, annál vétkesebbnek érezzük magunkat, mert látásunk tisztább lesz, és élesebben látjuk, a magunk tökéletlenségeit. Éppen ez a bizonyossága annak, hogy Sátán csalásai elvesztették hatalmukat fölöttünk, hogy Isten Lelkének megelevenítő befolyása munkálkodik szívünkben.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 61–62. o.)

---

*Az e heti adomány a nyári Biblia-táborokat támogatja.
– Hozzájárulás a táborok bérleti díjaihoz és költségeihez..*

Jézus szenvedések által nyert győzelme – A „győztes oroszlán” és „a megölt Bárány” (Jel 5,1–14)

Egy különleges kinyilatkoztatást tanulmányozunk ezen a héten: szemléletes ábrázolással szól ez az igeszakasz arról, hogy Jézus önként vállalt, ártatlanul elhordozott szenvedései által nyert tökéletes erkölcsi győzelmet az ősellenség, Sátán felett.

I Mit ábrázol az a hétpecsétetes könyv, amit a királyi székben ülő kezében látott János apostol a látomásában?

Jel 5,1 ■ „Láttam annak jobb kezében, aki a királyiszékben ült, egy könyvet, amely be volt írva belül és hátul, és le volt pecsételve hét pecséttel.

Vö. Eféz 3,9 ■ „Hogy megvilágosítsam mindeneknek, miképpen rendelkezett Isten ama titok felől, amely elrejtetett örök időktől fogva Istenben, aki mindeneket teremtett a Jézus Krisztus által.”

.....

.....

János apostol korában papirusz- és pergamentekercseket használtak az íráshoz. (A mai könyvhöz hasonló, lapokból összeállított kódexek körülbelül 300 évvel később kezdtek elterjedni.) Az eredeti szövegben hét pecséttel lezárt könyvtekercsről van

szó. A pergamentekercseknek mind a két oldalára írtak olykor. Bizonyára a könyvtekercs tartalmának fontosságát és súlyát akarja érzékeltetni az, hogy kívül és belül is tele volt írva. A bezárt tekercs Isten még ki nem nyilatkoztatott és véghez nem vitt megváltási tervét jelképezi. Az Újszövetség úgy utal Isten megváltási tervére, mint „Isten titkára”, „Jézus Krisztus titkára”, vagy egyszerűen csak „titokra”. A *titok*nak fordított görög *müsztérion* szó valamilyen magasrendű dologra utal, ami azért titok, mert emberi értelemmel teljesen fel nem fogható.

A továbbiakban Krisztus kereszthalálára mint már megtörtént eseményre hivatkozik a prófécia, ebből arra következtethetünk, hogy a hétpecsétetes könyv Isten megváltási tervének az egészét is jelképezheti, itt azonban főként annak újszövetségi szakaszáról van szó. A szövegösszefüggésből kitűnik, hogy „a királyi székben ülőn” az Atyát kell értenünk, az Ő kezében volt a hétpecsétetes könyv: a jelképes ábrázolás úgy mutatja be mint a megváltási terv szerzőjét, amint erről más igék is tanúskodnak a Szentírásban.

2 Mi volt a kulcsszó abban a kérdésben, amit egy erős angyal mintegy kikiáltott a János által szemlélt mennyei jelenetben? Volt-e felelet a kérdésre?

Jel 5,2-3 ■ „Láttam egy erős angyalt, aki nagy szóval kiáltott: Ki volna méltó arra, hogy felnyissa a könyvet, és felbontsa annak pecsétjeit? És senki – sem mennyen, sem földön, sem föld alatt – nem találtatott méltónak a könyv felnyitására és elolvasására, még arra sem, hogy ránézzen.”

Vö. Ap csel 4,12 ■ „Nincsen senkiben másban üdvösség, mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk.”

.....

.....

Nem fizikai vagy szellemi erőn múlt a tekercs felnyitása, nem ilyen alkalmasságra volt szükség. A *méltó* szó egyértelműen erkölcsi tartalmat hordoz. Az volt a kérdés, hogy ki volna erkölcsileg alkalmas, képes és készséges arra, hogy végrehajtsa azt a programot, amit a könyvtekercs tartalmaz. Szemléletes módon érzékelteti a profetikus kijelentés, hogy olyan feladatról volt szó, amely szinte elképzelhetetlen, felfoghatatlan erkölcsi nagyságot kíván. Senki nem volt méltó ugyanis, azaz erkölcsileg alkalmas a könyvtekercs átvételére és pecsétjei felbontására, de még csak arra sem, hogy rátekintsen a könyvtekercsre.

A világmindenségben mindenütt – kivéve földünket, illetve az embert – az egyetemes szeretettörvény uralkodik. Mégis egyedül csak a Fiú – aki teljesen egy az Atyával a szeretet teljességében – tudta vállalni a szinte felfoghatatlan áldozat megvalósítását, elszenvedni a kárhozát ítéletét az ember helyett. Ennek a helyettes áldozatnak az önkéntes vállalása olyasmí, ami a törvény betöltésén is felül van.

A másik ok, amiért senki más nem lehetett képes és alkalmas erre a feladatra, az a tény, hogy az Atyán kívül csak a Fiúnak van „élete önmagában” (1Tim 6,16; Jn 5,26). Rajta kívül minden más teremtménytől csak megvonni lehetett volna az életet, mivel maga nem rendelkezik vele. A helyettes áldozat azonban csakis tökéletesen szabad, önkéntes áldozat lehetett.

3 Hogyan hatott Jánosra a szemlélt jelenet, mit fejezett ki sírása?

Jel 5,4 ■ „Én azért igen sírtam, hogy senki nem találtatott méltónak a könyv felnyitására, elolvasására, még csak a ránézésre sem.”

.....
.....

Az apostol nem érthette teljesen, hogy mit tartalmaz a hétpecsétetes könyv, és miért nem találtatik méltónak senki Isten teremtményei közül a benne foglaltak véghezvitelére. Mégis mélyen átérezte a jelképes ábrázolás mondanivalóját. Amikor látta, hogy senki sem tud megoldást, senki nem válaszol az erős angyal felhívására, „nagyon sírt”. Mintegy átélte az emberiség tragédiáját, felfogta, milyen nyomorúságban kellene leélni földi életünket, ha nem volna Megváltó, ha bűneinkben kellene elvesznünk.

Mi, mai emberek sem tudjuk teljesen felfogni, mit köszönhetünk Krisztusnak, aki önként vállalt kimondhatatlan szenvedéseket azért, hogy mi üdvözülhessünk, elnyerjük az isteni kegyelem támogatását földi küzdelmeinkben, majd pedig az örök életet az újjáteremtett Földön.

4 Milyen vigasztalással fordult ezután Jánoshoz a huszonnégy vén egyike, és milyen jelenetet látott közvetlenül ezután?

Jel 5,5-7 ■ „Ekkor egy a vének közül mondta nekem: Ne sírj, íme győzött a Júda nemzetségéből való oroszlán, Dávid gyökere, hogy felnyissa a könyvet és felbontsa annak hét pecsétjét. És láttam a királyiszék, a négy élőlény között és a vének között egy Bárányt állni, mint egy megölettet, hét szarva és hét szeme volt, ami Istennek hét Lelke, amely elküldetett az egész földre. Eljött és elvette a könyvet a királyiszékben ülőnek jobb kezéből.” (Vö. 1Móz 49,9-10)

Vö. Jób 33,24 ■ „Isten könyörül rajta, ezt mondja: Szabadítsd meg őt, hogy ne szálljon a sírba, váltságdíjat találtam!”

.....
 .....
 .....

E drámai csúcspontnak tekinthető jelenetben a *24 vén* (*presbiter* szó szerepel az eredeti szövegben, tehát a megváltott emberiség képviselőiről van szó) szólítja meg Jánost. A *vének* a legközvetlenebbül érintettek az örömhírben, amit Jánossal közöl egyikük. Nem valami halvány reményt villant fel ez a közlés, hanem befejezett, diadalmas tényre hivatkozik: „Íme, győzött a Júda nemzetségéből való orozslán, Dávid gyökere, hogy felnyissa a könyvtekercset, felnyissa annak hét pecsétjét.” A jelképes névvel megjelölt személy eszerint kivívott győzelme által lett *méltóvá* az egyedülállóan nagy feladat megvalósítására.

Jákób ősatyja szólt az eljövendő Szabadítóról úgy – ihletett profetikus kijelentés által –, mint „Júda törzséből való orozslánról” (1Móz 49,8–10), „Dávid gyökerének” pedig Ésaías próféta nevezte a Messiást (Ésa 11,1–10). Egyértelműen Jézus Krisztusra utalnak ezek a megjelölések (vö. Jel 22,16).

Közvetlenül ezután az apostol egy megölt áldozati bárányt pillantott meg. A jelenet feszültsége itt jut a tetőpontra. *Orozslán és bárány, Dávid gyökere* és egy kiszolgáltatott *áldozat* – nehéz ennél nagyobb ellentétet elgondolni. Különös és sokatmondó ábrázolás, hogy a megölt bárány nem a földön feküdt élettelenül, ahogy ez várható lett volna, hanem a lábán állt. Bizonyára halálos sebek nyomai látszottak rajta, ez utalhatott megölt voltára. Hét szarva és hét szeme is volt. A *szarv* a hatalom, az erő jelképe a Szentírásban, a *szem* pedig a Szentlelket szimbolizálja. A Bárány tehát, noha megöletett, mégis él, sőt hatalommal és Szentlélekkel teljes.

E szerint megölt bárányként, szenvedések önkéntes vállalásával is lehet győzni? Isten erkölcsi küzdelmet vív a gonosszal, és az ilyen természetű küzdelemben nem az erő és a hatalom pozíciójából lehet győzni. „Mit tesz Isten, összezúzza haragjában ellenségét, aki egyben a mi ellenségünk is? Ezzel nem szerezné meg a győzelmet. Olyan jellegű küzdelemben, mint ez, csak úgy lehet győzni, ha zavarba ejti, elhallgattatja ellenségét. Ezt pedig úgy tudja elérni, ha nem az erősebbnek, hanem a jobbnak mutatkozik.” (F. R. Godet – idézi A. Vaucher: *Az üdvösség története*, 99–100. o.)

5 Milyen dicséret hangzott fel azonnal, amint a „Bárány” átvette a hétpecsétes könyvet?

Jel 5,9-14 „A négy élőlény és a huszonnégyszáz vén új éneket énekelt: Méltó vagy, hogy elvedd a könyvet, és megnyisd annak pecsétjeit, mert megöleltél, és megváltottál minket Istennek a te véred által, minden ágazatból, nyelvből, népből és nemzetből, és tettél minket a mi Istenünknek királyokká és papokká, és uralkodunk a földön.

Láttam és hallottam a királyiszék, az élőlények és a vének körül sok angyal szavát, számuk tízezerszer tízezer és ezerszer ezer. Nagy szóval ezt mondták: Méltó a megölelt Bárány, hogy vegyen erőt, gazdagságot, bölcsességet, hatalmasságot, tisztességet, dicsőséget és áldást.

Sőt hallottam, hogy minden teremtetett lény, amely van a mennyben és a földön, a föld alatt és a tengerben, és minden, ami ezekben van, ezt mondja: A királyiszékben ülőnek és a Báránynak áldás, tisztesség, dicsőség és hatalom örökkön-örökké. A négy élőlény mondta: Ámen. A huszonnégyszáz vén leborult, imádta az örökkön-örökké élő.”

„Méltó vagy” – vallják mély meggyőződéssel a Bárány előtt. Azért méltó, „mert megöleltél”. Ezt is mondják: „mert megváltottál minket Istennek a te véred által”. Íme az átéltszenvedések eredménye. Profetikus jellegű a vének, az angyalok és az összes teremtmény dicsérő éneke: Ők már látják Krisztus áldozatának végső gyümölcseit, ezért örvendezve magasztalják Istent.

6 Mi a tanítás mindebből részünkre? Miképpen lehet a szenvedés útja a győzelem útja a mi esetünkben is?

Jel 12,11 ■ „Ők legyőzték [Sátánt] a Bárány véérért, az ő bizonyágtételük beszédéért, és mert az ő életüket nem kímélték mind halálig.”

.....

.....

.....

Krisztus követői ugyanazon az úton győzhetnek, amelyen Ő győzött. Nekik is „oroszlánna és báránnyá” kell lenniük. Az oroszlán bátorságára van szükségük ahhoz, hogy bármilyen fenyegetéssel szemben vagy veszteség ellenében kitartsanak hitvallásuk, lelkiismereti meggyőződésük mellett. De szükségük van a Bárány panaszmentes türelmére is, a megpróbáltatások és szenvedések elviselése során.

Krisztus példája azonban erőt ad nekik mindehhez. Krisztus nemcsak saját maga győzött Sátán felett földi életében, hanem követői által is újra és újra győzelmet arat felette, mivel készek az ő lábnyomát követni, és az Ősellenség semmilyen megpróbáltatással és szenvedéssel nem tudja megtörni Istenhez való hűségüket, iránta való szeretetüket és ragaszkodásukat.

Az e heti adomány az eleki szociális otthon munkáját támogatja.

Miért elkerülhetetlen a megpróbáltatás a Krisztust követők életében is?

1 Hogyan viszonyul az ősellenség azokhoz, akik Krisztus követőivé lesznek? Miben lehetnek azonban bizonyosak?

1Pt 5,8 ■ „Józanok legyetek, vigyázzatok, mert a ti ellenségetek, az ördög mint ordító oroszlán szertejár, keresve, hogy kit nyeljen el.”

1Kor 10,13 ■ „Hű az Isten, aki nem hagy titeket feljebb megpróbáltatni, mint elszenvedhetitek, sőt a megpróbáltatással egyetemben a kimenekedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek.”*

.....

.....

Földünk a jó és a gonosz nagy küzdelmének színtere. Senki sem lehet Krisztus követőjévé anélkül, hogy az Úr ellensége ne próbálná ettől eltéríteni, avagy támadni, mivel az ellenfeléhez csatlakozott. A Krisztus és Sátán közötti küzdelem erkölcsi természetű, és Isten cselekvését mindenkor az erkölcsi alapelvekkel való összhang jellemzi. Ebből következően a választás szabadságát minden embernek megadja. Nem vesz ki a bűn világá-

---

* Pontosított fordítás szerint. A Bibliánkban szereplő, *kísértésnek* fordított eredeti görög szó *megpróbáltatást* jelent elsődlegesen, amely átfogóbb fogalom, mint a kísértés.

ban elkerülhetetlen megpróbáltatásokból, de ellenőrzése alatt tartja ezeket. Ismeri mindenki adottságát, körülményeit, hite mértékét, és ennek megfelelően szabja meg, mennyi teret enged Sátán kísértéseinek és támadásainak. „Szemmel tartja az őt félőket, a kegyelmében bízókat”, és semmiképpen nem hagyja magukra őket (Zsolt 33,18).

(Hol látunk példát a Szentírásban arra, hogy Isten korlátozta Sátán lehetőségeit a megpróbáltatás tekintetében, valamint arra, hogy a Megváltó szemmel tartja a megkísértett hívőt, és imádkozik érte?)

2 Milyen okból enged meg Isten megpróbáltatást az életünkben egyes esetekben? Figyeljük meg ezt az alábbi példa kapcsán:

Mt 14,22–27 ■ „Mindjárt kényszerítette Jézus tanítványait, hogy szálljanak hajóba és menjenek át előre a túlsó partra, míg ő elbocsátja a sokaságot. Amint elbocsátotta a sokaságot, felment a hegyre, magányosan imádkozni. Amikor beesteledett, egyedül volt ott. A hajó pedig immár a tenger közepén volt, haboktól háborgattatva, mivelhogy a szél szembe fújt. Az éjszaka negyedik részében pedig hozzájuk ment Jézus, a tengeren járva. Amikor látták a tanítványok, hogy a tengeren jár, megrémültek, mondván: ez kísértet. A félelem miatt kiáltottak, de Jézus azonnal szólt hozzájuk: **Bízzatok, én vagyok, ne féljetek!**”

.....

.....

„Krisztus egyetlen parancsát sem volt még ennyire nehéz teljesíteni a tanítványoknak. Rég vártak egy olyan népi megmozdulásra, amely Jézust trónra emeli. Nem tudták elviselni a gondolatot, hogy lelkesedésük semmivé váljék... Tiltakoz-

tak a rendelkezés ellen, de Jézus olyan hatalommal beszélt, amit még sohasem alkalmazott velük szemben. Tudták, hogy hasztalan lenne a további ellenkezés, ezért csöndben a tenger felé fordultak... Jézus, amint magára maradt, felment a hegyre imádkozni. Lelki gyötrelmek és vívódások között imádkozott tanítványaiért. A tanítványok... elégedetlen szívvvel hagyták el Jézust. Zúgolódtak, amiért nem engedte, hogy királlyá kiáltsák. A hitelenség hatalmába kerítette elméjüket, szívüket. Gondolataik viharosak, észszerűtlenek voltak, és az Úr valami mást adott, ami befolyásolja lelküket, elfoglalja gondolataikat. **Isten gyakran teszi ezt, ha az emberek saját maguknak okoznak bajt és gondot.** Amikor a szél nekik csapódott, megrettentek. Elfelelték elégedetlenségüket, türelmetlenségüket. Mindenki próbálta menteni a hajót a süllyedéstől. A viharban és a sötétségben ráébredtek gyámoltalanságukra, és vágytak Mesterük jelenlétére. Jézus nem feledkezett meg róluk. Az Órálló a partról látta a megrémült férfiakat, amint küzdenek a viharral. Egyetlen pillanatra sem tévesztette őket szem elől. Amikor szívük megtört, szentségtelen becsvágyuk lelohadt és alázatosan imádkoztak, a segítség megérkezett.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Egy éj a tavon c. fejelet)

3 Milyen oka lehet még annak, ha Isten megpróbáltatásokat enged meg életünkben?

Zsid 12,5–10 ■ „Elfeledkeztetek-é az intésről, amely nektek mint fiaknak szól: Fiam, ne vesd meg az Úr fenyítését, se meg ne lankadj, ha Ő dorgál téged. Mert akit szeret az Úr, megdorgálja, megostoroz pedig mindenkit, akit fiává fogad. Ha a fenyítést elszenveditek, akkor veletek úgy bánt Isten, mint fiaival, mert melyik fiú az, akit meg nem fenyít az apa? Ha pedig fenyítés nélkül valók vagytok..., korcsok vagytok és nem fiak. Aztán, testi apáink fenyítet-

tek minket, és becsültük őket, avagy nem sokkal inkább engedelmeskedünk-e a lelkek Atyjának, és élünk? Mert lám azok kevés ideig, tetszésük szerint fenytettek, Ő pedig javunkra, hogy szentségében részesüljünk.”

Jer 48,11 ■ „Nyugodtan élt Moáb gyermekségétől fogva, és pihent az ő seprején.* Edényből edénybe nem öntötték, fogságra sem ment, azért maradt meg az íze rajta, és nem változott el a szaga.”

.....

.....

Isten sokszor azért enged meg megpróbáltatást az életünkben, hogy felszínre jöjjön valamilyen rejtett jellemhibánk, és gyógyítson minket abból. Ezáltal valamely általunk előre nem látott veszélytől is óv. Felkészít olyan újabb próbára, amelyben megtisztulva és hitben megerősödve tudunk csak helytállni majd.

„Isten neveli szolgáit, hogy felkészíthesse őket a számukra kijelölt helyek betöltésére... Változást hoz az életükbe, talán olyan feladatok elé állítja őket, amelyeket nem választanának maguknak... Másokat azáltal nevel Isten, hogy csalódásokat kell elszenvedniük. Azt akarja, hogy tanulják meg a nehézségek legyőzését, elszántságot önt beléjük, hogy minden látszólagos eredménytelenségből sikert kovácsoljanak... Közben látszólag elháríthatatlan akadályokkal küzdenek, mégis eredményessé válnak, és így örömük teljes lesz. Az egyhangú élet nem kedvez a lelki fejlődésnek. Néhányan csak akkor érik el a lelki élet legmagasabb fokát, ha változás áll be a dol-

---

* A *seprő*, ma már nemigen használatos szó jelentése: *borseprő, folyadék üledéke*. Az idézett ige jelképes beszéddel szól annak veszélyéről, ha az ember „pihen a seprején”, azaz nem foglalkozik azzal, hogy miként lehetne szívéből, életéből eltávolítani a bűn visszamaradt üledékét, seprejét.

gok megszokott rendjében. Ha Isten azt látja, hogy szolgájának szüksége van arra, hogy szorosabb összeköttetésben legyen vele, elszakítja barátaitól... Segíteni akar, hogy tökéletes jellemet fejleszthessünk. Minden változásban, amelynek be kell következnie, ismerjük fel Istent, aki Társunk, Vezetőnk, akitől függünk.” (Ellen G. White: *Az evangélium szolgálói*, 167–169. o.)

„Az ember visszautasíthatja, hogy Isten tanácsaira hallgasson. Választhatja azt, hogy maga veszi kezébe a dolgokat. Ha ezt teszi, Isten nem formálhatja tisztességes edénnyé. Akár Moáb, nem engedi, hogy megváltoztassák, edényből edénybe öntsék, ezért megtartja szagát. Nem hajlandó kiküszöbölni jellemhibáit... Kényelmetlen feladnia régi útjait, átalakítani elgondolásait és módszereit... Ragaszkodik hibáihoz, így alkalmatlanná teszi magát a szolgálat szent hivatására. Nem hajlandó alaposan megvizsgálni magát, sem pontosan követni az Úr vezetését.” (Ellen G. White: *„A Te Igéd igazság”*, 95. o.)

4 Akkor is segítségül hívhatjuk Istent, ha saját hibánk, bűnünk következményeként hárul ránk szenvedés?

2Sám 15,30–32 ■ „Dávid pedig felment az Olajfák hegyére, mentében sírva, fejét beborítva, saru nélkül ment... Megüzenték eközben Dávidnak, hogy Akhitófel is a pártosok között van Absolonnal. Mondta Dávid: Kérlek, óh, Uram, hiúsítsd meg Akhitófel tanácsát. És amint feljutott Dávid a hegy tetejére, hogy ott imádkozzék Istenhez, íme elébe jött az Árkeából való Khúsai, aki ruháját megszagatta és földet hintett fejére.”

2Krón 33,9–13 ■ „Manassé elcsábította Júdát és Jeruzsálem lakóit, hogy még gonoszabban cselekedjenek, mint a pogányok, akiket az Úr kigyomlált az Izráel fiai elől. És noha megszólította az Úr Manassét és az ő népét, de nem

**figyeltek rá. Rájuk hozta azért az Úr az asszíriai király se-
regének vezéreit, akik Manassét megfogták, vasba verve
megkötözték két láncsal, és Babilóniába vitték. Amikor
nagy nyomorúságban volt, fohászzkodott az Úrhoz, az ő
Istenéhez, és teljesen megalázta magát az ő atyái Istene
előtt... Ő pedig megkegyelmezett neki, meghallgatta kö-
nyörgését, visszavitte őt Jeruzsálembe, az ő országába.
Akkor ismerte meg Manassé, hogy az Úr az igaz Isten.”**

.....

.....

„Dávid lelkiismerete keserű és megalázó igazságokat
mondott. Miközben hűséges alattvalói csodálkoztak sorsá-
nak hirtelen fordulatán [Absolon lázadásakor], az ő számára
mindez nem volt rejtélyes. Gyakran voltak balsejtelmei...
Csodálkozott, hogy bűne ellenére Isten olyan hosszan tűr, és
halogatja a megérdemelt büntetést... Megemlékezett Isten
jóságáról, és nem maradt teljesen remény nélkül. Érezte,
hogy az Úr mégis kegyelmesen fog bánni vele... Milyen keve-
sen viselik el a feddést és a büntetést azzal a türelemmel és
lelki erővel, amelyet ő tanúsított!

A hegy csúcsára érve leborult imádkozni, Istenre vetve lel-
kének terhét és alázatosan esedezve irgalomért. Úgy tűnt,
imájára azonnal választ kapott. Az Árkeából való Kúsai, egy
bölcse és tehetséges tanácsadó, aki Dávid hűséges barátjának
bizonyult, most megszagattott ruhában jött hozzá, földet
szórva fejére, hogy osztozzon a trónfosztott és menekülő
király sorsában. Dávid – mintegy isteni megvilágosodás foly-
tán – látta, hogy ez a hűséges és igazszívű ember az, akire
szükség van... Dávid kérésére Kúsai visszatért Jeruzsálembe,
hogy felajánlja szolgálatait Absolonnak, és megghiúsítsa
Akhítófel terveit.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Absolon
lázdása c. fej.)

5 Milyen jellegű megpróbáltatásról mondhatjuk azt, hogy Isten dicsőségét szolgálja, és megtiszteltetés a hívő számára, akinek az életében Isten ezt megengedi?

Jób 1,8–12; 2,3–6; 42,10–12 ■ „Mondta az Úr Sátánnak: Észrevetted-e az én szolgálmat, Jóbót? Bizony nincs hozzá hasonló a földön, feddhetetlen, igaz, istenfélő és büngyülő. Felelt pedig az Úrnak Sátán, és mondta: Avagy ok nélkül féli-e Jób az Istent? Nem te vetted-e körül őt magát, házát és mindenét, amije van? Keze munkáját megáldottad, vagyona igen elszaporodott e földön. De bocsásd csak rá kezedet, verd meg mindazt, ami az övé, avagy nem átkoz-e meg szemtől-szembe téged?! Az Úr pedig mondta Sátánnak: Ímé, mindazt, amije van, kezedbe adom, csak ő magára ne nyújtsd ki kezedet. És kiment Sátán az Úr elől...

Mondta az Úr Sátánnak: Észrevetted-e az én szolgálmat, Jóbót? Még erősen áll feddhetetlenségében... Felelt Sátán az Úrnak, és mondta: Bőrt bőrért, de mindent amije van, odaad az ember az életéért. Azért bocsásd ki csak a te kezedet, és verd meg őt csontjában és testében, avagy nem átkoz-e meg szemtől szembe téged? Mondta pedig az Úr Sátánnak: Íme kezedben van ő, csak az életét kiméld...

[A próbában való megállás után] eltávolította Isten Jóbról a csapást..., és kétszeresen visszaadta... mindazt, amije volt... Jobban megáldotta Jób életének végét, mint kezdetét.”

Zsid 11,17–19; vö. 1Móz 22,11–12 ■ „Hit által áldozta meg Ábrahám Izsákot, próbára tétetve, és az egyszülöttet vitte áldozatul, ő, aki az ígéretek nyerte, akinek megmondott: Izsákban neveztetik neked mag. Úgy gondolkozott, hogy Isten a halálból is képes feltámasztani, amiért is őt példaképpen visszanyerte... Kiáltott az Úr angyala az égből: Ne nyújtsd ki kezedet a gyermekre, és ne bántsd őt, mert most már tudom, hogy istenfélő vagy!”

.....
.....
.....

Sátán elment a végsőig Jób gyötrésével, hogy elérje célját, nevezetesen azt, hogy Jób megtagadja Istent és eddigi istenfélő, bűngyűlölő életelveit. Jób elkeseredett ugyan, és keserű szavakat is mondott, amelyeket utóbb megbánt, de a legmélyebb szenvedés nyomása alatt sem fordult szembe Istennel, nem tagadta meg az igazságról való meggyőződését. Ezáltal Sátán vereséget szenvedett, és Isten neve megdicsőült.

„Azért, hogy Ábrahám eljuthasson a hit legmagasabb fokára, Isten a legnagyobb próbának vetette alá, amelyet embernek ki kellett állnia. Ábrahám hitbeli győzelme világító oszlopként emelkedik... Tudta, hogy Isten minden követelménye igazságos és jogos, ezért engedelmeskedett a parancsnak az utolsó betűig. Isten azért parancsolta meg Ábrahámnak, hogy áldozza meg fiát, hogy próbára tegye hitét és lelkébe vesse az evangélium valóságát... Az Ábrahámától kért áldozat nem csak saját javát szolgálta, nem csupán a jövő nemzedékek érdekében történt, hanem a büntelen világoknak és a menny értelmes lényeknek is okulására szolgált. Az egész menny csodálattal szemlélte Ábrahám megingathatatlan engedelmességét.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták, A hitpróba c. fej.*)

6 Hogyan tekint vissza utólag a hívő ember azokra a megpróbáltatásokra, amelyekből Isten kegyelmesen kimentette, miután egyedülállóan értékes tapasztalatokat szerzett?

Zsid 12,11 ■ „Bármely fenyítés ugyan jelenleg nem látszik örvendetesnek, hanem keservesnek, ámde utóbb az igazság békességes gyümölcseivel fizet azoknak, akik általa gyakoroltatnak.”

Ésa 38,17 ■ „Íme áldásul volt nekem a nagy keserűség, és Te szeretettel kivontad lelkemet a pusztulás verméből, mert hátad mögé vetted minden bűnömet!”

Zsolt 40,1-4 ■ „Dávid zsoltára: Várván vártam az Urat, hozám hajolt, és meghallgatta kiáltásomat. Kivont engem a pusztulás gödréből, a sáros fertőből, és sziklára állította fel lábamat, megerősítve lépteimet. Új éneket adott számba, a mi Istenünk dicséretét. Sokan látták ezt, megfélemlettek és bíztak az Úrban.”

.....

.....

.....

„Hit, türelem, megbocsátás, mennyei gondolkodás, a bölcs mennyei Atyába vetett bizalom – olyan tökéletes »virágok«, amelyek fellegek, csalódások és szomorúságok között fejlődnek és bontakoznak ki.” (Ellen G. White: „A Te Igéd igazság”, 220. o.)

Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.

– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola működési költségeihez..

Mit jelent „Krisztussal együtt” szenedni és győzni?

1 Milyen ígéretet közvetít a Szentírás a „Krisztussal együtt” szenvedőknek?

Rm 8,17 ■ „Ha pedig gyermekek, örökösök is, örökösei Istennek, örököstársai pedig Krisztusnak, ha ugyan vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt is dicsőüljünk meg.”

1Pt 4,15-16 ■ „Senki se szenvedjen közületek, mint gyilkos vagy tolvaj, vagy gonosztevő, vagy mint más dolgába avatkozó. Ha pedig mint keresztény szenved, ne szégyellje, sőt dicsőítse Istent.”

.....

.....

Ez az Ige is azt erősíti meg, amiről előző tanulmányunkban is szó volt: ebből a világból, a bűn világából nem lehetséges kiszabadulni szenvedés nélkül, és nem lehet alkalmassá válni Isten országára anélkül, hogy próbák, szenvedések csiszolják le rólunk azokat a jellemvonásokat, amelyek nem vihetők át oda, ahol már csakis „igazság lakozik” (1Pt 3,13).

Hozzá kell tennünk azonban ehhez, hogy a bűn útján járók sem kerülhetik ki a szenvedéseket földi életük folyamán, azon túl pedig a kárhozat vár rájuk. Nem véletlenül mondja az Írás, hogy „a hitetlenek útja kemény” (Péld 13,15), és csak egy ideig „gyönyörűséges az embernek az álnokság kenyere, utána betelik a szája kavicsokkal” (Péld 20,17). A szenvedést tehát sehogyan

sem lehet elkerülni az Isten uralma alatti világban. A Szentírás a kétféle szenvedés közül a jobbikat kínálja nekünk.

„Isten nem hűtlen alattvalóknak készített országot, hanem a bűn által megrontott világban kipróbált gyermekei számára. Az engedelmeseknek mint Isten gyermekeinek előjoguk, hogy örökösök legyenek, hallatlan örökség örökösei. Krisztus egy az Ő népével.” (Ellen G. White: *„A Te Igéd igazság”,* 174. o.)

A „Krisztussal együtt szenvedés” kifejezés arra is utal, hogy Ő mindig nagyon közel van azokhoz, akik megpróbáltatásban vannak. Mély együttérzéssel, „együtt szenved” azokkal, akik Isten országáért viselnek terheket, szenvedést.

2 Miből merítették lelki erőt Krisztus tanítványai minden időben a szenvedések elhordozásához?

1Pt 2,21–24 ■ „Mert arra hívatatok el, hiszen Krisztus is szenvedett értetek, nektek példát hagyva, hogy az ő nyomdokait kövessétek. Ő bűnt nem cselekedett, sem szájában álnokság nem találtatott, szidalmaztatván viszont nem szidalmazott, szenvedve nem fenyegetőzött, hanem hagyta az igazságosan Ítéltre. Ő a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalva az igazságnak éljünk, akinek sebeivel gyógyultatok meg.”

.....

.....

Minden megpróbáltatásban gondoljunk arra, hogy Krisztus előbb és mérhetetlenül többet szenvedett, mint mi. Továbbá Ő ártatlanul, mi viszont – akár akaratlanul is – sok hibát, törvény-

szegést követünk el életünkben. Isten kegyelme mégis fenntart és gyámolít, vigasztal, erősít a szenvedésben. Jézusnak, velünk ellentétben, nem lehetett mennyei támasza a keresztfán átélt szenvedései során. Ilyen körülmények között is példát adott a zokszó nélküli, tűrő szenvedésre, mert bízott az igazságosan ítélő Atyában – akkor is, amikor vigasztalan sötétség borult rá.

Részleteket idézünk két levélből, melyeket Ellen G. White a Battle Creek-i szanatórium főorvosának írt 1885-ben és 1886-ban:

„Kedves testvérem! A leggyengédebben szeretlek, és kívánom, hogy akik szemrehányásokkal üldöznek, bárcsak békén hagynának. Azt viszont, kedves testvérem, nem szabad elfelejtened, hogy a sok bonyodalom és kellemetlenség a »minden«-hez tartozik, amely az Istent szeretők javára szolgál (Rm 8,28). Ne feledd, hogy nem te vagy az első ember, aki efféle tapasztalaton megy át. A próbáidban annak bizonyosságát látom, hogy az Úr figyelemmel kísér, magához kíván vonzani... Amikor jól megy a sorod, amikor mindenki jót mond rólad, akkor fenyeget a veszély... Attól jobban féltetek, ha nagyon jól megy a sorod, és nem tanulsz meg kizárólag Istentől függni. Testvérem, ne feledd, hogy e föld nem a mennyország. A megpróbáltatások ideje ne csüggedsz el, ne törjön le!

Ha magad próbálsz hordozni a terheidet, összezúznak. Súlyos felelősségek nehezeden rád. Jézus tud erről, és nem hagy magadra, ha te nem hagyod el Őt. Megtiszteled, ha Őrá mint Teremtődre bízod lelkedet... Hidd el, nem várja tőled, hogy a magad erejével hordozd a súlyos felelősségeket! Csak higgy, és meglátod Isten szabadítását! Ne hagyj, hogy a kíméletlen szóbeszéd bántson – kíméletlenül szóltak Jézushoz is. Te követsz el hibát, és okot szolgáltatasz olykor a kemény megjegyzésekre, de Jézus sohasem szolgáltatott okot ilyesmire... Ne várd el, hogy jobb helyzeted legyen ebben az életben, mint a dicsőség Fejedelmének volt! Fájdalmasan érint, ha azok közül lesz valaki ellenségeddé, akikért sokat tettél. De csak-

nem ugyanezt teszed te is, amikor hátat fordítasz Jézusnak... A legjobb barátod Ő, mindent megtett, hogy kivívja szeretetedet... Jöjj hát hozzá minden terheddel, bánatoddal! Szavát adta, hogy nyugalmat, békét ad, ha viseled igáját és hordozod terhét. Kijelenti, hogy igája gyönyörűsége, terhe pedig könnyű (Mt 11,30). Minél többet félreértenek, félremagyaráznak, rosszul állítanak be, annál több a bizonyíték, hogy a Mesterért dolgozol, és annál jobban kell ragaszkodnod Megváltódhoz. Minden nehézség ellenére légy nyugodt, türelmes, elnéző, ne gonosszal, hanem jóval fizess a gonoszáért! Lépj a létra felső fokára! Isten áll fölötte, dicsősége ragyog minden menybe igyekvőre. Ez a létra Jézus (Jn 1,52 vö. 1Móz 28,12–16). Menj fel rajta, kapaszkodj bele, s nemsokára belépsz a létráról az Úr örök országába...

Nem ismerek senkit, aki jobban értékelné a mennyet, mint te... Fáradhatatlanul dolgoztál az emberek szenvedésének enyhítéséért, megfosztottad magad az alvástól, elhanyagoltad az étkezéseket, alig jutott neked valami az élet örömeiből. Néha látszólag alig süt ösvényedre a nap, csak hosszú, szünni nem akaró árnyék fekszik rajta. A bajok, amelyeket látsz, a megromlott kapcsolatok aláássák az emberekbe vetett hitedet... Neked valóban Jézusra kell tekintened, a létra tetején ragyogó dicsőségre kell szegezned tekintetedet! El kell jutnod oda! Bármit veszítesz idelent, tőkéld el, hogy biztosítod az örök életedet! Sokszor láttam, hogy örökkévaló karok ölelnek át, amikor megérteni vagy értékelni sem látszattál a menny nagy leereszkedését. Él Jézusért! Isten szolgálata legyen a célod! Nem marad el jutalmad ebben az életben, de az eljövendőben sem...

Helyzeted nagyon megpróbál... Attól tartottam, hogy elveszíted hitedet és bátorságodat. Növekedj az istenfélelemben, és kerülj közelebb testvéreidhez! Bármi történjék is, ne veszítsd el Krisztusba és beléjük vetett bizalmadat, az igazsághoz pedig ragaszkodj!” (*Bizonyságtételek*, VIII. köt., 123–132. o.)

3 Hogyan viszonyul Jézus azokhoz a követőihez, akik nehéz terhet hordoznak, súlyos küzdelmet vívnak?

Ésa 40,29–31 ■ „Erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlen erejét megsokasítja. Elfáradnak az ifjak és meglankadnak, megtántorodnak a legkülönbek is, de akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el!”

Jel 2,2–3 ■ „Tudom a te dolgaiddat, fáradságodat és tűréseidet... Terhet viseltél, béketűrő vagy, az én nevemért fáradtál, és nem fáradtál el...”

.....

.....

Illés próféta csüggedése a Kármel hegyen történt csoda után példázza, hogy a legkülönbek is elfáradhatnak, megtántorodhatnak pillanatnyilag (lásd 1Kir 19,1–4). De hogyan viszonyul Isten hűséges szolgálóihoz, amikor ilyen állapotba jutnak?

„A visszahatást, ami gyakran jár a nagy hit és fényes eredmények nyomában, Illés is nagyon érezte. Attól félt, hogy nem lesz tartós a Kármelen elkezdődött reformáció, és erőt vett rajta a csüggedés. Amíg a Mindenható befolyása alatt volt, kiállta a hit legnagyobb próbáját. Most pedig, amikor elcsüggedt, elengedte Isten kezét. Jézabel fenyegetése csengett csak fülében... Istent felejtve menekült. Elhagyta-e Isten Illést a megpróbáltatás órájában, amikor prófétája úgy érezte, Isten és ember elhagyta? Most sem szerette kevésbé Őt, mint akkor, amikor imájára válaszként tűz lobbant az égből és fénnel árasztotta el a hegytetőt. Álmából szelíd érintés és kedves hang ébresztette fel... Megijedt, hogy az ellenség rátalált. De a fölébe hajló szánakozó arc nem ellenség arca volt, hanem baráté. Isten angyalt küldött a menny-

ből, hogy táplálékot hozzon szolgájának... Nem isteni hatalmának megnyilatkozásával, hanem »halk és szelíd hangon« akarta Isten kinyilatkoztatni magát szolgája előtt. Meg akarta tanítani arra, hogy nem mindig a leglátványosabb munkával lehet a legeredményesebben véghezvinni szándékát... Illés megértette, hogy ha csendben bízunk, és állhatatosan Istenre hagyatkozunk, a szükség idején mindig segítségre talál.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, Jezréeltől a Hórebig; Mit csinálsz itt Illés? c. fej.)

Eszünkbe juthat Pál apostol esete is, aki akaratlanul hibát követett el, mert hallgatott egy nem felülről származó tanácsra, és emiatt fogságba került. Őt is félelem és csüggedés fogta el, hogy rossz lépésével keresztezte Isten terveit. Isten azonban két ízben is szólt hozzá, hogy bátorítsa és biztosítsa arról, hogy ha módosított pályán is, de megvalósulnak a menny szándékai. Emberileg hozott hibás döntésének a következményeit Ő jóra fogja fordítani (lásd Ap csel 23,11; 27,23–25).

„Amikor Pál e nap szomorú tapasztalatairól elmélkedett, egész valóját félelem hatotta át, hogy eljárása nem tetszhetett Istennek. Vajon hibát követett el azzal, hogy meglátogatta Jeruzsálemet? Az a sóvárgása vezetett ilyen szerencsétlenségre, hogy egyetértésben éljen hittestvéreivel? Most pedig börtönben senyved. Nagyon jól tudta: ellenségei eszeveszett gyűlöletükben megragadnak minden lehetőséget arra, hogy halálra adják. Lehetséges, hogy a gyülekezetek között végzett munkáját befejezte? És most ragadozó farkasok törnek be oda? Pál szívén viselte Krisztus ügyét, és mélységes aggodalommal gondolt azokra a veszélyekre, amelyeknek az elszórt gyülekezetek áldozatul eshetnek... Az Úr azonban nem feledkezett meg szolgájáról... Meghallgatta őt, és kinyilatkoztatta magát hűséges tanúja előtt.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Pál, a fogoly c. fej.)

4 Mi a titka annak, hogy Krisztus hívő tanítványai a legmegpróbáltatásosabb körülmények között is képesek „felettébb diadalmaskodni”?

Rm 8,35-39 ■ „Kicsoda szakít el minket Krisztus szeretetétől? Nyomorúság, szorongatás, üldözés, éhség, meztelesség, veszedelem vagy fegyver? Amint meg van írva: Érted gyilkoltatunk mindennap, úgy tekintenek minket, mint a vágó juhokat. De mindezekben felettébb diadalmaskodunk Őáltala, aki minket szeretett. Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következendők, sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket Isten szeretetétől, mely van a mi Urunk Jézus Krisztusban.”

Jel 2,10-11 ■ „Semmit ne félj azoktól, amiket szenvedned kell: Íme Sátán egynéhányat tiközületek a tömlöcbe fog vetni, hogy megpróbáltassatok... Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját... Aki győz, annak nem árt a második halál.”

.....

.....

Krisztus jelenlétének és szeretetének a tapasztalása, valamint a feltámadás, az üdvösség reménysége folytán, semmilyen szenvedés, sőt a mártírhalál fenyegetése sem törhette meg Krisztus hívő tanítványaiban a lelkiismereti meggyőződéshez való ragaszkodást.

„Akik hűek akarnak lenni Istenhez, azok elveszthetnek sok kiváltságot, amit a világ nyújt, az igazság ellenségei eltorlaszolhatják útjukat, akadályozhatják munkájukat. De nincs hatalmuk arra, hogy bezárják Isten és az ő lelkük közötti

kapcsolat ajtaját. A keresztény csak maga zárhatja be ezt az ajtót, a bűnnel való kiegyezés, avagy a mennyei világosság elvetése által... Sem ember, sem Sátán nem tudja becsukni azt az ajtót, amit Isten nyitott meg számukra.” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1889. március 26.)

Különleges felhívás, hogy Krisztus követői „semmit ne féljenek” azoktól a szenvedésektől, amelyek Krisztushoz és az Ő Igéjéhez való hűségük miatt érik őket. Isten ígéretei sohasem felelőtlenek, alaptalanok. Isten olyan lelkiismereti megnyugvást és örömet ad az érte szenvedőknek, hogy a külső borzalmak elveszítik számukra félelmetességüket és jelentőségüket. Belső békével, sőt diadalal haladnák át a szenvedések és akár a halál kapuján.

„Sátán minden korszakban üldözte Isten gyermekeit. Kínozta és megölte őket, de éppen haláluk által váltak győzőkké. Annak erejéről tettek tanúságot, aki hatalmasabb Sátánál. Noha istentelen emberek megölhetik a testet, de azt az életet, amely Krisztussal Istenben elrejtőzött, érinteniük sem lehet. Isten választottaiban Uruk jelleme nyilatkozik meg az üldözések és megpróbáltatások közepette... Mint Krisztus szenvedéseinek részesei, pillantásuk áthatol e föld borús homályán, látják a menny dicső fényességét, amely feltárul előttük.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Pátmosz c. fej.)

5 Milyen segítséget nyújt Krisztus a vele együtt szenvedőknek?

1Pt 4,13–14 ■ „Sőt amennyiben részetek van a Krisztus szenvedéseiben, örüljétek, hogy az ő dicsőségének megjelenésekor is vigadozva örvendezhessetek. Boldogok vagytok, ha Krisztus nevéért gyaláznak titeket, mert megnyugszik rajtatok a dicsőségnek és az Istennek Lelke.”

„Isten Lelke megnyugszik” azokon, akik súlyos megpróbáltatást, netán mártírhalált szenvednek el Krisztusért. Úgy is fogalmazhatunk, hogy Isten külön lelki ajándékot ad az Őerte, illetve az evangélium ügyéért hordozott szenvedéshez. Emlékezzünk István vértanú esetére, aki nem a külső borzalmakat látta, amikor megkövezték, hanem a számára megnyílt égre függesztette tekintetét (lásd Ap csel 7,55–56).

Pál kivégzéséről írja Ellen G. White:

„A rá váró szenvedés, a halál árnyéka eltűnik az apostol tekintete elől... Ott áll vértanúsága színhelyén, nem látja sem a hóhér bárdját, sem a tikkadt földet, amely csakhamar beissza véréét. Pillantása azon a nyári reggelen a mennybolt fényes, végtelen kékségét kutatja, és felhatol egészen az Örökkévaló trónjáig... Krisztus áldozata által megváltva, megtisztítva a bűntől vére által és szentségébe öltözötten, Pálnak bizonyossága van arról, hogy lelke értékes Megváltója szemében... Gondolata és reménysége Urának visszajövetelére irányul... Felszáll utolsó gondolata – miként a nagy ébredés hajnalán ez lesz majd első gondolata –, hogy találkozik az Életadóval, aki örömmel üdvözli őt Atyja áldottainak országában.” (Az *apostolok története*, A halálraitelt c. fej.)

6 Példák arra, hogyan teljesedtek be a fenti ígéretek a Krisztussal együtt szenvedők életében:

Ap csel 5,40–42 ■ „Miután előszólították az apostolokat, megverték őket, és megparancsolták, hogy a Jézus nevében ne szóljanak, majd elbocsátották őket. Ők annak-

okáért örömmel mentek el a tanács elől, hogy méltókká tétettek arra, hogy az ő nevéért gyalázattal illessenek. És mindennap a templomban és házanként nem szüntek meg tanítani és hirdetni Jézust, a Krisztust.”

Ap csel 16,19.22–25 ■ „Elfogták Pált és Silást... A bírák letépetve ruhájukat, megvesszőztették őket, és miután sok ütést mértek rájuk, tömlőcbe vetették őket. Megparancsolták a tömlőctartónak, hogy gondosan őrizze őket, aki ilyen parancsolatot vévén, a belső tömlőcbe vetette őket, lábukat kalodába szorította. Pál és Silás, miután imádkoztak, énekkel dicsőítették Istent. A foglyok pedig hallgatták őket.”

Zsid 10,32–34 ■ „Emlékezzetek vissza a régebbi napokra, amelyekben, miután megvilágosítottatok, sok szenvedésseljes küzdelmet álltatok ki. Egyfelől gyalázásokkal és nyomorgatásokkal nyilvánosság elé hurcoltak titeket, másfelől társai lettetek azoknak, akik így jártak. Mert a foglyokkal is együtt szenvedtetek, és vagyontok elrablását örömmel fogadtátok, tudva, hogy nektek jobb és maradandó vagyontok van a mennyben.”

.....

.....

.....

„Az apostolok abban a gyötrelmes helyzetben, amelybe belekényszerítették őket [Filippiben], nagy kínokat szenvedtek, mindazonáltal nem lázadoztak. Ellenkezőleg, a börtöncella legmélyebb sötétjében és vigasztalanságában egymást bátorították énekkel és imával... Pál visszaemlékezett Krisztus követőinek üldözésére, amelynek véghezvitelében ő a gonosz eszköze volt. Örvendezett, hogy szeme megnyílt, hogy immár lát, és szíve most már érezheti a

dicsőséges igazságok átalakító hatalmát. A többi fogoly csodálkozva hallgatta a belső tömlőcből kicsendülő énekeket és imákat. Ebből a komor cellából eddig csak kiáltozások, sóhajok, káromkodások... szokták zavari az éjszaka csendjét... Az örök és a foglyok csodálkozva kérdezték egymástól, vajon kik lehetnek ezek az emberek, akik noha megkínózták őket, hideget és éhséget szenvedtek, mégis vidámak és lelkesek.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Távoli országokban c. fejelet.)

---

*Az e heti adomány a nyári Biblia-táborokat támogatja.
– Hozzájárulás a táborok bérleti díjaihoz és költségeihez.*

A „tűz” mint a megtisztító megpróbáltatások jelképe a Szentírásban

1 Minek a jelképe a tűz számos helyen a Szentírásban?

1Pt 4,12 ■ „Szeretteim, ne rémüljete meg attól a tűztől, amely megpróbálás végett támadt köztetek, mintha valami rémületes dolog történne veletek!”

Mal 3,1-3 ■ „Mindjárt eljön az ő templomába az Úr, akit ti kerestek... De kicsoda szenvedheti el az ő eljövételének napját, és kicsoda áll meg az ő megjelenésekor? Hiszen olyan ő, mint az ötvös tüze, és a ruhamosók lúgja. Ül mint ötvös vagy ezüsttisztogató, és megtisztítja Lévi fiait, és igazsággal visznek ételáldozatot az Úrnak.”

.....

.....

A tűz lehet a pusztítás, a megsemmisítés eszköze (vö. 2Pt 3,10-12), de a megtisztításé is. Egyes fémeket, elsősorban az aranyat és az ezüstöt tűzben tisztítják meg, tűzzel távolítják el belőlük az idegen anyagokat.

„Malakiás 3,3 azt a tisztító, nemesítő folyamatot írja le, amelyet a seregek Urának el kell végeznie emberek szívében... A Mester jól látja, mennyiben szorulunk tisztogatásra,

hogy mennyei országára alkalmasak legyünk. Olykor reszketünk, amikor érezzük a szenvedés lángját lobogni körülötünk, félünk, hogy az elemészt bennünket... Szerető Atyánk azonban ilyenkor is ugyanolyan jóságos irántunk. Az olvasztókemence rendeltetése nem az, hogy megemésszen bennünket, hanem az, hogy megtisztítson, ragyogóvá tegyen. Isten gondviselése azért tesz próbára, hogy megtisztítson minket, mint Lévi fiai, hogy igaz étellel vihessünk áldozatot neki.” (Ellen G. White, *The Southern Work*, 1905. február 7.)

„Ez a tisztító folyamat, melyet a seregek Urának kell elvégezni rajtunk, súlyos próba a léleknek, de csak így lehet eltávolítani belőlünk a szennyet. Minden megpróbáltatásra szükségünk van, amit Isten megenged annak érdekében, hogy közel vigyen minket mennyei Atyánkhoz, és hogy jól használjuk fel a képességeket, amelyeket adott nekünk... Ábrahám, Mózes, Illés, Dániel és sokan mások súlyos próbákon estek át, de nem ugyanazon próbákon. Mindenkinek egyénhez szabott próbára van szüksége.” (Ellen G. White: *The Review and Herald*, 1886. június 22.)

2 Mit értsünk a „tűzkeresztség” kifejezésen?

Mt 3,11 ■ (Keresztelő János részéről hangzott el ez a kijelentés:) „**Én ugyan vízzel keresztellek titeket megtérésre, de aki utánam jön, erősebb nálam, akinek saruját hordozni sem vagyok méltó, Ő Szentlélekkel és tűzzel keresztel majd titeket.**”

Lk 12,49–50 ■ „**Azért jöttem, hogy e világra tüzet bocsássak, és mit akarok, ha az immár meggerjedt? De keresztséggel kell nekem megkereszteltetnem, és mely igen szorongatatom, míg az elvégeztetik.**”

.....

.....

A keresztségnek fordított eredeti újszövetségi, görög szó (*baptizma*) *alámerítést* jelent. A „tűzkeresztség” kifejezés tehát – a tűz hasonlatát a megpróbáltatásokra és az ezzel együtt járó szenvedésekre alkalmazva – próbákban, szenvedésekben való alámerülést jelent.

Mindenekelőtt maga Jézus Krisztus ment át „tűzkeresztségen” szenvedéstörténete során, a Getsemáne-kerttől kezdve a kereszthalálig bezárólag. Lukács evangéliumából idézett kijelentésével erre a tűzkeresztségre utalt. (Ez nyilvánvaló, mert víz általi keresztsége már szolgálata legelején megtörtént.) Földi élete során Jézus mindvégig tudatában volt annak, hogy neki szenvedésekben kell „alámerülnie”, mielőtt az Atya megdicsőíthetné Őt. Tudta, hogy a bűnt megfeddő tanításaival és példaadásával felgerjeszti az üldözés és ellenségeskedés tüzet önmaga ellen. Azt is megvallotta, hogy súlyos lelki szorongást jelent számára a rá váró szenvedések előre ismerése. Ugyanakkor eltökélte magában az engedelmisséget a megváltási terv, illetve az Atya akarata iránt.

Amikor Keresztelő János a Messiás eljövételéről szólt, nem vált el egymástól tudatában az, ami az első, és az, ami a második adventre vonatkozik. (Találó hasonlat szerint, ha valaki távolabbról szemlél két egymás mögött lévő fát, messziről csak egynek látja őket.) Jézus tanítványait illetően leginkább az Ő visszajövele előtti időre érvényes, hogy *tűzkeresztségen* kell átmenniük az Ő dicsőséges megjelenése előtt, hogy ily módon is tanúságot tegyenek róla, és megállhassanak színe előtt. „Mert a mi Istenünk megemésztő tűz” minden bűnre és tisztátalanságra (Zsid 12,29). Ahogy az előzőleg idézett ige is kijelenti: „az ő eljövetele olyan lesz, mint az ötvös tüze és a ruhamosók lúgja”.

3 Mit jelent Jézus alábbi kijelentése?

Mk 9,49-50 ■ „Mindenki tűzzel sóztatik meg, és minden áldozat sóval sóztatik meg. Jó a só: de ha a só ízét veszti, mivel adtok ízt neki? Legyen bennetek só!”

.....

.....

Jézus a só hasonlatával az Őt követők életerejére utalt, az őket átható szeretetre, amely mind Isten, mint pedig felebarátaik iránt megnyilatkozik. Éppen ezért elsődlegesen a só jó ízét emelte ki, és emellett utalt konzerváló erejére is.

„Akiket az igazság megtisztított, olyan megmentő tulajdonságokkal rendelkeznek, amelyek megóvják a világot a teljes erkölcsi romlástól... A só íze a keresztény életerejét jelképezi, azaz Jézus szívünkben lakozó szeretetét és az egész lényünket átható életszentségét... Ha szeretet lakozik szívünkben, akkor szétárad másokra is... Egyedül csak a szeretet által válhatunk a föld sójává.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, Ti vagytok a föld sója c. feji.)

Jézus tömör, jelképes mondása arra utal, hogy a megpróbáltatások tüze megtisztít minket önzésünktől, és elmélyíti bennünk az Isten és felebarátunk iránti szeretetet. A folytatásban pedig arról szól, hogy az önfeláldozásnak, áldozatvállalásnak csak akkor van értéke, ha szeretetből fakad. A megpróbáltatások elősegítik, hogy kiszoruljon életünkben az önzés, és legyen bennünk só. Ha abban a veszélyben forgunk, hogy a bennünk lévő só „ízét veszti”, azaz megfakul, meggyengül a valódi, felüliról való szeretet, akkor Isten sokszor megpróbáltatások tüzeit engedi meg az életünkben, hogy visszataláljunk az „első szeretethez” (Jel 2,4).

4 Milyen hasonlattel szól az Írás a földi életben megszerzhető legnagyobb, legmaradandóbb értékről?

1Pt 1,7 ■ „Hogy a ti kipróbált hitetek, ami sokkal becsesebb a veszendő, de tűzzel kipróbált aranynál, dicséretre, tisztességre és dicsőségre méltónak találtassék a Jézus Krisztus megjelenésekor.”

Vö. Ésa 2,20–21 ■ „Ama napon odadobja az ember ezüsbálványait és aranybálványait, amelyeket magának csinált, hogy azok előtt meghajoljon, a vakondokoknak és denevéreknek, hogy elmenjen a sziklák lyukaiba és a hegyek hasadékaiba az Úr félelme elől, és az ő nagyságának dicsősége elől, amikor felkel, hogy megrettentse a földet.”

.....

.....

.....

A próbákban megedzett hitet tűzben megpróbált aranyhoz hasonlítja az Írás. E hasonlat által akarja érzékeltetni, hogy a tűzben megtisztított aranynál sokkal értékesebb az olyan hit, amely próbák sorozatán áthaladva vált rendíthetlenné. Nagy igazság, hogy minden próbából erősebb hittel és tisztultabb jellemmel kerülünk ki. Azt is érzékelteti a Péter apostol leveléből idézett ige, hogy Jézus második adventjét megérő hívőknek különösképpen ilyen hitre lesz szükségük.

Ismeretes, hogy az emberek háborús időkben vagy gazdasági válság idején aranyba fektetik anyagi javaikat, mondván hogy az arany értékálló, ezért biztos befektetés. Ez a tétel azonban meg fog dőlni a Krisztus második eljövetelét megelőző válságban – az Ésaías próféta könyvéből idézett ige erre mutat rá. Az egyetlen értékálló „valuta” ebben az időben a kipróbált hit lesz.

5 Mi következik mindebből?

Jak 1,2-12 ■ „Teljes örömmek tartásotok, atyámfiai, mikor különféle megpróbáltatásokba juttok, tudván, hogy a ti hiteteknek megpróbáltatása kitartást szerez. A kitartásban pedig tökéletes cselekedet legyen, hogy tökéletesek és épek legyetek minden fogyatkozás nélkül... Boldog ember az, aki a megpróbáltatásban kitart, mert minekutána megpróbáltatott, elveszi az élet koronáját, amit az Úr ígért az őt szeretőknek.”

Vö. **1Kor 10,13** (Itt is helyesebb a *megkísértetni* szót *megpróbáltatni* ként fordítani.)

.....

.....

Egyik korábbi tanulmányunkban említettük már, hogy az Újszövetség eredeti szövegében ugyanazt a szót fordítják hol *próbának*, hol *kísértésnek*. E két dolog közel áll egymáshoz, de mégsem ugyanaz.

Kísértésről akkor beszélünk, amikor Sátán valami bűnbe akar belerántani, és szinte érezzük tisztátalan közelségét, valamint elszántságát, hogy mindenképpen le akar venni minket a lábunkról. A kísértés nem boldogság, hanem nyomasztó tapasztalat még akkor is, ha Isten kegyelméből győztesen kerülünk ki belőle. Ezért tanít Jézus minket úgy, hogy imádság által előre rejtjük el magunkat Őbenne, a Szentlélek által előre felvértezten lépünk ki mindennap az élet csataterére. Így a kísértés, ha megkörményez is, nem tud meggyötörni, nem közelharcban kell megküzdenünk vele, nem tudja igazán kifejteni az erejét, nem tud úgy hatni ránk, hogy elessünk, vagy csaknem elessünk. Emlékezzünk Jézus szavaira: „Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne jussatok, mert jöllehet a

lélek kész, de a test erőtlen.” (Mk 14,38) „Ti pedig így imádkozatok... Ne vígy minket a kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól!” (Mt 6,9.13)

„A bűnre való csábítás: kísértés. Ez azonban nem Istentől, hanem Sától és szívünk gonosz gondolataiból ered. »Isten gonosszággal nem kísérhető, és Ő maga senkit sem kísért.« (Jak 1,13)... Habár a kísértésektől nem kell megijednünk, még ha oly nagyok is, mégis kérjük Istent, hogy őrizzen meg bennünket olyan helyzettől, amelyben szívünk gonosz vágyai tévútra vezetnének. Amikor azt az imát mondjuk, amire Jézus tanított bennünket, akkor átadjuk magunkat Isten vezetésének, és kérjük, hogy biztos utakon vezessen.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, Ne vígy minket kísértésbe c. fej.)

Megpróbáltatásról akkor beszélünk, amikor veszélyes, nehéz helyzetbe kerülünk. Ezt is Sátán támadása idézi elő legtöbbször, aki szeretné, hogy hitünk meginogjon, és elszakítson ez a helyzet minket Istentől. Olykor Isten is bocsáthat ránk megpróbáltatást javunkra, például figyelmeztethet betegség által, amit azonban utólag javunkra fordít.

Ha Isten megengedi, hogy megpróbáló helyzetbe jussunk, akkor biztosak lehetünk abban, hogy 1Kor 10,13 törvényszerűsége érvényesülni fog. Ezért a megpróbáltatásban – ahogy Jakab apostol írja – az első perctől kezdve boldogok lehetünk, mert előre tekinthetünk Isten bizonyos szabadítására, így megőrizhetjük békességünket, hitünk pedig folyvást erősödni fog, még ha várakoznunk kell is a megoldásra.

Elértük-e azt a szintet, a megpróbáltatásban tanúsított helyes magatartást illetően, amiről Jakab apostol beszél? Eljutottunk-e oda, hogy amikor újabb megpróbáltatás jelenik meg életünkben, akkor nem kifakadunk vagy elkeseredünk. Nem kérdezzük – mintegy Istenben is kételkedve és ellene lázadozva –, hogy miért

történik ez most velünk. Ehelyett az első gondolatunk az, hogy Isten biztosan velünk lesz a próbában, és javunkra fogja fordítani. Ezért megőrizzük békességünket, és Isten tanácsát keressük, hogy megtudakoljuk, mire akar Ő tanítani az adott helyzetben, és hogyan cselekedjünk helyesen. Továbbá azt kutatjuk „hítségünkkel”, hogy milyen kiutat készített el számunkra előre, az adott válságban.

Megszívleltük-e továbbá a tanácsot, hogy a megpróbáltatásban kitartók legyünk a hitben, azaz a kétely egyetlen szavát se ejtsük ki? Jób átlag emberi próbákat messze meghaladó csapásokat élt át. Istent ezek közepette sem tagadta meg, de utólag mégis hibáztatta magát amiatt, hogy olykor szabad utat engedett elkeseredett érzelmei kifejezésének.

6 Milyen értékes ígéretet ad nekünk Isten az alábbi kijelentés által?

Ésa 43,1-2 ■ „Így szól az Úr, a te Teremtőd, a te Alkotód...: Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy! Amikor vizen mész át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok el nem borítanak, ha tűzben jársz, nem égsz meg, és a láng meg nem perzsel téged.”

Vö. Zsolt 69,2-16 ■ „Szabadíts meg engem, óh, Isten, mert a vizek lelkemig hatottak. Mély sárba estem be, ahol meg nem állhatok, feneketlen örvénybe jutottam, és az áradat elborít engem... Ments ki engem az iszaptól, hogy el ne süllyedjek, hadd szabaduljak meg gyűlölőimtől és a feneketlen vizekből, hogy el ne borítsa a vizek árja, el ne nyeljen az örvény, és a verem szája be ne záruljon felettem!”

.....

.....

Mind a tűz, mind a vízár azokat a nehézségeket szimbolizálja, amelyekbe belekerülhetünk, és amelyek mintegy elborítanak bennünket. Isten azonban azt ígéri, hogy a próbákban soha nem maradunk egyedül, Ő mindig velünk van, és ha a hitet megtartjuk a nehéz helyzetben is, akkor biztos, hogy ezek nem tönkretesznek minket, hanem ellenkezőleg, úgy fogunk szólni a próba végén, ahogyan egykor Ezékiás király: „Íme áldásul volt nekem a nagy keserűség, és te szeretettel kivontad lelke-met a pusztulás verméből, mert hátad mögé vetted minden bűnömet.” (Ésa 38,17)

Krisztussal együtt a „tüzes kemencében”

I Mi volt Isten célja a babiloni fogsággal, és az oda került hívőkkel, köztük a három hithű fiatalemberrel, Sidrákkal, Misákkal és Abednégóval?

Jer 14,5-7 ■ „Ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Mint ezeket a jó fügéket, úgy megkülönböztetem a Júda foglyait, akiket e helyről a káldeusok földjére vittem, az ő javukra. Őket szemmel tartom az ő javukra, visszahozom e földre, megépítem és el nem rontom, beplántálom és ki nem szagगतom. Szívet adok nekik, hogy megismerjenek engemet, hogy én vagyok az Úr, ők én népemmé lesznek, én pedig Istenükké leszek, mert teljes szívékből megtérnek hozzám.”

Zsolt 115,1-3 ■ „Nem nekünk, Uram, nem nekünk, hanem a te nevednek adj dicsőséget, a te kegyelmedért és hűségédért! Miért mondanák a pogányok: Hol van hát az ő Istenük? Pedig a mi Istenünk az égben van, és amit akar, azt mind megcselekszi.”

.....

.....

Noha a hetvenéves babiloni fogság Isten büntetése volt népe számára az Úrtól való elfordulás és bálványimádás miatt, de ebben is a Teremtő mentő szándéka mutatkozott meg. Ez nem a végérvényes elvetés ítélete volt, hanem menteni akarta e fe-

nyíték által népe közül a „jó fügéket” – azokat, akiknek az őszinte megtéréséhez még volt remény. Ezen túlmenően további célja is volt Istennek népe fogságával:

„Izráel fiai között, akiket a hetvenéves fogság kezdetén vittek Babilonba, voltak hívő hazafiak, olyanok, akik sziklaszilárdan ragaszkodtak elveikhez, akiket nem rontott meg az önzés, hanem készek voltak mindenáron Isten megdicsőítésére. Nekik fogságuk földjén kellett véghezvinniük Isten szándékát, hogy a pogány népek is részesüljenek az Úr megismeréséből fakadó áldásokban. Isten képviselői voltak. Nem alkudhattak meg a bálványimádókkal, az élő Isten imádóiként vallott hitüket és nevüket nagy megtiszteltetésként hordozták. Jólétben és viszontagságok között is megdicsőítették Istent... Erős kísértések környékeztek őket az erkölcstelen és fényűző királyi udvarban, de ezek az ifjak romlatlanok maradtak. Semmilyen hatalom és befolyás nem tudta őket eltéríteni azoktól az elvektől, amelyeket kora ifjúságukban Isten Igéjéből és műveiből megtanultak. Hittel könnyörögtek bölcsességért, és imájuk szellemében éltek. Úgy éltek, hogy Isten megáldhatta őket. Istennel jártak, mint Énok. A kis dolgokban mutatott hűségük meghatározta egész életük irányát. Megdicsőítették Istent a súlyosabb kötelezettségekben éppúgy, mint a legapróbb feladatokban.

Isten imádói foglyok voltak Babilonban, és Isten házának edényeit a babiloni istenek templomában helyezték el – a győztesek ezt dicsekvően idézték annak bizonyításaként, hogy vallásuk és szokásaik a héberek vallása és szokásai felett állnak. De pontosan ebben a megalázásban, amelyet a zsidók Istentől való elfordulása hívott ki, bizonyította be Isten Babilonnak a maga felsőbbségét, kívánalmi szentségét és az engedelmesség áldásait. E bizonyágtételeket pedig csak a hozzá hűségesek által adhatta.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, A babiloni király udvarában c. fej.)

2 Milyen megpróbáló helyzetbe került Sidrák, Misák és Abednégó? Milyen eszközzel akarta elérni célját a babiloni király, hogy mindenki imádja az „örök Babilont” jelképező aranszobrot? Hogyan fog megisméltódni valami ehhez hasonló az előttünk álló küzdelemben?

Dn 3,1-6 ■ „Nabukodonozor király csináltatott egy arany állóképet, magassága hatvan sing, szélessége hat sing; felállította Dura mezején, Babilon tartományában. Nabukodonozor király egybegyűjtette a fejedelmeket, helytartókat, kormányzókat, bírákat, kincstartókat, tanácsosokat, törvénytevőket és a tartományok minden igazgatóját, hogy jöjjenek az állókép felavatására, amelyet Nabukodonozor király állíttatott. A hírnök hangosan kiáltott: Meghagyatik nektek, oh, népek, nemzetek és nyelvek! Mihelyt halljátok a kürtnek, sípnek, citerának, hárfának, lantnak, dudának és mindenféle hangszernek szavát: boruljatok le, és imádjátok az arany állóképet, amelyet Nabukodonozor király állíttatott. Akárki pedig, aki nem borul le és nem imádja, tüstént bevettetik az égő, tüzes kemencébe.”

.....

.....

.....

A szobor a megadott méretek szerint mintegy 27 m magas és 3 m széles volt. Ennek az aranszobornak az imádása a három héber ifjú részéről az élő és teremtő Isten imádatának megtagadását jelentette volna. A király ezt a célt a fenyegetés, erőszak eszközével akarta elérni. Sátánnak kezdettől fogva ez volt a módszere, és hasonló kényszer fog meg nyilvánulni az előttünk álló nagy küzdelemben is.

„Megpróbáltatás és üldözés vár azokra, akik Isten szavának engedelmeskedve nem hajlandók tisztelni a hamis szombatot. **Minden hamis vallás utolsó eszköze az erőszak.** Először vonzóvá próbálja tenni a hamis vallást, amint a babiloni király próbált zenével és külsőségekkel hatni. Amikor ezek az ördög ihlette, emberek által kiagyalt praktikák nem készítették némelyeket a szobor imádására, a kemence lángjai készen álltak az elégetésükre. Így lesz ez most is.” (Ellen G. White: *„A Te Igéd igazság”,* 247. o.)

3 Mit cselekedett a három ifjú ebben az életveszélyes helyzetben? Mit tanulhatunk a fenyegetéssel szembeni magatartásukból a végső nagy küzdelem idejére?

Dn 3,8–12. ■ „Elmentek azért ebben az időben káldeabeli férfiak, és vádat emeltek a zsidók ellen: Vannak zsidó férfiak, akiket a babiloni tartomány gondviselésére rendeltél, Sidrák, Misák és Abednégó, ezek a férfiak nem becsülnek téged, oh, király, a te isteneidet nem tisztelik, és az arany állóképet, amelyet felállítottattál, nem imádják.”

Vö. Ap csel 4,29 ■ „Most azért, Urunk, tekints az ő fenyegetéseikre: és adjad a te szolgálidnak, hogy teljes bátorsággal szólják a te beszédedet.”

Vö. Ésa 51,12 ■ „Én, én vagyok megvigasztalótok! Ki vagy te, hogy félsz halandó embertől, ember fiától, aki olyan lesz, mint a fű?!”

Világunk valójában Isten és a Sátán közötti harc színtere. Minden tettünkkel, döntésünkkel vagy az egyik, vagy a másik hatalom előtt hajlunk meg és imádjuk, azaz szolgáljuk. Az, hogy

kit imádunk valójában, az a végletes helyzetekben válik nyilvánvalóvá. Kit szeretünk mindenek felett, mi a legfontosabb számunkra? Készek vagyunk-e mindent feláldozni, mindenről lemondani az Isten iránti hűségért? Ezért figyelmeztet bennünket Isten: „Vigyázz! ne pártolj a bűnhöz, noha azt a nyomorúságnál jobban szereted.” (Jób 36,21)

„Ez a három héber ifjú igazán megszentelt életű volt. Akit valóban áthatnak a keresztényi alapelvek igazságai, nem mérlegeli az esetleges következményeket, mindenkor Isten szavának engedelmessé válik.” (Ellen G. White: *Megszentelt élet*, A tüzes kemence c. fejelet.)

„Azok, akik bíztak Isten Igéjében, bár önmagukban teljesen gyámoltalanok voltak, gyakran akár az egész világ hatalmának ellenálltak.” (Ellen G. White: *Előtted az élet*, Hit és ima c. fejelet.)

„Ha átadod akaratodat Krisztusnak, akkor olyan hatalommal lépsz szövetségre, amely minden más erő és hatalmasság felett való. Felülről fogsz erőt nyerni az állhatatosságához, és így – az Istennek való szüntelen önátadás révén – képes leszel új életet élni, »hit által fogsz élni« (Hab 2,4; Rm 1,17).” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Odaszánás c. fejelet.)

„A király minden fenyegetése hiábavaló volt. E nemes férfiakat semmi áron sem tudta arra rábírni, hogy a minőség Urához hűtlenné legyenek. Atyáink történetéből eléggé megtanulták, hogy az Isten iránti engedetlenség szegyet, szerencsétlenséget és bukást von maga után; s hogy az istenfélelem nemcsak a bölcsesség kezdete, hanem az igazi jólétnek és boldogságnak alapját képezi.” (Ellen G. White: *Megszentelt élet*, A tüzes kemence c. fejelet.)

(További kérdések: Lehet-e mentség az Isten iránti hűtlenségre a kényszerhelyzet? Miért nem volt járható út az, hogy színből meghajoljanak, miközben szívükben mást gondolnak?)

4 Mi az, ami különösen figyelemre méltó Sidrák, Misák és Abednégó válaszában, amikor a király kérdőre vonta őket parancsának megtagadása miatt?

Dn 3,14–18 ■ „Szólt Nabukodonozor, és mondta nekik: Sidrák, Misák és Abednégó! Szántszándékból nem tiszteltek-e az én istenemet és nem imádjátok-e az arany állóképet, amelyet felállítottam?... De ha nem imádjátok, tüstént bevettetek az égő, tüzes kemencébe; és kicsoda az az Isten, aki kiszabadítson titeket a kezeimből? Feleltek Sidrák, Misák és Abednégó, és mondták a királynak: Oh, Nabukodonozor! Nem szükség erre felelnünk neked. Íme, a mi Istenünk, akit mi szolgálunk, ki tud minket szabadítani az égő, tüzes kemencéből, és a te kezedből is, oh, király, kiszabadít minket. De ha nem tenné is, legyen tudtodra, oh, király, hogy mi a te isteneidnek nem szolgálunk, és az arany állóképet, amelyet felállítottál, nem imádjuk.”

.....

.....

Nabukodonozor felbőszült fenyegetésére – „Nabukodonozor eltelt haraggal, és az ő orcájának színe elváltozott” (Dn 3,19) – higgadtan, nyugodtan, Isten iránti rendíthetetlen bizalommal és alázattal, de félreérthetetlen határozottsággal válaszoltak. A „nem szükség erre felelnünk neked” válaszban az is benne foglaltatik, hogy nem álltak szóba a fenyegetéssel, Sátán megalkuvásra, életük – Isten megtagadása árán történő – mentésére írá-

nyuló kísértésével. Ha az ember nem határozottan és azonnal utasítja vissza a kísértést, hanem latolgat, belülről meginog, és az elesés útját egyengeti maga előtt (lásd az első bűnesetet).

Válaszukból látszik, hogy jól ismerték Urukot, akit szolgáltak, tudták, hogy előtte nincs lehetetlen. Tudták, hogy az, akit szolgálnak láthatatlanul, de szüntelenül mellettük van, és minden élethelyzetet egyik pillanatról a másikra meg tud változtatni. Ismerhették Anna történetét is, aki hálaadó énekében így örököltette meg Istennel szerzett tapasztalatát: „Ne szóljatok oly kevélyen, oly nagyon kevélyen; szátokból ne jöjjön kérkedő szó, mert mindentudó Isten az Úr, és a cselekedeteket ő ítéli meg. Az erős kézijásokat megrontja, és a roskadozókat erővel övezi fel.” (1Sám 2,3-4) Emlékezetükben állandóan ott élhetett az a sok csodálatos szabadulás, amit Izráel népe átélt, amit a szent iratok megőriztek. Saját korábbi – a halálos veszedelemből történt szabadulási – tapasztalataik emléke is erősítette őket (vö. 1-2. fej.).

Tudták, hogy a teremtő Isten előtt lehetséges, hogy megsza- badítsa őket ebből a reménytelen helyzetből, de azt nem tudták, hogy mi Isten célja ebben a helyzetben. A hitüket, igaz istenf- élmüket legteljesebben kifejező gondolattal – „de ha nem tenné is” – azt tették nyilvánvalóvá, hogy nem érdekből szolgál- ják Istent, nem érezték volna becsapottnak magukat, ha Isten nem lép közbe szabadításukra. Történelmükből jól tudták, hogy hány istenfélő embernek kellett életét adni hitéért. Nekik egy volt a fontos: helytállni, kitartani az egy élő és igaz Isten imádata mellett – a többit Istenre bízták teljes bizalommal. „A te törvé- nyed kedvelőinek nagy békességük van, és nincs bántódásuk. Várom a te szabadításodat, oh, Uram! és a te parancsolataidat cselekszem.” (Zsolt 119,165-166) Nincs bántódásuk – nem tudják Istennel való kapcsolatukat szétépní, üdvösségüket elvenni.

„Nyugodtan néztek az izzó kemencére és a bálványimá- dó néptömegre, mert Istenben bíztak, és tudták, hogy Ő most sem fogja cserbenhagyni őket. Tiszteletteljesen, de

határozottan felelték: »Legyen tudtodra, óh, király, hogy mi a te isteneidnek nem szolgálunk, és az arany állóképet, amelyet felállítottál, nem imádjuk.«” (Ellen G. White: *Megszentelt élet*, A tüzes kemence c. fejt.)

5 Milyen módon nyilvánította ki Isten szabadító hatalmát? Milyen hatást tett ez Nabukodonozorra?

Dn 3,22–26 ■ „Amiatt azonban, hogy a király parancsolata szigorú volt és a kemence rendkívül izzó volt: azokat a férfiakat, akik Sidrákot, Misákot és Abednégót felvitték, megölte a tűznek lángja. Az a három férfiú pedig: Sidrák, Misák és Abednégó, az égő, tüzes kemencébe esett megkötözve. Akkor Nabukodonozor király megjed, és sietve felkelt, szólt és mondta az ő tanácsosainak: Nem három férfiút vetettünk-e a tűz közepébe megkötözve? Feleltek és mondták a királynak: Bizonyára, oh, király! Felelt, és mondta: Íme, négy férfiút látok szabadon járni a tűz közepében, és semmi sérelem sincs bennük, a negyedik ábrázata olyan, mint valami istenek-fiáé. Nabukodonozor ekkor az égő, tüzes kemence szájához járult, szólt és mondta: Sidrák, Misák és Abednégó, a felséges Isten szolgálói, jertek ki és jöjjetek ide! Azonnal kijöttek Sidrák, Misák és Abednégó a tűz közepéből.”

Vö. Ésa 43,2–3 ■ „Amikor vízen megy át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok el nem borítanak, ha tűzben jársz, nem égsz meg, és a láng meg nem perzsel téged, mert én vagyok az Úr, a te Istened...”

.....
 .....
 .....

A három ifjú hűsége, a próbában tanúsított kitartása tette lehetővé Isten szabadítását. Isten a hűségre, szeretetre, hitre vár, hogy hatalmát megmutathassa a benne bízókön. „Oh, ha az én népem hallgatna reám, s Izráel az én útjaimon járna! Legott megaláznám ellenségeit, s szorongatói ellen fordítanám kezem.” (Zsolt 81,14–15) A hűtlenségre, meghátrálásra nem adhatja áldását, hiszen ezzel mintegy jóváhagyná azt, abban erősítene.

„Az Úr azonban nem feledkezett el övéiről. Amikor tanúit bevetették a kemencébe, a Megváltó személyesen jelent meg nekik, és velük járkált a tűz közepében. A hőség és hideg Urának jelenlétében a lángok nem tudták megemészteni őket. Honnan tudta ez a pogány király, hogy milyen az Isten? A Babilonban bizalmi állást betöltő héber foglyok életükkel és jellemükkel képviselték előtte az igazságot. Amikor számot kellett adniuk hitükről, ezt tétozás nélkül megtették. Világosan és egyszerűen mutatták be az igazság alapelveit. Így tanították környezetüknek Istent, akit imádtak. Beszéltek Krisztusról, az eljövendő Megváltóról, és a tűz közepén levő negyedik férfi alakjában a király felismerte Isten Fiát.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, A tüzes kemence c. fejezet)

„Ha Krisztus az embereknek megnyilatkozik, mintha láthatatlan hatalom szólna lelkükhöz. Ekkor az örökkévaló jelenlétében érzik magukat. Fensége előtt megremegnek a királyok és a föld nagyjai s elismerik, hogy az élő Isten végtelenül felette áll minden földi hatalomnak. A bűnbánat és a szégyen érzetével kiáltott fel a király: »A felséges Istennek szolgálói, jertek ki és jöjjetek ide.« S ők a király szavának engedelmességgel kijöttek és megmutatták a tömegnek, hogy teljesen sértetlenek maradtak, sőt még ruhájukon sem lehetett a tűz szagát érezni.” (Ellen G. White: *Megszentelt élet*, A tüzes kemence c. fejezet)

6 Mi lett az eredménye a három ifjú próbában tanúsított hűségének?

Dn 3,27–33 ■ „Egybegyűlvén a fejedelmek, helytartók és kormányzók és a király tanácsosai, nézték ezeket a férfiakat, hogy a tűznek semmi hatalma nem lett az ő testükön, és hogy egy hajszáluk sem égett meg, az ő alsó ruháik meg nem változtak, és a tűz szaga sem járta át őket. Szólt Nabukodonozor és mondta: Áldott ezeknek Istene, a Sidrák, Misák és Abednégó Istene, aki küldötte az ő angyalát és kiszabadította az ő szolgáit, akik őbenne bíztak; és a király parancsolatát megszegették és veszedelemre adták az ő testüket és nem szolgáltak és nem imádtak más istent az ő Istenükön kívül. Nabukodonozor király minden népnek, nemzetnek és nyelveknek, akik az egész földön lakoznak, mondta: Békességetek bőséges legyen! A jeleket és csodákat, amelyeket cselekedett velem a felséges Isten, illendő dolognak tartom megjelenteni. Mely nagyok az ő jelei és mely hatalmasak az ő csodái! Az ő országa örökkévaló ország, és az ő uralkodása nemzedékről nemzedékre száll.”

.....

.....

.....

„Ez a csoda a nép között nagy változást idézett elő. A hatalmas szoborképet, amelyet oly dúsan feldíszítettek, azonnal elfeledték. Csodálatos megmenekülésük megmutatta a tömegnek Isten hatalmát és fenségét. A tüzes kemencében Jézus társult hozzájuk, s jelenlétének fensége által meggyőzte a királyt, hogy az oltalmazó nem más, mint Isten Fia. A menny világossága áradt szét Dánielről és társairól

mindazokra, akikkel csak érintkeztek, miáltal megértették azt a hitet, amely e férfiak életét megneemesítette, jellemüket széppé tette. Hűséges szolgálóinak megmentése által kijelentette az Úr, hogy az elnyomottakat védelmezi, s hogy minden olyan földi uralmat megsemmisít, amely a mindenható Isten felsőbbségét lábbal tapossa.” (Ellen G. White: *Megszentelt élet*, A tüzes kemence c. fej.)

Az ifjak próbában való helytállása Izráel Istenének hatalmát és hűségét bizonyította a bálványimádó nép előtt. Sátán terve visszajára fordult. Ahelyett, hogy mindenki feltétel nélkül meghódol előtte, az élő Isten ismerete eljutott a birodalom minden részébe. Hiszen a rendelet kiadatott, hogy a szobor felavatására a birodalom minden tisztviselője megjelenni köteles. Így ők mindannyian tanúi voltak az egy igaz Isten létezését és hatalmát bizonyító csodának, amelyről – szintén a király parancsára – be kellett számolniuk az országban, tartományban, melynek tisztviselői voltak. „A bálványimádás kikényszerítésének kísérlete azzal végződött, hogy az igaz Isten ismerete tárult Babilon hatalmas birodalmának összegyűlt fejedelmei és méltóságai elé” – írja Ellen G. White (*Bizonyágtételek*, V. köt., 453. o.). Ezáltal Isten neve magasztosult fel.

Az örökkévalóságban fogjuk majd meglátni, milyen gyümölcsői voltak ennek az eseménynek emberek megtérésében. Sohasem tudhatjuk, hogy egy hűséges kiállás a próbában milyen gyümölcsöt érlel másokban. A középkori mártírok hűségének eredményéről – akiknek szabadulása érdekében nem tett Isten csodát, hanem halálukkal tettek bizonyosságot hitükről, és így dicsőítették Istent – olvassuk az alábbiakat:

„Életük példája és haláluk tanúvallomása el nem halkuló bizonyágtevés volt az igazságról, és Sátán alattvalói a legváratlanabb órában, hátat fordítva addigi életüknek, Krisztus zászlaja alá sorakoztak.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, 38. o.)

„Ezek a kiváló héber fiatalok hozzánk hasonló természetű emberek voltak, de a babiloni udvar csábító hatásai ellenére szilárdan álltak, mert végtelen erőre támaszkodtak. Bennük a pogány nép Isten jóságát, áldásait és Krisztus szeretetét szemlélhette. Életük példát mutat arra, hogyan diadalmaszkodik az elv a kísértésen, a tisztaság a romlottságon, az imádágos élet és hűség a hitetlenségen és a bálványimádáson. Mily nagyszerű életmű volt e nemes lelkű ifjaké! Amikor búcsút mondtak a szülői háznak, aligha gondolták, milyen magasztos sors vár rájuk. Rendületlen hűséggel engedelmeskedtek a mennyei vezetésnek, és Isten megvalósíthatta általuk szándékát... Dániel és társai élete mutatja, mit cselekszik Isten azokért, akik átadják magukat neki, és teljes szívvel igyekeznek véghezvinni szándékát.

Mint ahogy Sidrák, Misák és Abadnégo korában tette, a föld történelmének záró szakaszában is az Úr hatalmas dolgokat fog tenni azokért, akik rendíthetetlenül kitartanak az igazság mellett. Aki e nemes héber ifjakkal a tüzes kemencében járt, hívei mellett áll, bárhol vannak is. Állandó jelenlétével vigasztalja és támogatja őket. A nyomorúság idején – amilyen nem volt, mióta nép létezik – választottai szilárdan megállnak. Sátán a gonoszság minden seregével sem tudja elpusztítani Isten leggyengébb szentjét sem. Angyalok, akiknek hatalmas erejük van, megoltalmazzák őket, és érdekükben Jahve kinyilatkoztatja önmagát, mint az ’istenek Istene’, aki mindenképpen meg tudja menteni a benne bízót.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, A tüzes kemence c. fej.)

„A gonoszok és az egyház ellenségeinek cselszövése Isten hatalmának és gondviselésének fensőbbsege alá van rendelve. Isten hatni tud az államférfiak szívére, el tudja terelni a hűtlen emberek haragját, az Istent, az Ő igazságát és népét gyűlölők dühöngését – mint ahogy a folyók medre is megváltozik, ha úgy rendel. A hívők imája megmozdítja a

Mindenható karját. Aki a csillagok rendjét megszabja, aki parancsol a tenger hullámainak, ugyanaz a hatalmas Teremtő lép fel népe érdekében, ha hittel kérik erre. Megzabolazza a sötétség erőit, míg a figyelmeztetés eljut a világhoz, és míg azok, akik hallgatnak a figyelmeztetésre, felkészülnek a küzdelemre.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, V. köt., 452-453. o.)

Az e heti adomány az eleki szociális otthon munkáját támogatja.

Dániel győzelme a megpróbáltatásban

I Milyen jellemzést olvashatunk a Bibliában Dánielről?
Kik jellemezték így Dánielt?

Dn 4,6 ■ „Baltazár [Dániel], az írástudók elseje, tudom,
hogy a szent istenek lelke van benned...”

Dn 5,11–12 ■ „Van egy férfiú a te országodban, akiben a szent
istenek lelke van, és a te atyád idejében értelem, tudomá-
ny és az istenek bölcsességéhez hasonló bölcsesség ta-
láltatott benne, és akit Nabukodonozor király, a te atyád,
az írástudók, varázslók, káldeusok és jövendölők fejévé
tett, igen, a te atyád, a király; mivelhogy Dánielben, akit
a király Baltazárnak nevezett, nagyobb lélek, tudomány
és értelem, álmok magyarázata, titkok megjelentése és
rejtélyek megfejtése találtatott...”

Dn 6,4 ■ „Hűséges volt, és semmi fogatkozás, sem vétek
nem találtatott benne.”

Dán 10,11–19 ■ „Dániel, kedves férfiú!... Ne félj, te kedves fér-
fiú!”

.....
.....
.....

A Dániel környezetében élők is észrevették, hogy rendkívüli lélek, „istenek lelke” van benne. Dániel valóban a Szentlélekkel

volt állandó közösségben, tőle kapta az erőt és a bölcsességet, a Lélektől, aki Jézuson is megnyugodott: „bölcsesség és értelem lelke, tanács és hatalom lelke, az Úr ismeretének és félelmének lelke.” (Ésa 11,2) Dániel a Szentlélek gyümölcseként jutott az Ige által említett erkölcsi magasságba, és jutott el az igazi alázatra is, amely nélkül Isten nem tudja felmagasztalni az embert. Épp ezért az Úr így figyelmeztet bennünket: „Keressétek az igazságot, keressétek az alázatosságot.” (Sof 2,3) Az ember hajlamos arra, hogy minél előrébb halad a jellemfejlődés útján, az igazság ismeretében, Sátán kísértéseinek engedve egyszer csak kezd elbizakodni, önelégültté válni. Isten ebben az állapotban nem tud hatalmas csodákkal közbeavatkozni az életünkbe, mert ezzel csak elbizakodottságunkban erősítene. Sidrák, Misák és Abednégóhoz hasonlóan Dániel győzelme a nagy megpróbáltatásában, szabadulásának tapasztalata az oroszlánok vermében, élete korábbi szakaszában gyökerezik.

(További kérdés: Milyen tanúságtételeket olvashattunk Dániel alázatáról már a korábbi fejezetekben is?)

„Az Istenhez tántoríthatatlanul hű Dániel, aki szilárd önuralmat gyakorolt, nemes méltóságával és rendíthetetlen becsületességével már ifjúkorában megnyerte a felügyeletével megbízott pogány hivatalnok kegyét és irgalmát (lásd Dn 1,9). Ugyanezek a tulajdonságok jellemezték későbbi életét is. Gyorsan emelkedett fel a babiloni birodalom miniszterelnöki tisztségébe. Az egymást követő királyok uralkodása alatt, az egyik nemzet bukása és egy másik világbirodalom felállítása idején olyan bölcsességről és államférfiúi képességekről tanúskodott, olyan tapintatos, udvarias, jószívű és elvhű volt, hogy még ellenségei is kénytelenek voltak megvallani: »Nem találunk semmiféle ürügyet, hogy bevádolhassuk.«” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, Az oroszlánok vermében c. fej.)

2 Hogyan tudta megőrizni Istennel való folyamatos kapcsolatát, mi volt a titka jellembeli nagyságának?

Dn 6,10 ■ „[Dániel] háromszor napjában térdeire esett, könyörgött és dicséretet tett az ő Istene előtt.”

Dn 9,3 ■ „Orcámat az Úr Istenhez emeltem, hogy keressem őt imádsággal, könyörgéssel, böjtöléssel, zsákban és hamuban.”

(Lásd még **Dn 2,17–18; 10,2–12**)

Vö. Eféz 6,18 ■ „Minden imádsággal és könyörgéssel imádkozván minden időben a Lélek által, és ugyanezen dologban vigyázván minden állhatatossággal és könyörgéssel minden szentekért.”

Vö. 1Thess 5,17 ■ „Szüntelen imádkozzatok.”

.....

.....

.....

A próbában való megállás kulcsa az állhatatos ima, és ez a kulcs a mi kezünkben van. Imánkra, buzgó, őszinte kéréseinkre válaszként nyerhetjük el mindazt az áldást és erőt, amire szükségünk van az adott helyzetben. Sátán is tudja ezt, ezért próbál bennünket kísértéseivel visszatartani az állhatatos, kitartó imától.

„Az ima a lélek lélegzetvétele. Ez a titka a lelkierőnek. Semmilyen más eszköz nem tudja helyettesíteni. Megőrzi a lélek egészségét, közvetlen összeköttetésbe hozza a szívet az élet forrásával, és erőt ad a keresztény tapasztalatoknak. Ha az imát elhanyagoljuk vagy csak alkalomszerűen imádkozunk, elveszítjük a kapcsolatunkat Istennel, a lelki képességek életereje elvész, a vallásos tapasztalatok nélkülözik az egészséget és az erőt.” (Ellen G. White: *Az evangélium szolgálói*, 254. o.)

„Miért is vonakodnak Isten gyermekei imádkozni, holott tudják, hogy az ima kulcs a hit kezében, amely megnyithatja a mennyei tárház ajtaját, ahol a Mindenható kincseinek forrásai vannak felhalmozva. Folytonos ima és buzgó éberség nélkül abban a veszélyben vagyunk, hogy hanyagokká leszünk, és az egyenes ösvényről letérünk. Ellenfelünk folytonosan akadályozni akarja a kegyelem trónjához vezető utunkat, hogy a bensőséges imát és hitet nélkülözve ne jusunk ahhoz a kegyelemhez és erőhöz, mellyel a kísértéseket legyőzhetjük.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Az ima magasztos kiváltságunk c. fej.)

„Ha úgy érezzük, hogy alig van kedvünk Jézussal beszélgetni, akkor imádkozzunk a legtöbbet. Ily módon széttörjük Sátán láncait. A sötétség fellegei eltűnnek, és átérezzük Jézus áldott jelenlétét.” (Ellen G. White: *Historical Sketches*, 146. o.)

„A kegyességet, amely a szív megüresítésével és megtisztításával kezdődik, a mindennapi ima által kell ápolni.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, IV. köt., 535. o.)

„Ima és a helyes elvekhez való ragaszkodás által Dániel képes volt határozottnak lenni a próba és kísértés ideje alatt. A hittel mondott ima a keresztény ember nagyszerű ereje, és biztosan legyőzi a sötétség seregeinek eszközeit.” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1886. november 4.)

„Bár Dániel a világ egyik legnagyobb embere volt, mégsem volt kevély, nem volt önhitt. Érezte, tudta, hogy lelkének imában való felfrissülésre van szüksége, ezért mindennap komolyan, buzgón esedezett Istenhez. Nem volt hajlandó lemondani erről az előjogról, még ha az oroszánok verme várt is rá az imaélete folytatása miatt.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, IV. köt., 569. o.)

3 Miért akarta Dárius az egész birodalom fölé helyezni Dánielt? Milyen érzéseket váltott ki ez a birodalom vezető tisztviselőiből? Milyen tervet szőttek Dániel elvesztésére?

Dn 5,30–31; 6,1–4 ■ „Ugyanazon az éjszakán megöletett Belsazar, a káldeusok királya. És a méd Dárius foglalta el az országot mintegy hatvankét esztendő korában. Tetszett Dáriusnak, és rendelt a birodalom fölé százhusz tisztartót, hogy az egész birodalomban legyenek. És azok fölé három igazgatót, akik közül egy volt Dániel, hogy a tisztartók nekik adjanak számot, és a királynak semmi károsódása ne legyen. Akkor ez a Dániel felülhaladta az igazgatókat és a tisztartókat, mivelhogy rendkívüli lélek volt benne, úgy, hogy a király őt szándékozott tenni az egész birodalom fölé. Akkor az igazgatók és tisztartók igyekeztek okot találni Dániel ellen a birodalom dolgai miatt, de semmi okot vagy vétket nem találhattak, mert hűséges volt, és semmi fogyatkozás, sem vétek nem találtatott benne.”

(Lásd még: Dn 6,5–9)

.....

.....

Milyen hatalmas megdicsőítése Istennek az ilyen élet! „Uram! a te szemeid avagy nem a hűségre néznek-e?” (Jer 5,3) A mindennapi életben, munkában tanúsított becsületesség, hűség mindennél ékebben szóló prédikáció. Dániel minden munkáját „lélekből cselekedte, mint az Úrnak és nem embereknek”, a birodalom dolgai intézésével is Istennek szolgált.

„Csak a kis dolgokban való hűséggel szoktathatjuk hozzá magunkat ahhoz, hogy becsületesek legyünk nagyobb kötelezettségeinkben is. Isten kapcsolatba hozta Dánielt és

társait Babilon nagyjaival, hogy e pogányok megismerhesék az igaz vallás elveit. Dánielnek be kellett mutatnia Isten jellemét egy bálványimádó nemzetnek. Mi tette Dánielt alkalmassá ilyen bizalomra és megtiszteltetésre? Az apróbb dolgokban tanúsított becsületessége meghatározta egész életét. Megdicsőítette Istent a legkisebb feladatokban, és az Úr együttműködött vele.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A talentumok c. fej.)

„Mily magasztos tanulság ez minden egyes kereszténynek. A féltékenység éles szemei napról napra Dánielre voltak irányítva. A megfigyeléseket a gyűlölet még élesebbé tette, s mindennek ellenére sem találhattak benne ellenségei semmi oly hibát vagy vétket, amely az ellene emelendő panaszhoz alapul szolgálhatott volna. Ám Dániel koránt sem tartott igényt arra, hogy szentnek tartsák, hanem hűséges, alázatos, Istennek szentelt életet folytatott, amely az oktan beképzeltségnél sokkal becsesebb.

Minél tisztább volt Dániel magatartása, ellenségeinek gyűlölete annál inkább fokozódott. így szóltak: »Nem találunk ebben a Dánielben semmi okot, hacsak nem találhatunk ellene valamit az Ő Istenének törvényében.« Dániel naponta háromszor imádkozott az eget Urához. Ez volt az egyetlen vád, melyet ellene felhozhattak.” (Ellen G. White: *Megszentelt élet*, Dániel az oroszánveremben c. fej.)

„A világnak emberekre van a legnagyobb szüksége – olyanokra, akik el nem adhatók és meg nem vesztegethetők; olyan emberekre, akik lelkük mélyéig igazak és becsületesek; olyan emberekre, akik merik a bűnt nevéen nevezni; olyan emberekre, akik az iránytű pontosságával teljesítik kötelességüket; olyan emberekre, akik kiállnak az igazság mellett, szakadjon bár az ég!” (Ellen G. White: *Előtted az élet*, Nagy emberek élete c. fej.)

4 Mit tett Dániel a rendelet kiadásakor? Milyen különbséget látunk Dániel és az ellenségei magatartása között? Miért nem titokban imádkozott a továbbiakban, és miért Jeruzsálem felé fordulva imádkozott?

Dn 6,10–15 ■ „Dániel pedig, amint megtudta, hogy megíratott az írás, bement a házába. Felső termének ablakai nyitva voltak Jeruzsálem felé, háromszor napjában térdre esett, könyörgött és dicséretet tett az ő Istene előtt, amiként azelőtt cselekedett. Akkor azok a férfiak berohantak és megtalálták Dánielt, amint könyörgött és esedezett az ő Istene előtt. Erre azok a férfiak berohantak a királyhoz, és mondták a királynak...”

(Lásd még Dn 6,12–14)

.....

.....

.....

.....

Dániel ellenségei felbőszülten rohangáltak, szinte magukból kikelve sürgették a királyt a kiadott rendelet megszegése következményének végrehajtására. Dániel ezzel szemben megőrizte nyugalmát, Istenbe vetett élő hite békét adott neki ebben az életveszélyes helyzetben is.

Olyan bátorító belekapaszkodni Isten ígéreteibe, hogy amikor látszólag semmilyen emberi segítségre sem támaszkodhatunk, a legkilátástalanabb helyzetekbe kerülünk, akkor sem vagyunk egyedül. Bizalommal fordulhatunk segítségért Istenhez, és szükségletünkhöz mérten erőt kapunk a próba elviseléséhez. „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.” (Fil 4,13)

„A próféta ellenségei Dániel szilárd elvhűségére építve számítottak tervük sikerére. Nem is tévedtek Dániel jellemének megítélésében. Dániel rögtön felismerte a rendelet mögött húzódó gonosz szándékot, de semmilyen vonatkozásban nem változtatta meg életmódját. Miért is hagyná abba az imát éppen most, amikor a legnagyobb szüksége van rá? Inkább az életéről mond le, mintsem az Isten segítségébe vetett reménységéről! Nyugodtan ellátta a tisztartó vezetői feladatát. Az imádkozás órájában pedig szobájába ment, és szokása szerint Jeruzsálem felé kitért ablakkal, elmondta könyörgését a menny Istenének. Nem próbálta eltitkolni tettét. Jóllehet teljesen tudatában volt Isten iránti hűsége következményének, de nem ingadozott. Azok előtt, akik az elvesztését forralták, még a látszatát is kerülte annak, hogy a mennyel való kapcsolata megszakadt. Dániel mindig engedelmeskedett, amikor a királynak joga volt parancsolni, de sem a király, sem rendelete nem téríthette el a királyok Királya iránti hűségétől.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, Az oroszlánok vermében c. fej.)

„Dániel még buzgóbban imádkozott, mint szokott. Aki érti Sátán és az ő angyalai titkos munkáját, nem hagyja el szolgáját, hanem gondoskodni fog róla. Erőért imádkozott, hogy bírja ki a próbát. Feltehetnénk a kérdést: Miért nem emelte fel Dániel a lelkét Istenhez titkos imában? Vajon az Úr, ismerve a helyzetet, nem nézte volna el szolgájának, hogy nem borult nyíltan térdre előtte? Vagy miért nem borult térdre Isten előtt valami titkos helyen, ahol az ellenségei nem láthatják? Dániel tudta, hogy Izráel Istenének tisztességet kell szereznie Babilon nemzete előtt... Bátran meg kellett őriznie vallásos elveit mindenki előtt, mivel ő Isten tanúja volt. Ezért úgy imádkozott, ahogy szokott, mintha nem adtak volna ki rendeletet.” (Ellen G. White, *The Youth's Instructor*, 1900. november 1.)

Ebben a helyzetben, a halál küszöbén imádságában nemcsak kéréseit, nagy szükségletét tárta az Úr elé, hanem „dicséretet is tett”. Isten dicsőítése, a hála kifejezése a legnehezebb élethelyzetben is az igazi bizalom, Isten-szeretet jele!

„Dániel nem épített saját erkölcsi erejére. Az ima lelki szükségletét képezte. Istentől volt ereje, és istenfélelem uralta élete minden egyes cselekedetét. Dánielt az igazi szelídség jellemzi. Hűséges, állhatatos és nemes volt. Jóllehet a békés viszonyt mindenki irányában fent akarta tartani, de ha alapelveiről volt szó, hajthatatlan maradt, mint a Libanon cédrusa.” (Ellen G. White: *Megszentelt élet*, Dániel az oroszlánveremben c. fejj.)

Dániel Jeruzsálem felé fordulva imádkozott, ott élt szívében, gondolataiban az Írásban megörökített történet a jeruzsálemi templom felszenteléséről, Salamon templomszentelési imájáról, és Isten erre adott válaszáról:

„Ha ellened vétkeznek – mert nincs ember, aki ne vétkeznék –, és megharagudván reájuk, ellenség kezébe adod, és fogva elviszik őket azok, akiktől megfogattak, az ellenség földére, messze vagy közel, és megtérnek hozzád teljes szívükből és lelkükből az ő ellenségük földjében, akik őket fogva elvitték, és imádkoznak hozzád az ő földjük útja felé fordulva, amelyet adtál az ő atyáiknak, és e város felé, amelyet magadnak választottál, és e ház felé, amelyet a te nevednek építettem: hallgasd meg a menyeből, a te lakhelyedből az ő imádságukat és könyörgésüket, és szerezz nekik igazságot. És mondta neki az Úr: Meghallgattam imádságodat és könyörgésedet, amellyel könyörögtél előttem...” (1Kir 8,46–49; 9,3)

Dániel teljes szívéből hitt a könyörgést meghallgató Isten ígéreteiben, hűségében.

5 Mit tett Isten Dániel megszabadítása érdekében, és milyen hatással volt ez Dárius királyra?

Dn 6,16–23 ■ „Erre szólt a király, előhozták Dánielt, és vetették az oroslánok vermébe. Szólt a király, és mondta Dánielnek: A te Istened, akinek te szüntelen szolgálsz, ő szabadítson meg téged! Hoztak egy követ, oda tették a verem szájára, megpecsételte a király a gyűrűjével és a főemberei gyűrűivel, hogy semmi meg ne változtassék Dánielre nézve. Erre eltávozott a király az ő palotájába, és étlen töltötte az éjszakát, vigasságtevő szerszámokat sem hozatott eléje; kerülte őt az álmom. Hajnalban a király azonnal felkelt még szürkületkor, és sietve az oroslánok verméhez ment. Amikor közel ért a veremhez, szomorú szóval kiáltott Dánielnek. Szólt a király, és mondta Dánielnek: Dániel! Az élő Isten szolgálja, a te Istened, akinek te szüntelen szolgálsz, meg tudott-e szabadítani téged az oroslánoktól? Akkor Dániel szólt a királynak: Király, örökké élj! Az én Istenem elbocsátotta az ő angyalát, bezárta az oroslánok száját, és nem árthattak nekem, mert ártatlannak találtattam őelőtte, és teelőttem sem követtem el, oh, király, semmi vétket. Akkor a király igen örvendezett, és Dánielt kihozatta a veremből. Kivették Dánielt a veremből, és semmi sérelem nem találtatott őrajta: mert hitt az ő Istenében.”

„Isten nem akadályozta meg Dániel ellenségeit abban, hogy a prófétát az oroslánok vermébe dobják. Megengedte, hogy a gonosz angyalok és gonosz emberek ilyen messzire jussanak szándékuk végrehajtásában. Így tudta szolgálja szabadulását szembetűnőbbé, az igazság és igaz

élet ellenségeinek kudarcát pedig teljesebbé tenni. »Mert az emberek haragja megdicsőít téged.« (Zsolt 76,11)

Ennek az egy embernek a bátorsága által, aki inkább az igazságot választotta, mint a megalkuvást, Sátán vereséget szenvedett – Isten neve pedig felmagasztosult és megdicsőült.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, Az oroszánok vermében c. fej.)

„Azon az álmatlan éjszakán a király úgy töprengett, mint még soha. Másnap kora reggel reménykedve, ugyanakkor kétségbeesve, elítélve saját magát, és imádkozva ahhoz, akit kezdett elismerni igaz Istenként, Dárius az oroszánok verméhez ment és hangosan kiáltott: »Dániel, az élő Isten szolgálja! A te Istened, akinek te szüntelen szolgálsz, meg tudott-e szabadítani téged az oroszánoktól?«” (Ellen G. White *The Youth's Instructor*, 1900. november 1.)

6 Mit tanulhatunk Dániel próba alatt tanúsított magatartásából? Milyen messze ható áldása lett Dániel hűségese kitarításának a próbában?

Dn 6,25–27 ■ „Akkor Dárius király írt minden népnek, nemzetnek és nyelvnek, akik az egész földön lakoznak: Békességetek bőséges legyen! Éntőlem adatott ez a végzés, hogy az én birodalmam minden országában féljék és rettegjék Dániel Istenét, mert ő az élő Isten, és örökké megmarad, az ő országa meg nem romol, uralkodása mindvégig megtart. Aki megment és megszabadít, jeleket és csodákat cselekszik mennyen és földön, aki megszabadította Dánielt az oroszánok hatalmából.”

„Dániel szabadulásának történetéből megtanulhatjuk, hogy Isten gyermekeinek a próbában és a fájdalomban pontosan úgy kell viselkedniük, mint amikor a jövő ragyogó kilátásokkal kecsegteti őket, és környezetük a lehető legkívánatosabb. Dániel az oroszlánok vermében ugyanaz volt, mint aki első miniszterként és a magasságos Isten prófétájaként állt a király előtt. Az az ember, akinek szíve Istenre támaszkodik, ugyanolyan a legsúlyosabb próbában is, mint a jó sorsban, amikor Istentől fény, az emberektől pedig jóakarát sugárzik reá. A hit felfogja a láthatatlant, és megragadja az örök valóságokat.

A menny nagyon közel van azokhoz, akik szenvednek az igazságért. Krisztus azonosítja érdekeit hűségese népe érdekeivel. Szened szentjei személyében, és aki választott gyermekeit bántja, Őt sérti meg. Közel van az a hatalom, amely megszabadít fizikai bajtól és gyötrelmetől, s hogy a nagyobb véstől is megmenthessen, lehetővé teszi szolgálja számára, hogy minden körülmények között becsületes maradjon, és Isten kegyelme által diadalmaskodjék. ...

Az Isten szolgálja elleni gonosz támadás teljes vereséget szenvedett. »Dánielnek azután jó dolga volt Dárius uralkodása alatt és a perzsa Círusz uralkodása alatt.« A vele való kapcsolatuk nyomán ezek a pogány uralkodók arra kényszerültek, hogy Istenét »élő Isten«-ként ismerjék el, »aki megmarad mindörökké, királysága megdönthetetlen, uralkodása végtelen.«” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, Az oroszlánok vermében c. fej.)

„Dániel szabadulását az oroszlánok verméből Isten felhasználta arra, hogy a nagy Círusz lelkében kedvező benyomást keltsen. A perzsa uralkodó megkülönböztetett tiszteletet tanúsított Isten embere, a körültekintő államférfi iránt nagyszerű tulajdonságaiért, és nagyra becsülte ítélőképességéért. Most pedig, pontosan akkor, amikorra Isten meg-

ígérte, hogy a jeruzsálemi templomot újjá fogja építtetni, eszközét, Círuszt – megvilágítva neki a róla szóló és Dániel által olyan jól ismert próféciát – a zsidó nép szabadságának visszaadására indította.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, A foglyok hazatérése c. fejelet.)

„A menny sokkal közelebb áll hozzánk, mint ahogy elképzelnénk... Emlékeznünk kell rá, hogy Dániel Istene a mi Istenünk is, és hogy minden körülmények között hűségesek lehetünk. Őhöz járulhatunk bizalommal, és kegyelme által megőrizhetjük becsületességünket.” (Ellen G. White, *The Bible Echo*, 1893. január 15.)

„Minden emberért küzdenek a jó és a gonosz angyalok. Az ember maga dönti el, hogy ki fog győzni.” (Ellen G. White, 201. levél, 1899)

Az e heti adomány a nyári Biblia-táborokat támogatja.
– Hozzájárulás a táborok bérleti díjaihoz és költségeihez..

Keresztelő János győzelme a megpróbáltatásban

I Milyen egyértelmű bizonyosságot kapott János a Messiás személyéről? Hogyan tanúskodott erről?

Jn 1,29–34 ■ „Másnap látta János Jézust hozzá menni, és mondta: Íme Isten ama báránya, aki elveszi a világ bűneit! Ő az, akiről ezt mondtam: Utánam jön egy férfiú, aki előttem lett, mert előbb volt nálam. Én nem ismertem őt, de hogy megjelentessék Izráelnek, azért jöttem én, aki vízzel keresztelek... Láttam a Lelket leszállni az égből, mint egy galambot, és megnyugodott rajta. Én nem ismertem őt, de aki elküldött engem, hogy vízzel kereszteljek, az mondta nekem: Akire látod a Lelket leszállni és rajta megnyugodni, ő az, aki Szentlélekkel keresztel. Én láttam, és bizonyosságot tettem, hogy ő az Isten Fia.”

Jn 3,28–31 ■ „Ti magatok vagytok a bizonyágaim, hogy megmondtam: Nem én vagyok a Krisztus, hanem őelőtte küldtettem el. Akinek jegyese van, vőlegény az; a vőlegény barátja pedig, aki ott áll és hallja őt, örvendezve örül a vőlegény szavának. Ez az én örömem immár betelt. Annak növekednie kell, nekem pedig alábbszállnom. Aki felülről jött, feljebb való mindenkinél. Aki a földről való, földi az és földieket szól. Aki a mennyből jött, feljebb való mindenkinél.”

.....

.....

János félreérthetetlen ismertetőjelet, bizonyítékot kapott arra vonatkozóan, hogy Jézus a megígért Messiás, és erről több alkalommal, határozottan bizonyoságot is tett. A kétely leghalványabb árnyéka sem hallható ki tanúságtételéből.

„Keresztelő János ismerte a Jézus születését jelző eseményeket. Hallott a gyermekkorában Jeruzsálemben tett látogatásról, a rabbik iskolájában történekről is. Tudott büntelen életéről, és hitte, hogy Ő a Messiás, bár erre nem volt közvetlen bizonyítéka. Az, hogy Jézus annyi éven át ismeretlenségben élt, és nem nyújtott különös bizonyítékot küldetéséről, alkalmat adott a kételkedésre: vajon Ő-e a Megígért?

Keresztelő János mégis hittel várt. Nem kételkedett abban, hogy az Isten által rendelt időben minden tisztázódik. Kinyilatkoztatást kapott, hogy a Messiást Ő fogja alámeríteni, és jelt kap majd isteni mivoltáról, ezáltal képes lesz arra, hogy a Megváltót bemutassa a népnek.

Amikor Jézus eljött, hogy megkeresztelkedjen, János olyan jellemtisztaságot ismert fel benne, amilyennel még sohasem találkozott. Jelenlétének még a légköre is áhítatot keltő volt. János a Jordánál a köréje gyűlő sokaságtól sötét bűnök történetét hallotta. Találkozott a bűnök tengerének terhétől roskadozó emberekkel, de sohasem került kapcsolatba olyan emberi lényel, akiből ilyen isteni befolyás áradt volna. Mindez összhangban volt azzal a kinyilatkoztatással, amit János a Messiásról kapott.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, A keresztség c. fej.)

A Biblia tanulmányozása által Jánoshoz hasonlóan mi is eljuthatunk Jézus személyét illetően „az értelem meggyőződésének teljes gazdagságára” (Kol 2,2), s az Istennel szerzett személyes tapasztalataink tovább erősíthetik, mélyíthetik ezt a meggyőződést.

„A saját tapasztalatunkban találhatjuk meg a bizonyítékot arra, hogy a Biblia igaz, és hogy Krisztus Isten Fia. Tudni fogjuk, hogy nem kitalált meséket követünk.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Mit tegyünk a kételyeinkkel? c. fej.)

2 Milyen körülmények vezettek János elbizonytalanodásához Jézus Messiás voltát illetően?

Mt 11,2-3 ■ „János pedig, amikor meghallotta a fogságban Krisztus cselekedeteit, elküldvén kettőt az ő tanítványai közül, mondta neki: Te vagy az, aki eljövendő, vagy mást várunk?”

Vö. **Ésa 40,30** ■ „Elfáradnak az ifjak és meglankadnak, megtántorodnak a legkülönbek is.”

.....

.....

Ebben a világban nincs olyan hitbeli bizonyosság vagy Istennel szerzett tapasztalat, amelyet „e világ fejedelme” (Jn 14,30), Sátán és eszközei ne próbálnának meg elfeledtetni, hatás-talanítani, sőt kitörölni a lélekből. Sátán magát Jézust is megpróbálta kételyekkel eltölteni Isten Fia voltát illetően (Mt 4,3,6), ezért nem csodálkozhatunk azon, hogy Jánost is el akarta bizonytalanítani Jézus személyét érintően. S e tekintetben azóta sincs változás: nekünk is tusakodnunk kell a hitért (Júd 3), az Istentről vallott meggyőződésünkért, nekünk is őriznünk kell az Istennel szerzett tapasztalatainkat (1Sám 7,12; Jer 31,21).

„Milyen rövid idő telt el azóta, amióta Keresztelő János Jézusra mutatva kijelentette: »Íme Isten ama báránya, aki elveszi a világ bűneit!« »Ő az, aki utánam jön, aki előttem lett.« (Jn 1,29.27) És most a kérdés: »Te vagy-e az, aki eljövendő?«

(Mt 11,3) Milyen keserű és kiábrándító ez az emberi természetre nézve! Ha János, a hűséges útkészítő nem látta meg Krisztus küldetését, akkor mit lehet várni a csak magára gondoló sokaságtól?... János élete aktív munkával telt, így börtönéletének sötétje, tehetetlensége súlyosan nehezedett rá. Amint egyik hét telt a másik után, s az idő nem hozott változást, csüggedés, kétség lett úrrá rajta. Tanítványai nem feledkeztek meg róla. Szabad bejárásuk volt a fogolyhoz, vitték neki a híreket Jézus munkálkodásáról, s elmondták, hogyan sereglenek köré az emberek. Azt is megkérdezték, hogy ha ez az új tanító a Messiás, akkor miért nem tesz valamit János kiszabadítása érdekében. Hogyan engedheti meg, hogy hűséges hírvivőjét megfosszák szabadságától, sőt talán az életétől is? E kérdések nem maradtak hatástalanok. Olyan kétségeket sugalltak Jánosnak, melyek soha fel sem merültek volna benne. Sátán örömmel hallgatta a tanítványok szavait, és látta, hogyan kavargják fel az Úr követének lelkét. Milyen gyakran éppen azok bizonyulnak a legveszélyesebb ellenségnek, akik egy jó ember barátainak hiszik magukat, s vágyakoznak hűségük kimutatására! De ahelyett, hogy megerősítenék barátjuk hitét, szavaik hányszor letörnek és elbátortalanítanak! A Megváltó tanítványaihoz hasonlóan Keresztelő János sem értette meg Krisztus országának természetét. Várta, hogy Jézus elfoglalja Dávid trónját, s ahogy telt az idő, és a Megváltó nem igényelte a királyi hatalmat, János összezavarodott és aggódni kezdett...

Küldetése során Keresztelő János a gonoszság félelem nélküli dorgálójaként állt meg magas és alacsony helyeken egyaránt, Heródes király elé mert állni, s nyíltan megfeddte a bűnt. Életét sem tekintette drágának, csak hogy kijelölt munkáját elvégezhesse. Föld alatti börtönéből most Júda törzsének orozslánját (Jel 5,5) figyelte: mikor töri meg az elnyomó büszkeségét, s szabadítja meg a szegényt, és őt, a kiáltót. Jézus azonban látszólag megelégedett azzal, hogy tanítvá-

nyokat gyűjtött maga köré, gyógyította és tanította az embereket. A vámszedők asztalánál evett, mialatt a római iga naponta súlyosabban nehezedett Izráelre, s míg Heródes király és hitvány szeretője azt tette, amit akart, a szegények és szenedők kiáltása az évig hatolt.

A pusztai próféta számára mindez megoldhatatlan rejtélynek tűnt. Időnként démonok sugallatai kínozták lelkét, és szörnyű félelem árnya borult rá. Lehetséges, hogy a rég várt Szabadító még nem jelent meg? Akkor mit jelent az üzenet, amelyet hordoznia kell? János keserűen csalódott munkája eredményében. Azt várta, hogy Isten üzenetének ugyanolyan hatása lesz, mint amikor a törvényt felolvasták Jósias és Ezsdrás idejében (vö. 2Krón 34., Neh 8–9. fej.). Mélységes megtérést és az Úr felé fordulást remélt. Küldetésének sikere érdekében feláldozta egész életét. Hiába lett volna?

Jánosnak fájdalmat okozott, hogy iránta való szeretetből tanítványai hitetlenséget táplálnak Jézussal szemben. Gyümölcstelen lett volna az értük végzett munkája? Hűtlenül végezte volna küldetését, hogy most megfosztották a munkától? Ha a megígért Szabadító megjelent, és János igazán betöltötte misszióját, vajon Jézus nem törné-e meg az elnyomó hatalmát, s nem szabadítaná-e ki követét?

Keresztelő János mégsem adta fel Krisztusba vetett hitét. A mennyei szózat és a leszálló galamb emléke, Jézus folttalan tisztasága, a Szentlélek ereje, amely megnyugodott Jánoson, amikor a Megváltó színe elé került, és a prófétai iratok tanúsága – mindez bizonyította, hogy a Názáreti Jézus a megígért Messiás.

János nem osztotta meg kétségeit társaival. Elhatározta, hogy megkérdezi Jézust, üzenetet küld neki. Ezt két tanítványára bízta, és azt remélte, a Megváltóval való beszélgetés megerősíti hitüket, s meggyőzi testvéreiket is. Ő is vágyott néhány szóra, mellyel Krisztus közvetlenül igazolja magát.”

(Ellen G. White: *Jézus élete*, János bebörtönzése és halála c. fej.)

3 Mire irányította Jézus a válaszában János figyelmét?

Mt 11,4-5 ■ „Menjetek, jelentsétek Jánosnak, amiket hallottok és láttok: a vakok látnak, a süketek hallnak és a szegényeknek az evangélium hirdettetik.”

Vö. **Ésa 35,5-6** ■ „Akkor kinyílik a vakok szeme, megnyílik a süketek füle, ugrándozik a sánta, mint a szarvas, ujjong a néma nyelve.”

Vö. **Ésa 61,1** ■ „Az Úr Lelke van énrajtam, mert felkent engem az Úr, hogy a szegényeknek örömet mondjak...”

.....

.....

.....

.....

Annak idején János Ésaías prófétát idézte a személye és küldetése felől érdeklődő jeruzsálemi küldöttségnek: „Én kiáltó szó vagyok a pusztában. Egyengessétek az Úrnak útját, amint megmondta Ésaías próféta.” (Jn 1,23; vö. Ésa 40,3-5) Pusztai előkészületének éveiben komolyan tanulmányozta az Írásokat, különösen a messiási próféciákban gazdag Ésaías könyvét. Jézus éppen Ésaías szavaival üzent neki, és tudta, hogy érteni fogja az üzenetét.

„János iskolára és szentélyre lelt a pusztában. Csakúgy, mint Mózeset Midián hegyei között, őt is átjárta Isten jelenléte, körülvették hatalmának bizonyítékai. Félelemmel, tisztelettel, mégis ujjongó lélekkel kutatta a Messiás jövőteléről szóló kinyilatkoztatásokat a profetikus tekercsekben... Ésaías elragadtatva ábrázolta a Messiás dicsőségét,

János éjjel-nappal ezt tanulmányozta... A Megváltó nem válaszolt azonnal a tanítványok kérdésére. Amint ott álltak, s csodálkoztak hallgatásán, gyógyulást kereső szenvedők és betegek jöttek hozzá. A vakok utat tapogattak feléje a sokaságon át, minden rendű-rangú beteg – ki a saját lábán, ki barátai karjain – buzgón igyekezett Jézus elé kerülni. A hatalmas Gyógyító szava behatolt a süket fülbe. Szava, keze érintése megnyitotta a vak szemét, hogy láthassa a napvilágot, a természet tájait, a barátok arcát, a Szabadító ábrázatát. Jézus megdorgálta a betegséget és elűzte a lázat. Hangja a haldoklók fülébe hatolt, s azok egészségesen, erősen keltek fel. Béna megszállottak hallgattak szavára, örültségük megszűnt, s imádták Őt.

Így telt a nap, János tanítványai mindezt látták és hallották. Végül Jézus magához hívta őket, s megparancsolta, hogy menjenek el, és mondják el Jánosnak, aminek tanúi voltak. Istenségének bizonyítéka abban rejlett, hogy törődött a szenvedő emberiség szükségleteivel. Dicsősége abban mutatkozott meg, hogy leereszkedett a mi alacsony szintünkre.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Kiáltó szó a pusztában; János bebörtönzése és halála c. fejezet)

„Jézus hivatkozása Ésa 35,5–6 prófécijára... helyénvaló volt, [noha a prófécia a megváltottak és a föld dicsőséges végső megszabadításával kapcsolatos]. Isten Fia emberré válásával, földre jövetelével, emberekért végzett szolgálata által ugyanis mintegy ízelítőt kaptak az emberek az eljövendő Isten országáról. Ahol Ő megjelent, gyógyított és tanított, mintha a menny a földre szállt volna. Nem véletlenül kezdte Jézus galileai szolgálatát ezzel a bizonyágtétellel: „Elközelített az Isten országa.” (Mt 3,17) Más alkalommal is mondta: „Ha én Isten Lelke által üzőm ki az ördögöket, akkor kétség nélkül elérkezett hozzátok az Isten országa.” (Mt 12,28)” (Vankó Zsuzsa: *A Szabadító jövetele – Messiási ígéretek a Bibliában*, II. köt., 112–114. o.)

4 Milyen szelíd feddést fűzött még Jézus a Jánosnak küldött üzenetéhez?

Mt 11,6 ■ „Boldog, aki nem ütközik meg bennem...”*

„A tanítványok elvitték az üzenetet, és ez elég volt. János visszaemlékezett a Messiásra vonatkozó próféciaira: »Felkent engem az Úr, hogy a szegényeknek örömet mondjak; elküldött, hogy bekössem a megtört szívűeket, hogy hirdessek a foglyoknak szabadulást, és a megkötözötteknek megoldást. Hogy hirdessek az Úr jókedvének esztendejét.« (Ésa 61,1–2) Krisztust nemcsak Messiásnak mutatták be munkái, hanem azt is megmutatták, hogyan fogja megalapítani országát. Jánosnak ugyanaz az igazság nyílt meg, amely Illésnek a pusztában, amikor »nagyon erős szél ment az Úr előtt, amely a hegyeket megszagatta, és meghasogatta a kősziklákat, de az Úr nem volt abban a szélben. A szél után földindulás lett, de az Úr nem volt a földindulásban sem. A földindulás után tűz jött, de nem volt az Úr a tűzben sem.« A tűz után pedig Isten egy »szelíd hang« által szólt a prófétához (1Kir 19,11–12). Jézusnak így kellett végeznie munkáját, nem fegyvercsörgés, trónok, országok megdöntése közepette, hanem úgy, hogy az emberek szívéhez szóljon irgalmas és önfeláldozó élete által.

* Az itt szereplő eredeti görög kifejezés nem azt jelenti, amit a magyar *megbotránkozik* szó, amely elsődlegesen azt a jelentést hordozza, hogy valaki másnak a cselekedete felháborít, sőt esetleg eltántorít az igazságtól. Az eredeti szó jelentése: *valamiben megbottlani, megütközni*.

Keresztelő János életelve, az önmegtagadás volt a Messiás országának alapelve is. János jól tudta, hogy Izráel vezetőinek elveitől és reményeitől milyen távol áll mindez. Ami számára Krisztus istenségének meggyőző bizonyítéka volt, az számukra nem jelentett bizonyítékot. Ők nem a megígért Messiásra vártak. János látta, hogy a Megváltó küldetése csak gyűlöletüket és ítéletüket váltja ki. Neki, az előfutárnak nem maradt más hátra, mint kiinni a poharat, melyet magának Krisztusnak is teljesen ki kell ürítenie.

Az Üdvözítő szavai – »Boldog, aki énbennem meg nem botránkozik« (Mt 11,6) – gyöngéd feddésként szóltak Jánoshoz. Nem is maradtak eredménytelenek. A próféta most világosabban megértette Krisztus küldetésének természetét, alávetette magát Istennek akár életre, akár halálra, ahogy a legjobban szolgálja a szeretett ügy érdekeit.» (Ellen G. White: *Jézus élete*, János bebörtönzése és halála c. fejezet)

Jézusnak ez a „boldogmondása” ma is sokak számára „élő üzenet”. Ma is sok komolyan hívő ember próbáltatik meg az „élet kemencéjében” – igazságtalanságok elszenvedése, betegségek, halálesetek és más nehézségek, nyomorúságok által. Boldogok azok, akik ezekben a megpróbáltatásokban is meg tudják tartani a hitet az élő és szerető, gondviselő Istenben (2Tim 4,7).

5 Hogyan szólt Jézus ezt követően a hallgatóságának Jánosról? Hogyan foglalta magában a bizonyágtétele azt, hogy János győzött a próbatételében?

Mt 11,7–11 ■ „Mikor pedig azok elmentek, szólni kezdett Jézus a sokaságnak Jánosról: Mit látni mentetek ki a pusztába? Nádszálat-e, amit a szél hajtogat? Hát mit látni mentetek ki? Puha ruhába öltözött embert-e? Íme akik puha ruhákat viselnek, a királyok palotáiban vannak. Hát

mit látni mentetek ki? Profétát-e? Bizony, mondom nektek, profétánál is nagyobb! Mert ő az, akiről meg van írva: Íme én elküldöm az én követemet a te orcád előtt, aki megkészíti előtted a te utadat. Bizony mondom nektek: az asszonyoktól születettek között nem támadt nagyobb Keresztelő Jánosnál, de aki legkisebb a mennyek országában, nagyobb nála.”

.....

.....

.....

„Börtönében átélt még ugyan egy lelki válságot, mint előképe, Illés is, hiszen »ember volt, hozzánk hasonló természetű« (Jak 5,17), de Jézus maga tett tanúságot arról, hogy győzelemmel fejezte be az életét. Éppen János e válsága idején – miután szeretetteljes üzenetet küldött neki – szólt Jézus a nagy néptömeg előtt útkészítője hűségéről és arról, hogy a menny mennyire értékeli őt. »Asszonyoktól születettek között nem támadt nagyobb Keresztelő Jánosnál« – mondta Jézus (Mt 11,11). Jézusnál a nagyság fogalma mindig az önzetlen szolgálatban való lelki, jellembeli nagyságot jelentette (Lk 22,25–27), és Keresztelő Jánost senki sem haladta meg az emberek közül ebben, Jézus kijelentése szerint. Teljes hittel, lelkesedéssel és szeretettel hirdette Isten országa elközelítését, de maga már nem élvezhette a Jézus személyében földre jött Isten országa áldásait. Nem hallhatta Jézusnak »e világ alapjai óta elrejtett igazságokat feltáró« (Mt 13,35) tanításait, nem szemlélhette a mennyei erő és áldás csodálatos megnyilatkozásait cselekedeteiben.

Akik Jézust hallgathatták – például éppen akkor is, amikor ezt a bizonyoságtételét mondta Jánosról –, akikre ezáltal Isten országának napfénye sütött, nagyobb kiváltságban részesültek –

Keresztelő Jánoshoz képest a legkisebb gyermek vagy a legelésebb jelenlévő is. Azonban Keresztelő János öröme mégis betelt a maga teljesen önzetlen szolgálatával, amire mindent odaáldozott. Jézus hozzá küldött üzenete (Mt 11,5-6) egyértelműen arra enged következtetni, hogy kiemelkedett lelki vívódásából, amelybe a börtön magányában belesodorta a Kísértő, és »boldogan«, lelkében megelégedetten halt meg.” (Vankó Zsuzsa: *Jézus élete*, Sola Scriptura Teológiai Főiskola, Budapest, 2004, 45-46. o.)

„Sem Énokh, aki felvitetett a mennybe, sem Illés, aki tüzes szekéren ragadtatott el, nem volt nagyobb vagy tiszteltre méltóbb Keresztelő Jánosnál, aki magányosan halt meg a börtönben.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, János bebörtönzése és halála c. fej.)

6 Miért nem lépett közbe Jézus János érdekében? Miért engedte meg a halálát?

Jn 15,20 ■ „Emlékezzetek meg ama beszédekről, amelyeket én mondtam nektek: Nem nagyobb a szolgálata az ő uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd; ha az én beszédemet megtartották, a tiéteket is megtartják majd.”
2Kor 4,15 ■ „Minden értetek van...”

.....

.....

Kétség sem férhet ahhoz, hogy amint Isten angyala kihozta Pétert a börtönből (Ap csel 12. fej.), úgy Jánost is kiszabadíthatta volna. Isten azonban öröktől fogva tudja minden cselekedetét (Ap csel 15,18), s ezúttal úgy döntött, hogy ezt nem teszi meg (vö. Dn 3,17-18) – értünk és sokakért, akiknek igazságtalanul kell szenvednünk ebben a világban.

„Sokak szemében mély titokzatosság lengi körül Keresztelő János sorsát. Azt kérdik, miért kellett börtönben sorvadnia és meghalnia? A gondviselés e sűrű rejtélyébe emberi szemünk nem tekinthet bele, ám sohasem ingathatja meg Istenbe vetett bizalmunkat, ha arra gondolunk, hogy János tulajdonképpen osztozott Krisztus szenvedéseiben. Akik Krisztust követik, mindannyian viselni fogják az áldozat koronáját. Bizonyára félreértik őket az önző emberek, és Sátán támadásainak is célpontjai lesznek. Az önfeláldozás ezen alapelvének megdöntéséért alapította Sátán országát, s harcolni fog ellene, bárhol nyilvánul is meg.

János gyermek-, ifjú- és férfikorát szilárdság és erkölcsi erő jellemezte. Amikor hangja hallatszott a pusztában – »Készítsétek az Úrnak útját, és egyengessétek meg az ő ösvényeit« (Mt 3,3) – Sátán féltette országa biztonságát. János úgy tárta fel a bűn gonoszságát, hogy az emberek megremegtek. Sátán hatalma sokak fölött megtört, akik azelőtt irányítása alatt voltak. Fáradhatatlanul igyekezett eltéríteni Keresztelő Jánost az Istennek maradéktalanul alárendelt élettől, ám kudarcot vallott. Nem sikerült legyőznie Jézust sem. A pusztai megkísértéskor Sátán vereséget szenvedett, s haragja óriási volt. Most elhatározta, hogy Jánost sújtja, így okoz bánatot Krisztusnak. Az egyetlen Emberre, akit nem vehet rá a bűnre, szenvedéseket zúdít.

Jézus nem lépett közbe, hogy megszabadítsa szolgáját. Tudta: János kiállja a próbát. Örömmel eljött volna a Megváltó Jánoshoz, hogy jelenlétével világosítsa meg a pincebörtön homályát. Azonban nem adhatta magát az ellenség kezébe, nem kockáztathatta küldetését. Boldogan szabadította volna meg hűségese szolgáját. De azon ezrekért, akiknek évek múltán a börtönből a halálba kell menniük, Jánosnak ki kellett innia a vértanúság poharát. Amikor Jézus követői elhagytak, cellákban sínylődnek, kard által, kínpadon vagy máglyán kell elpusztulniuk, látszólag elhagyatva

Istentől és embertől egyaránt, micsoda támasz lehet számukra az a gondolat, hogy Keresztelő János, akinek hűségéről maga Krisztus tett bizonyosságot, osztozott sorsukban!

Sátán engedélyt kapott, hogy hamar véget vethessen az isteni küldött földi életének, ám azt az életet, amely »el van rejtve együtt Krisztussal Istenben« (Kol 3,3), nem érintheti a pusztító. Sikerült megszorítania Krisztust, de Jánost nem tudta legyőzni. A halál örökre kívül helyezte őt a kísértés hatalmán. Ebben a küzdelemben Sátán kimutatta igazi jellemét. A tanúskodó világegyetem előtt vált nyilvánvalóvá ellenségeskedése Istennel és emberrel szemben.

Bár János nem részesült csodálatos szabadításban, Isten nem feledte el. Állandóan mellette voltak a mennyei angyalok, feltárták előtte a Krisztusra vonatkozó prófécákat és az Írás drága ígéreteit. Ez volt támasza, amiképpen ez segítette Isten népét is az eljövendő korokban. Keresztelő Jánosnak és minden utána jövőnek adatott az ígélet: »Íme én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.« (Mt 28,20)

Isten sohasem vezeti másként gyermekeit, mint ahogy ők is választanak, ha előre láthatnák a véget, és felismernék ama terv dicsőségét, amelyet – mint az Ő munkatársai – véghez vihetnek... »Nektek adatott az a kegyelem a Krisztusért, nemcsak hogy higgyetek Őbenne, hanem hogy szenvedjete is Őérte.« (Fil 1,29) A menny minden adománya között, amit csak nyújthat az embernek, a legmélyebb bizalom és a legnagyobb tisztesség: Krisztussal részesülni az Ő szenvedéseiben.» (Ellen G. White: *Jézus élete*, János bebörtönzése és halála c. fej.)

Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.

– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola működési költségeihez.

Péter apostol győzelme a megpróbáltatásban

Péter apostol példája bátorító lehet mindannyiunk számára, hiszen neki is meg kellett küzdenie emberi természetével, és mennyei segítség által az egykor hősködő, de gyáva tanítvány rettenthetetlen bátorsággal képviselte Jézust a legsúlyosabb üldözések közepette is. Élete, Krisztus iránti odaadó szeretete és áldozatvállalása reményt adhat nekünk is a győzelmes életre.

1 Hogyan nyilvánult meg Péter apostol félelme a szenvedésektől, amikor Jézus az előtte álló küzdelmekről szólt tanítványainak? Mi a magyarázata annak a kemény hangvételű feddésnek, ahogyan Jézus fogadta tanítványa féltő szavait?

Mt 16,21–24 ■ „Ettől fogva kezdte Jézus jelenteni az ő tanítványainak, hogy neki Jeruzsálembe kell menni, és sokat szenvedni a vénektől, a főpapoktól és az írástudóktól, és megöletni, és harmadnapon föltámadni.

Péter előfognán őt, kezdte feddeni, mondván: Mentsen Isten, Uram! Nem eshetik ez meg teveled.

Ő pedig megfordulván, mondta Péternek: Távozz tőlem, Sátán, bántásomra vagy nekem, mert nem gondolsz Isten dolgaira, hanem az emberi dolgokra.

Ekkor mondta Jézus a tanítványainak: Ha valaki jönni akar énutánam, tagadja meg magát, vegye fel a keresztjét, és kövessen engem.”

Péter nemcsak Mesterét féltette a szenvedésektől, hanem saját magát is. A tanítványok ekkor még uralkodást, hatalmat, földi nagyságot vártak Jézustól, a messiási királyság felállítása után. Azt remélték, hogy különleges helyük lesz majd abban az országban, amelyben Uruk gyakorolja a legfőbb hatalmat. A szenvedés, megaláztatás nem fért össze ezzel a reménységükkel, és Péter emberi természete visszarettent Jézus kijelentése nyomán.

„Péter szerette Urát, Jézus mégsem dicsérte meg, amiért így nyilvánította ki vágyát, hogy megóvja a szenvedésektől. A tanítvány szavai nem segítettek vagy vigasztalták Jézust az előtte álló nagy próbában. Nem álltak összhangban Isten kegyelmi szándékával az elveszett világ iránt, sem az önfeláldozás leckéjével, melyet Jézus saját példájával tanított. Péter nem szeretne volna látni a keresztet Krisztus életművében. Szavai éppen ellentétes benyomást keltenek, mint amit Jézus el akart érni, s a Megváltó indítást kapott, hogy a legkeményebb dorgálást mondja ki, ami valaha elhagyta ajkát: »Távozz tőlem, Sátán, bántásomra vagy nekem, mert nem gondolsz Isten dolgaira, hanem az emberi dolgokra.« (Mt 16,23)

Sátán megpróbálta elcsüggeszteni, küldetésétől eltéríteni Jézust, és Péter vak szeretetében a kísértésnek adott hangot. A gondolat szerzője a gonoszság fejedelme volt. Az ő ösztönzése rejtőzött az erőszakos kérés mögött. A pusztában Sátán felajánlotta Krisztusnak a világ feletti uralmat, ha lemond az alázat és áldozat útjának vállalásáról. Most ugyanezzel a kísértéssel jött Krisztus tanítványaihoz. Péter tekintetét a földi dicsőségre akarta szegezni, hogy ne láthassa a keresztet, melyre Jézus akarta arcát fordítani. Péteren keresztül Sátán újra Jézust akarta megkísérteni. A Megváltó azonban nem

hallgatott rá, gondolatai tanítványa körül forogtak. Sátán beékelődött Péter és Mestere közé, hogy a tanítvány szívét ne érinthesse Krisztus érte viselt megaláztatásának látomása. Jézus szavai nem Péternek szóltak, hanem annak, aki megpróbálta őt elválasztani Megmentőjétől. »Távozz tőlem, Sátán!« Ne legyen többé ék tévelygő szolgám és közöttem. Kerüljek szemtől szembe Péterrel, hogy felfedjem neki szeretetem titkát. Keserű tanulság volt Péter számára, és nehezen fogta fel, hogy Krisztus földi útja szenvedéseken, megaláztatásokon keresztül vezet. A tanítvány vonakodott osztozni Urával a szenvedésben.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, A keresztyén életében c. fejezet)

2 Hogyan próbálta Jézus felkészíteni Pétert az előtte álló küzdelmekre, és megóvni a bukástól az utolsó vacsorán?

Lk 22,31–34 ■ „Mondta pedig az Úr: Simon! Simon! Íme a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát, de én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited: te azért idővel megtérvén, a te atyádfiait erősítsed.

Ő pedig mondta neki: Uram, veled kész vagyok mind tömlőcre, mind halálra menni! És ő mondta: Mondom neked, Péter: Ma nem szól addig a kakas, míg te háromszor meg nem tagadod, hogy ismeresz engem.”

Mt 26,40–41 ■ „Akkor ment a tanítványokhoz, aludva találta őket, és mondta Péternek: Így nem bírtatok vigyázni velem egy óráig sem!? Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek, mert jóllehet a lélek kész, de a test erőtlenségű.”

Jézus figyelmeztetése nem csupán az emberi természet gyengeségére utal, hanem arra a hatalmas ellenségre is, akinek a hatalmát sokszor mi sem vesszük komolyan. Sátán akarta elbuktatni Pétert és társait is, ő hozza a megpróbáló helyzeteket, kísértéseket, amelyekkel meggyengíthet, elbuktathat bennünket. De van reménységünk még ezzel a hatalommal szemben is: Krisztus nemcsak Péterért imádkozott, nemcsak neki ígért segítséget, hanem mindnyájunkra vonatkozik ígérete. Bár a bukástól nem tudta visszatartani magabízó tanítványát, de reményt adott a felállásra, a megtérésre. Előre biztosította arról, hogy nem fogja elhagyni, sőt a megtérése után megerősíti, alkalmassá teszi arra, hogy a többieket is erősítse.

„Amikor Péter azt mondta, hogy követné Urát még a börtönbe és a halálba is, akkor azt úgy is értette. Kijelentésének minden egyes szavát komolyan gondolta, de nem ismerte eléggé önmagát. Szívében elrejtve bűnös elemek is voltak, amelyeket a körülmények felélesztettek. Ezek a bűnök örök kárhozatba vitték volna, ha Krisztus nem ébreszti veszedelme tudatára. Az Üdvözítő meglátta Péterben azt az önszeretetet és az önmagában való bizást, amely még Krisztus iránt érzett szeretetét is felülmúlta. Sok gyengeség, le nem győzött bűn, lelki nemtörődomség, meg nem szentelt vérmérséklet, gondatlanság az erős kísértésekkel szemben lett nyilvánvalóvá életében. Krisztus ünnepélyes figyelmeztetése arra szólította Pétert, hogy vizsgálja meg a szívét. Péternek kevésbé kellett bíznia önmagában, és mélyebben kellett hinnie Krisztusban. Ha alázatosan elfogadta volna Krisztus figyelmeztetését, akkor folyamodhatott volna a nyáj Pásztorához, hogy tartsa meg őt, az Ő juhát. Amikor a Galileai-tengeren süllyedőben volt, így kiáltott fel: »Uram, tarts meg engem!« (Mt 14,30) Akkor Krisztus megragadta Péter kinyújtott kezét. Ha most is így kiáltott volna Jézushoz: Uram, ments meg engem önmagamtól, akkor Krisztus minden

bizonyal meg is tartotta volna. Péter azonban úgy érezte, Jézus nem bízott benne, és ez nagyon fáj neki. Péter megbotráncozott, sértődött ember lett, és ezért még inkább megmaradt önbizalmában. Jézus teljes együttérzéssel tekint tanítványaira. Nem tudja megmenteni őket a megpróbáltatásoktól, de nem hagyja őket vigasztalás nélkül. Biztosítja őket arról, hogy széttépi a halál kötelékeit, és hogy az irántuk való szeretete sohasem szűnik meg. »Feltámadásom után – mondta nekik – előttetek megyek majd Galileába.« (Mt 26,32) Mielőtt megtagadnák Jézust, már megkapták tőle bűnbocsánatuk ígését, biztosítékát.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek!” c. fej.)

A Getsemáne-kertben két feddést is intézett Jézus Péterhez, miután kérte három tanítványát, hogy vele együtt virrasszanak és imádkozzanak, de elnyomta őket az álom. Krisztus azért is szólította meg külön Pétert, mivel ő kinyilvánította, hogy kész érte a legnagyobb áldozatra is. Itt pedig csak egy órát kellett volna vigyázniuk, és szenvedő Mesterük mellett állniuk, hogy erősítsék imaküzdelmében. Sokszor kerülünk mi is hasonló helyzetbe: úgy gondoljuk, Jézusért készek lennénk szenvedni, de elbukunk a hétköznapi élet kisebb kísértései során is számtalanszor. Pedig csak így készülhetünk fel a súlyosabb próbákra, ha nap mint nap megtanuljuk mennyei segítséget kérve legyőzni az emberi gyengeségeinket.

Jézus második feddése pedig akkor hangzott el Péternek, amikor ő megpróbálta fegyverrel megvédeni Mesterét, és levágta kardjával a főpap szolgájának a fülét. Egyrészt Péter valóban komolyan védeni akarta Jézust, de vagdalkozásának eredménye azt mutatja, hogy félelmében cselekedett, és az is nyilvánvaló volt, hogy nem értette meg Krisztus földi küldetésének lényegét. Ezért fordult hozzá Jézus a következő szavakkal: „Mondta azért Jézus Péternek: Tedd hüvelyébe a te szablyádat; avagy nem kelle kiinnom a poharat, amelyet az Atya adott nekem?” (Jn 18,11)

3 Milyen emberi gyengeség lett úrrá Péteren, amikor megtagadta Mesterét? Hogyan segítette őt Jézus abban, hogy őszinte bűnbánatra jusson?

Mt 26,69–74 ■ „Péter pedig kint ült az udvaron, és hozzá menvén egy szolgálóleány, mondta: Te is a Galileabeli Jézussal voltál. Ő pedig mindenkinek hallatára megtagadta, mondván: Nem tudom, mit beszélsz.

Amikor pedig kiment a tornácra, meglátta őt egy másik szolgálóleány, és mondta az ott levőknek: Ez is a názáreti Jézussal volt. És ismét megtagadta esküvéssel, hogy: Nem is ismerem ezt az embert.

Kevés idő múlva pedig az ott álldogálók mentek hozzá, és mondták Péternek: Bizony te is közülük való vagy, hiszen a beszéded is elárul téged. Ekkor átkozódni és esküdözni kezdett, hogy: Nem ismerem ezt az embert. És a kakas azonnal megszólalt.”

Lk 22,61–62 ■ „Hátrafordulván az Úr, tekintett Péterre. És megemlékezett Péter az Úr szaváról, amint neki mondta: Mielőtt a kakas szól, háromszor megtagadsz engem. És kimenvén Péter, keservesen sírt.”

.....

Péter követte Jézust elfogatása után egészen a főpap udvaráig. Ott azonban a többiek közé vegyült, észrevétlen szeretett volna maradni, de a tűz fényénél egy szolgálóleány felismerte mint Jézus egyik tanítványát. Ez a helyzet váratlanul érte Pétert: harcolni kész volt Jézusért, de a megvetést, gúnyt elviselni már kevésbé. Mennyire hasonló sokszor a mi helyzetünk is az övéhez: úgy gondoljuk, készek vagyunk áldozatokra is, hogy Isten iránt engedelmes életet éljünk, ugyanakkor könnyen elbukunk akkor, amikor apró sérelmek, veszteségek érnek bennünket.

Jézus még ekkor, megpróbáltatásai közben is a tanítványával törődött: nem akarta, hogy a szégyen, az önvád teljesen összetörje Pétert, ezért tekintete megbocsátást, megtérésre hívást közvetített. Nem vádolta, hanem igazi bűnbánatra készítette Pétert szeretetével. Ez a bukás örökre megtanította a magabizós tanítványt arra, hogy nem támaszkodhat a saját erejére, csak mennyei erő és segítség által válhat győztes és kitartó hitvallóvá.

„Miközben a lealacsonyító esküdzések még alig hagyták el Péter ajkát, és a kakas hangja még mindig a fülében csengett, az Üdvözítő elfordult a sötét pillantásokat vető bírálótól, és rátekintett szegény tanítványára. Ugyanakkor Péter is Mesterét kereste meg szemével. Jézus tekintetéből mély szálnalmat és szomorúságot tudott leolvasni; nem volt abban semmi harag. Jézus sápadt, szenvedő arcának, remegő ajkainak, részvétet és megbocsátást kifejező tekintetének a látványa hegyes nyílként fúródott Péter szívébe. Felébredt a lelkiismerete. Megelevenedett az emlékezete. Visszaidézte csak néhány órával előbb tett ígérétét, hogy Urával még a börtönbe és a halálba is elmenne. Visszaemlékezett bánatára, amikor az Üdvözítő azt mondta neki a felház szobájában, hogy háromszor tagadja majd meg Urát ugyanazon az éjszákán. Péter éppen most jelentette ki, hogy nem is ismeri Jézust, de most keserű fájdalommal rájött, hogy Ura milyen jól ismerte őt, és hogy szívében milyen pontosan elolvasta azokat a hamisságokat, amelyekről jószerével ő maga sem tudott, mert ismeretlenek maradtak számára.

Az emlékek hullámai átcsaptak rajta. Az Üdvözítő gyengéd irgalma, kedvessége és hosszútűrése, jóindulata és türelme, amit eltévelyedő tanítványai iránt megmutatott – mind-mind visszaidéződtek benne. Visszaidézte emlékezetébe Jézus figyelmeztetését: »Simon! Simon! Ímé a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát, de én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited.« (Lk

22,31–32) Borzalommal gondolt vissza saját hálátlanságára, hamisságára, hamis esküjére. Még egyszer rátekintett Mesterére, és egy felemelt szentségtörő kezét látott meg, amint éppen Ura arcába vágott. Nem volt képes tovább elviselni a látványt, ezért összetört szívvel kirohant a bírósági házból.”
(Ellen G. White: *Jézus élete*, Jézus Annás és Kajafás előtt c. fejj.)

4 Milyen párbeszéd zajlott le a Mester és Péter között Jézus feltámadása után? Hogyan tanította Jézus ezúttal is Pétert arra, hogy gyengeségeinek tudatában Istenre hagyatkozzon a rá váró megpróbáltatásokban?

Jn 21,15–19 ■ „Amikor aztán megebédeltek, mondta Jézus Simon Péternek: Simon, Jónának fia, jobban szeretsz-e engem ezeknél? Mondta neki: Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek téged! Mondta neki: Legeltesd az én bárányaimat! Mondta neki ismét másodszor is: Simon, Jónának fia, szeretsz-e engem? Mondta neki: Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek téged. Mondta neki: Órizd az én juhaimat! Mondta neki harmadszor is: Simon, Jónának fia, szeretsz-e engem? Megszomorodott Péter, hogy harmadszor is ezt mondta neki: Szeretsz-e engem? És mondta neki: Uram, te mindent tudsz, te tudod, hogy szeretlek téged. Mondta neki Jézus: Legeltesd az én juhaimat. Bizony, bizony mondom neked, amikor ifjabb voltál, felövezted magad, és oda mentél, ahová akartad; amikor pedig megöregszel, kinyújtod a te kezedet, és más övez fel téged, és oda visz, ahová nem akarod. Ezt pedig azért mondta, hogy jelentse, milyen halállal dicsóíti majd meg Istent. Ezt mondván, szólt neki: Kövess engem!”

.....

.....

„Péter háromszor nyíltan megtagadta Urát, és Jézus most háromszor kérte tőle biztosítást szeretetéről és hűségéről kérdéseivel, amelyeket kihegyezett nyilakként lőtt Péter fájo szívébe. Az összegyülekezett tanítványok előtt Jézus feltárta Péter bűnbánatának mélységét, és megmutatta nekik, hogy milyen mélyen alázatos lett az egykor dicsekedő tanítvány. Jézus egyedül akart beszélni Péterrel, mert volt valami, amit csak vele akart közölni. Halála előtt Jézus így szólt Péterhez: »Ahová én megyek, most énutánam nem jöhetsz, utóbb azonban utánam jössz!« Péter erre azt válaszolta: »Uram, miért nem mehetek most utánad? Az életemet adom érted!« (Jn 13,36–37) Amikor ezt mondta, nemigen tudta, hogy Krisztus milyen magasságokban és mélységekben jár majd előtte.

Péter kudarcot vallott, amikor eljött a próba ideje, de ismét meg kellett kapnia az alkalmat arra, hogy bebizonyítsa Krisztus iránti szeretetét. Azért, hogy megerősödhessen hite végső próbájára, az Üdvözítő feltárta előtte a jövőjét. Megmondta neki, hogy egy hasznos élet végén, amikor életkora elfogyasztotta már erejét, valóban követheti majd Urát. Jézus ezt mondta neki: »Bizony, bizony mondom neked, amikor ifjabb voltál, felővezted magad, és oda mentél, ahová akartad; amikor pedig megöregszel, kinyújtod a te kezedet, és más övez fel téged, és oda visz, ahová nem akarod. Ezt pedig azért mondta, hogy jelentse, milyen halállal dicsóíti majd meg Istent.« (Jn 21,18–19) Jézus így egészen nyilvánvalóvá tette Péter számára halála módját. Sőt még kezeinek a kereszten való kiterjesztését is megjövendölte neki.

Jézus ismét azt parancsolta tanítványának: »Kövess engem!« (Jn 21,19) Pétert nem bátortalanította el halála módjának kinyilatkoztatása. Készséget érzett arra, hogy Uráért bármilyen halált elszenvedjen.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Ismét a tengernél c. fej.)

5 Miért kezdődött meg a tanítványok üldöztetése pünkösd után? Milyen hatalmas változást láthatunk Péter magatartásában, hogyan fogadta a megpróbáló helyzeteket?

Ap csel 5,17–20 ■ „Rávetették kezüket az apostolokra, és a közönséges tömlöcbe tették őket. Hanem az Úr angyala éjszaka megnyitotta a tömlőc ajtaját, és kihozván őket, mondta: Menjetek el, és felállván hirdessétek a templomban a népnek ez életnek minden beszédeit!”

Ap csel 5,27–31 ■ „Előhozván pedig őket, állították a tanács elé, és megkérdezte őket a főpap, mondván: Nem megparancsoltuk-e nektek parancsolattal, hogy ne tanítsatok ebben a névben? És íme betöltöttétek Jeruzsálemet tudományokkal, és mireánk akarjátok hárítani annak az embernek a véréét. Feelvén pedig Péter és az apostolok, mondták: Istennek kell inkább engedni, hogynem az embereknek. A mi atyáink Istene feltámasztotta Jézust, akit ti fára függesztve megöltetek. Őt az Isten fejedelmé és megtartóvá emelte jobbjával, hogy adjon az Izraelnek bűnbánatot és bűnök bocsánatát.”

Ap csel 5,41–42 ■ „Engedtek azért neki, és miután előszólították az apostolokat, megveretve őket, megparancsolták, hogy Jézus nevében ne szóljanak, és elbocsátották őket. Ők annakokáért örömmel mentek el a tanács elől, hogy méltókká tétettek arra, hogy az ő nevéért gyalázzal illettessenek. És mindennap a templomban és házanként nem szüntek meg tanítani és hirdetni Jézust, a Krisztust.”

Ap csel 12,5–11 ■ „Péter azért őriztetett a fogságban, a gyülekezet pedig szüntelen könyörgött Istennek érte. Amikor pedig Heródes őt elő akarta vezetetni, azon az éjszakán aludt Péter két vitéz között, megkötözve két láncsal, és örök őrizték az ajtó előtt a tömlőcöt. És íme az Úr angyala

eljött, és világosság fénylett a tömlőcben: meglökvén Péter oldalát, felkeltette őt, mondván: Kelj föl hamar! És leestek a láncok kezeiről. Mondta neki az angyal: Övezd fel magadat, és kösd fel saruidat. Úgy cselekedett. És mondta neki: Vedd rád felsőruhádat, és kövess engem! Kimenvén, követte őt, és nem tudta, hogy valóság az, ami történik az angyal által, hanem azt hitte, hogy látást lát.”

.....

.....

.....

Jézus a tanítványaira bízta az evangélium hirdetését, és a Szentlélek ereje által ők teljes odaadással képviselték az örömszót ott, ahová Isten küldte őket. A zsidó vezetők nem a hitük gyakorlását tiltották meg nekik, hanem hogy ne szóljanak többé Jézus nevében, ne tanítsák a népet. Nagy tanulság ez számunkra is, hiszen az a tény, hogy jelenleg nincs különösebb üldöztetés az igaz keresztényekkel szemben, nagyrészt annak a hallgatásnak, tétlenségnek köszönhető, amit tapasztalunk gyülekezeteink körében is. Sokszor meg is elégszünk azzal, hogy szabadon gyakorolhatjuk a hitünket, pedig az evangélium széles körű hirdetése ugyanúgy a mi feladatunk is, mint az első korszak keresztényeinek.

A tanítványokat ekkor már semmilyen fenyegetés, börtön, megszégyenítés, sőt még a halál sem tudta elrettenteni szent megbízatásuk teljesítésétől.

Péter volt az, aki társait is erősítve, bátran válaszolt a főemberek vádjaira, sőt visszafordította a vádakot rájuk, hiszen ők adták halálra Krisztust. A legnagyobb győzelem pedig az volt, hogy a megszégyenítést és megveretést örömmel tudták fogadni, kiváltságnak tartották a Krisztusért való szenvedést.

„A jelenlevők, akik emlékeztek még Péter viselkedésére Mestere kihallgatásánál, jó előre örvendeztek, hogy most lesz alkalmuk fenyegetésekkel, fogházbüntetéssel és halálos ítélettel megfélemlíteni. De az a Péter, aki Krisztust a legválságosabb órában megtagadta, a pillanat hatása alatt cselekedett, és magabizó volt. Különbözött attól a Pétertől, aki ott állt vizsgálat alatt a Magas Tanács előtt. Árulásából bukása után tért meg. Nem volt már büszke és dicsekvő, hanem szerény és önmagával szemben bizalmatlan. Telve volt Szentlélekkel. Ennek az erőnek a segítségével elhatározta, hogy jóváteszi az árulással elkövetett szégyenfoltját. Tiszteletet szerez annak a névnek, amelyet egyszer megtagadott.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, A templom kapujában c. fejj.)

„Végül megállapították Péter kivégzésének napját, de a hívők imái még mindig ostromolták az eget. Mialatt teljes szívvel-lélekkel kértek segítséget buzgóságos könyörgésben, Isten angyalai őrizték a fogoly apostolt. Péter egy sziklába vájt cellába volt bebörtönözve, amelynek ajtóit erősen bezárták és eltorlaszolták. Az őrálló katonák felelősek voltak őrizetéért. De a biztos záruk, a torlaszok és a római őrség, amelyek kizártak minden emberi lehetőséget, csak annál inkább magasztalják Isten győzelmét Péter kiszabadításánál. Heródes a Mindenható ellen emelte fel kezét, ezért teljesen meg kellett szégyenülnie. Isten saját hatalmas kezével akarta megmenteni ezt az értékes életet, amelynek elpusztítását tervbe vették.

Elérkezett tehát a kivégzést megelőző nap sötét éjjele. Hatalmas angyal indult útnak a mennyből Péter megmentésére. Az erős ajtók feltárultak, emberi kezek segítsége nélkül is. A Mindenható angyala keresztülhalad, és az ajtók zajtalanul záródnak be utána. Belép a cellába: Péter ott fekszik, és békésen alussza az Istenbe vetett hit nyugodt álmát.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Szabadulás a börtönből c. fejj.)

6 Mivel hitelesítette szolgálatát Péter végül, bizonyosságát adva annak, hogy legyőzte a szenvedésektől és a haláltól való félelmét?

2Pt 1,13–15 ■ „Méltónak vélem pedig, amíg ebben a sátorban vagyok, hogy emlékeztetés által ébresztgesselek titeket, mint aki tudom, hogy hamar leteszem sátoromat, miképpen a mi Urunk Jézus Krisztus is megjelentette nekem. De igyekezni fogok azon, hogy ti az én halálom után is megemlékezhessetek ezekről.”

.....

.....

.....

„Isten gondviselése volt, hogy Péter apostol Rómában fejezhette be lelkipásztori szolgálatát. Néro császár elrendelte bebörtönzését, Pál utolsó fogsága idején. Így tehát a küzdelemben megőszült két apostolnak, akiket eltérő működési körük hosszú éveken át elválasztott egymástól, most együtt kellett bizonysgot tenni Krisztusról a világ fővárosában; együtt hullatták vérüket mint magvetést, szentek és mártírok aratására.

Amióta Péter Krisztus megtagadása után újból elfoglalta helyét az apostolok között, minden veszéllyel bátran szembeszállva, a megfeszített, feltámadott és mennybe szállt Megváltót rettenthetetlen bátorsággal hirdette. Római börtönében visszaemlékezett arra, hogy Jézus egykor így szólt hozzá: »Bizony, bizony mondom neked, amikor ifjabb voltál, felövezted magad, és oda mentél, ahová akartad; amikor pedig megöregszel, kinyújtod a te kezedet, és más övez fel téged, és oda visz, ahová nem akarsz.« (Jn 21,18) Ezzel Jézus pontosan megjelölte, hogy Péter mártír-

halált szenved, még karjainak kifeszítését is a kereszten előre megjövendölte.

Pétert, aki a rómaiak szemében zsidó és jövevény volt, megkorbácsolásra és keresztre feszítésre ítélték. Amikor az apostol erről a borzalmas ítéletről értesült, arra a súlyos bűnére gondolt, amelyet elkövetett, amikor megtagadta Jézust, kihallgatása órájában. Az apostolt, aki egykor annyira irtózott a kereszt hordozásától, most öröm töltötte el, hogy odaadhatta életét az evangéliumért.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Hú mindhalálíg c. fejezet.)

Az e heti adomány az Eleki Vendégház munkáját támogatja..

Pál apostol győzelme a megpróbáltatásban

I Mivel szembesült a keresztényeket üldöző Saulus, és hogyan hatott rá mindez? Mikor kezdődött benne a lelki küzdelem, a harc érlelődő meggyőződésével, mi szerint Jézus valóban a megígért Messiás?

Ap csel 7,55–60; 8,1–3 ■ „Mivel pedig teljes Szentlélekkel, a mennybe függesztvén szemeit látta Isten dicsőségét, és Jézust állni Isten jobbjá felől, és mondta: Íme látom az eget megnyíltni, és az ember Fiát Isten jobbjá felől állni. Felkiáltván pedig nagy fennszóval, füleiket bedugták, és egy akarattal reá rohantak... És kiűzván a városon kívül megkövezték: a tanúbizonyságok pedig felsőruháikat egy Saulus nevezetű ifjú lábaihoz rakták le. Megkövezték azért Istvánt, aki imádkozik és ezt mondja: Uram Jézus, vedd magadhoz az én lelkemet! Térdre esvén pedig nagy fennszóval kiáltott: Uram, ne tulajdonítsd nekik e bűnt! És ezt mondván, elaludt.

Saulus pedig szintén javallta az ő megöletését. És támadt azon a napon nagy üldözés a jeruzsálemi gyülekezet ellen, és mindnyájan eloszlottak Júdeának és Samáriának tájaira, az apostolokat kivéve... Saulus pedig pusztította az anyaszentegyházat, házról házra járva, a férfiakat és asszonyokat elővonszolva tömlőcbe vetette.”

„Az Üdvözítő István által beszélt Saulhoz, bizonyágtételét nem lehetett megcáfolni. A művelt zsidó látta, miként tükrözte vissza Krisztus dicsőségét a vértanú arca, és olyan volt »mint egy angyal orcája« (Ap csel 6,15). Tanúja volt István hosszútűrésének ellenségeivel szemben, és annak a készségének, hogy megbocsásson nekik. Látta azok állhatatosságát és örömteli odaadását, akiket utasítására kínoztak és gyötörtek meg. Sőt azt is látta, hogy egyesek hitükért még életüket is örömmel áldozták fel. Mindezek hangosan beszéltek lelkéhez. Időnként szinte lenyűgöző erővel győzték meg arról, hogy Jézus volt a megígért Messiás. Ilyenkor egész éjjeleken át küzdött ezen meggyőződése ellen. Ezt a küzdelmét mindig újból és újból azzal zárta le, hogy annál inkább ragaszkodott régi meggyőződéséhez, hogy Jézus nem Messiás, és követői csupán elámított rajongók.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Üldözőből tanítvány c. fejt.)

Pál tehát még üldöző, hithű farizeusként szembesült azzal az odaadó hittel, bátorsággal és hűséggel, amit a vértanúként szenvedő keresztények tanúsítottak a legnagyobb szenvedéseik között is. Ez volt az a magvetés, amely azután beérlelődött, és Jézussal való találkozásakor határozott döntéssé változott – holott tudta, hogy rá ugyanez a küzdelem vár, és neki is szembe kell néznie az üldöztetéssel, ha Krisztus követője lesz.

2 Hogyan szembesült először Pál apostol azzal, hogy az evangélium hirdetése során Sátán az életére fog törni? Visszaretent-e emiatt a szolgálattól? Milyen tapasztalatban volt része első missziós körútján?

Ap csel 9,22–25 ■ „Saulus pedig annál inkább erőt vett, és zavarba hozta a Damaszkuszban lakó zsidókat, bebizonyítván, hogy ez a Krisztus. Több nap elteltével azonban

a zsidók tanácsot tartottak, hogy őt megöljék. De tudtára esett Saulusnak az ő leselkedésük. És őrizék a kapukat mind nappal, mind éjjel, hogy őt megöljék. A tanítványok azért vették őt éjjel, a kőfalon bocsátották alá, leeresztve egy kosárban.”

Ap csel 14,19–22 ■ „Jöttek azonban Antiókiából és Ikoniumból zsidók, és a sokaságot elálatván, megkövezték Pált, és kivonszolták a városból, azt gondolván, hogy meghalt. De amikor körülvették őt a tanítványok, felkelvén, bement a városba; és másnap Barnabással elment Derbébe. Miután hirdették az evangéliumot annak a városnak, és sokakat tanítványokká tettek, megtértek Listrába, Ikoniumba és Antiókiába. Erősítve a tanítványok lelkét, intvén, hogy maradjanak meg a hitben, és hogy sok háborúsgon át kell nekünk az Isten országába bemennünk.”

.....

.....

.....

Pál apostol megtérése után azonnal bizonyosságot tett a zsidóknak meggyőződéséről, de ellenállásba ütközött. Szüksége volt arra, hogy lelkileg felkészüljön szolgálatára, ezért elvonult Arábiába, ahol csendes magányában átértékelte egész addigi életét és meggyőződését (vö. Gal 1,15–17).

Ezután teljes odaadással és minden következményt vállalva indult el, hogy Krisztustól kapott megbízatásának eleget tegyen. Újra Damaszkuszba ment, mert felelősséget érzett azokért, akik közé tartozott ő is egykor, és azon a helyen szeretne volna szolgálatát megkezdeni, ahová üldözőként készült egykor. A zsidó vezetők számára nagy veszteség volt a művelt és buzgó farizeus távozása közülük, de még nagyobb volt a haragjuk amiatt, hogy teljes odaadással hirdette új meggyőződését Krisztusról. Érvei

annyira világosak voltak, hogy nem tudták őt megcáfolni, ezért a megölésére készültek. A damaszkuszi keresztények egy kosárban engedték le a kőfalon, hogy megmentsék az életét. Így kezdődött Pál apostol munkássága, és a folytatásra nézve sem lehettek illúziói, hiszen maga Krisztus jelentette ki megtérésekor Anániásnak: „én megmutatom neki, mennyit kell neki az én nevéért szenvedni” (Ap csel 9,16). Pál azonban nem rettent vissza attól, hogy mindezt vállalja szolgálata során.

Első missziós körútján, amelyre az antiókhiai gyülekezet küldte ki Barnabással együtt, Listrában megkövezték, ekkor olyan súlyos sérüléseket szenvedett, hogy eszméletét veszítette. Isten megerősítette őt, és ez a megpróbáltatás sem tartotta vissza, hogy továbbmenjen társaival együtt, hirdetve az evangéliumot. Sőt később visszatért ebbe a városba, és még ő bátorította az ot-tani tanítványokat, hogy ne tántorítsa meg őket semmilyen üldöztetés, mert „sok háborúságon át kell nekünk az Isten országába bemennünk” (Ap csel 14,22).

3 Milyen újabb megpróbáltatás várt az apostolra és munkatársára, miután a második missziós körútja során Filippiben végezte szolgálatát? Hogyan hatott a börtönben lévő foglyokra és a börtönőrre is a szenvedések közepette tanúsított magatartásuk?

Ap csel 16,22–28 ■ „Velük együtt feltámadt a sokaság ellenük. A bírák pedig letépetvén ruháikat, megvesszőztették őket. És miután sok ütést mértek rájuk, tömlöcbe vetették őket, megparancsolva a tömlöcstartónak, hogy gondosan őrizze őket. Aki ilyen parancsolatot vévén, vetette őket a belső tömlöcbe, és lábaikat kalodába szorította. Éjfél tájban pedig Pál és Silás imádkozván, énekkel dicsőítették az Istent. A foglyok pedig hallgatták őket. És hirtelen nagy földindulás lett, úgyannyira, hogy megrendül-

tek a tömlöc fundamentumai; és azonnal megnyíltak az ajtók mind, és mindnyájuknak a bilincsei feloldódtak. Fölserkenvén pedig a tömlöctartó, és látván, hogy nyitva vannak a tömlöcnek ajtai, kivonva fegyverét, meg akarta magát ölni, azt gondolván, hogy elszöktek a foglyok. Pál azonban nagy fennszóval kiáltotta, mondván: **Semmi kárt ne tégy magadban, mert mindnyájan itt vagyunk!**"

.....

.....

.....

„A börtönőr szigorú bánásmódja az apostolokkal szemben, nem váltott ki haragot Pál és Silás részéről, mert őket nem a bosszúállás, hanem Krisztus Lelke uralta. Szívük Krisztus szeretetével volt telve, és nem volt abban gyűlölet. A börtönőr leeresztette kardját, világosságot kért, és besietett a börtön belsejébe. Látni akarta, milyenek azok a férfiak, akik a rájuk mért kegyetlenséget szívességgel viszonzozzák. Az apostolokhoz érve, lábaikhoz vetette magát, és bocsánatért esedezett. Azután kivitte őket az udvarra, és megkérdezte tőlük: »Uraim, mit kell nekem cselekednem, hogy üdvözüljek?« (Ap csel 16,30) Reszketett annak láttán, hogy Isten haragja miként nyilvánult meg a földrengésben, és hogy a foglyok elmenekülése miatt önkezével akart véget vetni életének. Azonban ezek a dolgok most már igen jelentéktelennek látszottak előtte, ahhoz az új, megdöbbenítő félelemhez viszonyítva, amely lelkét nyugtalanította; és ahhoz a vágyhoz viszonyítva, hogy elnyerje azt a nyugalmat és örömet, amelyet az apostolok a szenvedések és megkínzás közepette tanúsítottak. Arcukon felismerte a menny világosságát. Azt is tudta, Isten csodálatos módon lépett közbe, hogy életüket megvédje... Mélységes alázattal kérte az apos-

tolokat, hogy mutassák meg neki az Élet útját. A börtönőr ezután kimosta az apostolok sebeit, és szolgált nekik. Majd egész háza népével együtt megkeresztelkedett. A börtön minden egyes foglyára megszentelő befolyás áradt; minden szív megnyílt, és valamennyien áhítattal hallgatták az apostolok által hirdetett igazságokat. Meg voltak győződve arról, hogy az az Isten, akit e férfiak szolgáltak, csodálatos módon szabadította meg őket köteleiketől.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Távoli országokban c. fejelet)

Filippiben több csodát is átélhettek azok, akik az apostolok közelében voltak. Az első, hogy a fájdalmaik, a nyilvános megszegés, az emberileg reménytelen szigorított fogság ellenére dicséretet énekeltek a börtönben. „A foglyok pedig hallgatták őket” – mi minden van emögött a rövid megjegyzés mögött! Pál és Silás nem prédikáltak a börtönben, de a magatartásuk minden prédikációnál hatásosabb volt: ezt még az egyszerű, durva bűnözők is megértették. Látták, hogy ezek az emberek ártatlanul szenvednek, és mégsem zúgolódnak, nem a bosszú vagy éppen a szökés jár a fejükben, nem is sajnáltatják magukat, hanem Istent dicsérik a szenvedéseik között is. Ez mélyen megérintette őket, és magukba szálltak. Amikor a földrengés által megnyíltak a börtönajtók, sőt a bilincsektől is megszabadultak, akkor senki sem mozdult, hogy az éjszaka sötétjében kiszökjön a börtönből. Döbbenetes jelenet lehetett, hiszen minden rabnak ez a vágya, és mindent megadnának egy ilyen szabadulásért, ők mégsem ragadták meg az alkalmat. Ennek csak az lehet az oka, amit a Krisztus jobbja függő lator így vallott meg: „Mi tetteink méltó büntetését szenvedjük, de ő nem cselekedett semmi bűnt.” Ez a beismerés egy bűnöző igaz megtérésének a jele.

A börtönőr megtéréséhez is ez a csoda vezetett, amikor Pál ki kiáltott a börtön mélyéből, hogy „mindannyian itt vagyunk”, a nyitott kapuk ellenére egyetlen rab sem szökött meg. Pál és Silás lelkülete, ahogyan fogadták az igazságtalan bántalmakat, és a kör-

nyezetükre való hatása a bizonyosága annak, hogy Sátán nem tud célt érni az igaz keresztények üldöztetésével, sőt sokszor éppen ezáltal jut el olyan emberekhez is az evangélium, akik különben nem hallhatták volna.

4 Mi volt Pál apostol számára még az életénél is fontosabb? Miért nem tudta semmilyen ellenállás vagy üldöztetés megakadályozni szolgálata végzésében?

Ap csel 20,22–24 ■ „És most íme én a Lélektől kényszerítve megyek Jeruzsálembe, nem tudván, mik következnek ott énreám. Kivéve, hogy a Szentlélek városként bizonyóságot tesz, mondván, hogy énreám fogság és nyomorúság következik. De semmivel sem gondolok, még az én életem sem drága nekem, csakhogy elvégezhessem az én futásomat örömmel, és azt a szolgálatot, melyet vettem az Úr Jézustól, hogy bizonyóságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról.”

Ap csel 21,12–13 ■ „Amikor pedig ezeket hallottuk, kértük mind mi, mind az odavalók, hogy ne menjen fel Jeruzsálembe. De Pál felelt: Mit műveltek sírván és a szívemet keserítvén? Mert nemcsak megkötöztetni, hanem meghalni is kész vagyok Jeruzsálemben az Úr Jézus nevéért.”

.....

.....

Hajlamosak vagyunk arra, hogy a körülményektől tegyük függővé még az Istennek való engedelmességünket is. Ha egy kis ellenállásba ütközünk, máris meghátrálunk, és alkalmasabb időre várunk, amikor majd eredményesebb munkát végezhetünk másokért. Pedig soha nem lenne szabad várni kedvezőbb helyzetekre, hiszen Sátán mindig állít elénk akadályokat. Pál apostol

hozzaállása valóban példa lehet számunkra: még hittestvérei ismételt óvásai ellenére sem hátrált meg, kész volt vállalni a veszélyt, életét is kockára téve, mert egyetlen célja volt: „hogy elvégezhessem az én futásomat örömmel, és azt a szolgálatot, melyet vettem az Úr Jézustól, hogy bizonyrágot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról.” Nem tekintette magát áldozatnak, nem tartotta túl soknak a tornyosuló nehézségeket, sőt inkább kiváltsággként fogadta az üldöztetést is, ahogyan írta Filippiben lakó testvéreinek: „Mert nektek adatott az a kegyelem a Krisztusért, nemcsak hogy higgyetek Őbenne, hanem hogy szenvedjétek is Őérte: ugyanolyan tusakodástok lévén, amilyent láttatok énnálam, és most hallotok énfelőlem.” (Fil 1,29–30)

„Pál hűsége Megváltója iránt sohasem ingott meg szolgálata hosszú ideje alatt. Önmegtágadásban és kitartásban nem múlta felül egyetlen hittérítő sem. Az elnyert áldásokat olyan jutalomnak tekintette, amelyeket mások áldására kell használnia. Nem mulasztott el egyetlen alkalmat sem, hogy a Megmentőről bizonyrágot tegyen vagy segítsen a bajban lévőkön.”
(Ellen G. White: *Az evangélium szolgálói*, Pál, a pogányok apostola c. fej.)

5 Hogyan írt Pál apostol azokról a viszontagságokról, amelyekben része volt szolgálata során? Mi segített neki abban, hogy az üldöztetésében is meglássa Isten kegyelmét és jóra fordító hatalmát?

2Kor 11,23–31 ■ „Krisztus szolgálói-é? (Balgatagul szólok) én még inkább; több fáradtság, több vereség, több börtön, gyakorta való halálos veszedelem által. A zsidóktól ötször kaptam negyvenet egy híján. Háromszor megostoroztak, egyszer megköveztek, háromszor hajótörést szenvedtem, éjt-napot a mélységben töltöttem. Gyakorta való utazásban, veszedelemben folyó vizeken, veszedelemben

rablók közt, veszedelemben népem között, veszedelemben pogányok között, veszedelemben városban, veszedelemben pusztában, veszedelemben tengeren, veszedelemben hamis atyafiak közt; fáradságban és nyomorúságban, gyakorta való virrasztásban, éhségben és szomjúságban, gyakorta való böjtölésben, hidegben és mezítelenségben. Mindezekén kívül van az én naponkénti zaklattásom, az összes gyülekezetek gondja. Ki beteg, hogy én is beteg ne volnék? Ki botránkozik meg, hogy én is ne égnék? Ha dicsekednem kell, az én gyengeségemmel dicsekszem. Az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, aki mindörökké áldott, tudja, hogy nem hazudom.”

Fil 1,12–13 ■ „Tudtotokra akarom pedig adni, atyámfiái, hogy az én dolgaik inkább előmenetelére lettek az evangéliumnak. A Krisztusban híressé lett az én fogságom a testőrség egész házában és minden mások előtt.”

Pál apostol nem panaszkodásképpen sorolta fel az őt ért viszontagságokat, hanem mintegy a szolgálatának a hitelesítését. Hiszen Istentől való elhivatottságát mi sem bizonyította jobban, mint az a tény, hogy a megpróbáló körülmények között sem hátrált meg, sőt a legeredményesebb szolgálatot végezte az apostolok közül. Időnként neki is szüksége volt ugyan bátorításra, amelyet meg is kapott Istentől, hogy ki tudjon tartani a nehézségekben. A megpróbáltatások nekünk is javunkra válhatnak, ha Istenre figyelünk, és megértjük, milyen célt szeretne elérni ezek által az életünkben és a környezetünkben. Mert sokszor az tud embereket megszólítani és meggyőzni, ha látják, hogy a nehézségek nem rendítenek meg bennünket, inkább megszilárdítják a hitünket.

6 Hogyan készült Pál a hamarosan bekövetkező mártírhálálára Rómában? Mit tartott még ekkor is a legfontosabbnak?

2Tim 4,6–8 ■ „Mert én immár megáldoztatom, és az én elköltözésem ideje beállott. Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam: végezetre eltétetett nekem az igazság koronája, melyet megad nekem az Úr ama napon, az igaz Bíró; nemcsak nekem pedig, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az ő megjelenését.”

2Tim 4,16–18 ■ „Első védekezésem alkalmával senki sem volt mellettem, sőt mindnyájan elhagytak, ne számíttassék be nekik. De az Úr mellettem állt, és megerősített engem, hogy teljesen bevégezzem az igehirdetést, és hallják meg azt az összes pogányok: és megszabadultam az oroszlán szájából. Megszabadít engem az Úr minden gonosz cselekedettől, és megtart az ő mennyei országára, akinek dicsőség örökkön-örökké! Ámen.”

.....

.....

.....

Pál utolsó levelét kedves tanítványának, a fiaként szeretett Timótheusnak írta. Ebből a leveléből értesülhetünk utolsó római fogságának eseményeiről is, amikor a császárnak és egész udvartartásának alkalma nyílt arra, hogy az evangélium örömhírét a nagy apostol tolmácsolásában meghallja. Ennek eredményéről tanúskodik a Filippi gyülekezetnek írt üdvözet egy részlete is: „Köszöntenek titeket minden szentek, mindenekfelett pedig a császár udvarából valók.” (Fil 4,22) Timótheushoz írt levelében is arról ír, Isten megerősítette őt, hogy az evangé-

liumot hirdetni tudja Rómában, annak ellenére, hogy hittestvérei is magára hagyták. Legfőbb vágya és kérése most sem az volt, hogy megszabaduljon a fogságból, megmeneküljön a haláltól, hanem hogy Isten óvja őt meg minden gonosz cselekedettől, és tartsa meg az ő mennyei országára.

„A legfelsőbb ítélőszék előtt történt kihallgatása után Pál cellájába tért vissza. Tudta, hogy csak rövid halasztást nyert, és ellenségei addig nem nyugszanak, amíg halálra nem adják. Azonban azt is tudta, hogy egyelőre az igazságaratott diadalt. Az már egymagában győzelmet jelentett, hogy hirdethette a megfeszített és feltámadott Üdvözítőt a figyelmesen hallgató tömeg előtt. Azon a napon olyan munka kezdődött, amely növekszik és erősödik, amelyet sem Néró, sem Krisztus valamennyi ellensége sem tud megakadályozni vagy elpusztítani. Hosszú szolgálatának éve alatt Pál sohasem ingott meg, hűséges maradt Üdvözítőjéhez. Bárhol volt is – akár sötét lelkű farizeusok vagy római hatalmasságok előtt, akár a listrai dühöngő csöcselék vagy a macedóniai börtön bűnösei között, akár a megremült hajósokkal érvelt a zátonyra futott hajón, avagy mindenkitől elhagyatva, kihallgatáson Néró előtt –, sohasem szégyellte azt az ügyet, amelyet képviselt. Kereszténységének egyetlen nagy célja volt, hogy mindenkor Őneki szolgáljon, akinek nevét egykor ugyan megvetette. E célja elérésétől sem ellenállás, sem üldöztes eltántorítani többé sohasem tudta. Hite, amely a gyakorlatban megerősödött, és áldozat által megtisztult, tartotta fenn és erősítette meg.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Pál utolsó levele c. fej.)

„Pál tehát még egyszer alkalmat nyert, hogy a csodálkozva figyelő tömeg előtt a kereszt zászlaját fennen lobogtassa. Mialatt tekintete átfogta a körötte hullámozó tarka

tömeget – zsidókat, görögöket, rómaiakat és más országok lakóit –, lelkében felizzott a vágy, hogy üdvösségüket munkálja. Nem gondol a védekezésre, nem törődik a környező veszélyekkel, sem rettenetes sorsával, amely vár reá. Egyedül csak Jézust látja, a közbenjárót, aki Isten trónja előtt könyörög a bűnös emberért. Emberfeletti ékesszólással és erővel tárja hallgatósága elé az evangélium igazságait. Rámutat a bukott emberiségért hozott nagy áldozatra. Kijelenti, hogy az ember megváltásáért végtelen ár fizetett le. Isten gondoskodott arról, hogy az emberrel megszthassa trónját. Angyali hírnökök kötik össze a földet a mennyel, és így az ember minden cselekedete, akár rossz, akár jó, nyíltan feltárul az igaz Bíró szeme előtt.

Így harcol, küzd az igazság szószólója! Hívó a hitetlenek, hűséges a hűtlenek között. Ott áll mint Isten képviselője, szava, mint a menny szózata. Hangjában, tekintetében semmi szomorúság, semmi félelem, semmi csüggedés. Ártatlanságának biztos tudatában, felövezve az igazság vértjével, ujjong, hogy Isten gyermeke! Szava győzelmi kúrhang, amely túlharsogja a csata zaját. Hirdeti, hogy az üggy, amelynek életét szentelte, az egyetlen, amely sohasem bukhat el. Ő ugyan eleshet – de az evangélium nem veszhet el. Isten él, és igazsága győz!” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Néró ítélőszéke előtt c. fej.)

„A reá váró szenvedés, a halál árnyéka eltűnik az apostol tekintete előtt; lelke azokért aggódik, akiket magukra hagy, hogy küzdjenek előítélet, gyűlölet és üldöztetés ellen. Igyekezett, hogy bátorítsa, erősítse azt a néhány keresztény hívőt, akik a veszthelyre elkísérték. Megismételte előttük azokat az ígéreket, amelyeket Isten adott az igazságért üldözött gyermekeinek. Biztosította őket, hogy mindaz beteljesedik, amit az Úr mondott. Ha rövid ideig nyomorúságba is jutnak, különböző kísértések súlya alatt; ha min-

den földi kényelmet nélkülözniük kell, akkor merítsenek bátorságot Isten ígéjéből: »Mert tudom, kinek hittem, és bizonyos vagyok benne, hogy ő az én nála letett kincsemet meg tudja őrizni ama napra.« (2Tim 1,12) A megpróbáltatások és szenvedések éjszakája gyorsan véget ér, azután a béke és az örök nap boldog hajnala pirkad.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, A halálraítélt c. fej.)

Az e heti adomány a Nyitott Szemmel folyóiratot támogatja.

A megpróbáltatások szerepe a végidőben

Áttekintettük a különböző hithősök megpróbáltatásait és Krisztus kegyelme által nyert győzelmüket. A Szentírás azért örökítette meg ezeket számunkra, hogy hitünket buzdítsák, vigasztalást nyerjünk és állhatatosságra bátorítsanak a küzdelmeinkben. Ebben a fejezetben a végidőben élők különleges megpróbáltatásait, ezek okait és következményeit vizsgáljuk meg.

I Honnan támadnak a megpróbáltatások a hívők életében? Hogyan tekintsünk általában a próbákra?

Jn 9,3 ■ „Felelt Jézus: Sem ő nem vétkezett, sem a szülei, hanem hogy nyilvánvalókká legyenek benne Isten dolgai.”

Rm 8,28 ■ „...azoknak, akik Istent szeretik, minden a javukra van, mint akik az ő végzése szerint hivatalosak.”

Péld 20,30 ■ „A kékek és a sebek távoztatják el a gonoszt, és a belső részekig ható csapások.”

Zsid 12,6–8 ■ „Akit szeret az Úr, megdorgálja, megostoroz pedig mindenkit, akit fiává fogad. Ha a fenyítést elszenveditek, akkor veletek úgy bánik Isten, mint a fiaival, mert melyik fiú az, akit meg nem fenyít az apa? Ha pedig fenyítés nélkül valók vagytok, melyben mindenek részesültek, korcsok vagytok és nem fiak.”

.....

.....

A földi élethez elválaszthatatlanul hozzátartoznak a szenvedések. Sokan, sokféleképpen próbálták megfejteni a szenvedés értelmét vagy okát. Általánosan elfogadott választ nem talált az emberiség, de a Szentírás egyértelmű magyarázatot nyújt: a szenvedés oka – még ha nem is látszik mindig azonnal az összefüggés – a világban jelen levő bűn. Minden dolog közül a leginkább a szenvedést szeretnénk elkerülni. Egyik legnagyobb reménységünk, hogy Isten országában már nem lesz részünk ezekben. Átélni keserves, ugyanakkor mégis áldást is tud jelenteni a bűnös ember számára. A szenvedés gyakran segít visszatalálni Istenhez. Próbák, szenvedések nélkül nem tudnánk alkalmassá válni az örök életre. A gondviselő Isten ezért engedi meg gyermekei életében a megpróbáltatásokat.

„Ha a jelenben nincs keresztviselés, akkor korona sem lesz majd. Hogyan is lehetne valaki próbák nélkül erős az Úrban? Aki erős akar lenni, annak használni kell az izmait. Ahhoz, hogy erős hitet nyerjünk, olyan körülmények közé kell kerülnünk, ahol gyakorolnunk kell a hitünket. Pál apostol közvetlenül a vértanúsága előtt utasította Timótheust, hogy Isten erejében bízva viselje el a szenvedéseket, övele együtt, az evangéliumért (2Tim 4,5). Sok nyomorúság által így kell belépnünk Isten országába. Üdvözítőnket minden elképzelhető módon próbára tették, mégis – Isten által – diadalt aratott. Nekünk is előjogunk, hogy Isten ereje által bármilyen körülmények között erősek legyünk.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, 4. köt., A mű helyzete New Yorkban c. fej.)

Sajnos nehezen tudunk ilyen perspektívából tekinteni a próbákra. Hajlamosak vagyunk emberi módon viszonyulni ezekhez. Sokszor a félelem, a csüggedés, a megrendülés, a lázadás, a perlekedés a reakciónk. Kesergünk a káron, keressük az okokat és a felelősöket. Sokszor Jób barátaihoz hasonlóan min-

denképpen magyarázatot akarunk találni arra, amit nem értünk. A próbák súlya alatt sokakat arra kísért az ellenség, hogy kételkedjenek Isten szeretetében, vagy vádolni kezdjenek másokat, illetve akár önmagukat is. Pedig a próbák nem mindig a bűn azonnali, közvetlen következményei.

„Az embernek mi sem természetesebb gondolat, mint hogy a szerencsétlenségek súlyos bűnök és rémisztő gonosztettek biztos következményei. Emiatt gyakran tévesen ítélik meg valakinek a jellemét. Nem a megtorló büntetések idején élünk most. Gonoszság és jóság összekuszálódottan nyilvánul meg sokszor, és mindenkit érhetnek szerencsétlenségek.

Olykor az emberek túllépi Isten védő gondoskodásának határvonalát, ilyenkor Sátán gyakorolja rajtuk a hatalmát, és Isten nem lép közbe. Jóbot súlyos nyomorúság érte. Barátai azt akarták beismertetni vele, hogy bűnei miatt szenved, és tekintse magát ítélet alatt állónak. Mint súlyos bűnöst állították be őt, az Úr azonban megdorgálta őket hűséges szolgája elítéléséért.” (Ellen G. White, 56. kézirat, 1894)

Ezért a próbákra nem tekinthetünk büntetésként, és nem hibáztathatjuk érte embertársainkat vagy Istent. Kétségtelen, hogy szenvedéseink és próbáink egy részét magunknak köszönhetjük, de sokszor nem láthatjuk a közvetlen okot. Egy hívő keresztény tudja, hogy sem az önmarcangolás, sem a bűnbakkeresés nem vezet válaszhoz vagy jó megoldáshoz. Egyedül szerető, gondviselő Istenünkre tartozik az igazságszolgáltatás, és egyedül Ő tud kárpótolni is minket a veszteségeinkért. Öröködik életünk és jólétünk fölött, sokkal több bajtól óv meg, mint amennyit megenged. Ha Őrá bíztuk magunkat, hihetjük, hogy a nehézségek közül csak azokat engedi meg, amelyek a javunkra válnak.

2 Mit mond a Biblia a végidő népének tisztító célú megpróbáltatásairól?

Mal 3,1-4 ■ „Íme, elküldöm én az én követemet, és megtisztítja előttem az utat, és mindjárt eljön az ő templomába az Úr, akit ti kerestek, és a szövetségnek követe, akit ti kívántok; íme, eljön, azt mondja a Seregek Ura. De kicsoda szenvedheti el az ő eljövetelének napját? És kicsoda áll meg az ő megjelenésekor? Hiszen olyan ő, mint az ötvös tüze, és a ruhamosók lúgja! Ül mint ötvös vagy ezüstitisztogató, és megtisztítja Lévi fiait, fényessé teszi őket, mint az aranyat és ezüstöt; és igazsággal visznek ételáldozatot az Úrnak. Kedves lesz az Úrnak a Júda és Jeruzsálem ételáldozata, mint a régi napokban és előbbi esztendőben.”

Jel 6,17 ■ „Eljött az ő haragjának ama nagy napja, és ki állhat meg?”

Dn 12,8-10 (vö. **Jel 7,13-14**) ■ „Be vannak zárva és pecsételve e beszédek a vég idejéig. Megtisztulnak, megfehérednek és megpróbáltatnak sokan, az istentelenek pedig istentelenül cselekszenek, és az istentelenek közül senki sem érti, de az értelmesek értik”

.....

.....

.....

Malakiás egy különös ellentmondásra hívja fel a figyelmet. Isten népe várja és kívánja az Úr visszajövetelét az utolsó időkben, viszont nincs tisztában azzal, hogy milyen állapotban van és kinek a színe elé fog kerülni. A Biblia visszatérő üzenete, hogy bűnös ember nem láthatja Istent élve, mert minden megsemmisül jelenlétében, ami bűnnel szennyezett. Ezért mielőtt visszajön, a lelkek megtisztításának különleges munkáját végzi el népe között.

„Ezt mondja a próféta: »Kicsoda szenvedheti el az Ő eljövételének napját? És kicsoda áll meg az Ő megjelenésekor? Hiszen olyan Ő, mint az ötvös tüze és a ruhamosó lúgja! Ül mint ötvös vagy ezüstitisztogató, és megtisztítja Lévi fiait, fényessé teszi őket, mint az aranyat és ezüstöt; és igazsággal visznek ételáldozatot az Úrnak.« (Mal 3,2–3) Azoknak, akik akkor élnek a földön, amikor Krisztus befejezi közbenjárását a mennyei templomban, a szent Isten színe előtt közbenjáró nélkül kell megállniuk. Ruhájuknak hótisztának kell lennie, jellemüknek »a meghintés vére« által meg kell tisztulnia a bűntől. Isten kegyelme és kitartó emberi igyekezet által győzniük kell a bűn ellen vívott harcban. Miközben a vizsgálati ítélet folyik a mennyben, és Krisztus a bűnbánó hívők bűneit eltávolítja a templomból, a földön Isten népe között a tisztogatás, a bűntől való szabadulás különleges munkájának kell végbemennie. ...Akkor az egyház, amelyet Urunk magához fogad eljövetelekor, dicsőséges egyház lesz, amelyen nem lesz »szeplő vagy sömörögzés, vagy valami afféle« (Eféz 5,27). Akkor lesz olyan, »mint a hajnal, szép, mint a Hold, tiszta, mint a Nap, rettenetes, mint a zászlós tábor« (Én én 6,7).» (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, A Szentek Szentjében c. feje.)

Dániel – Malakiáshoz hasonlóan – a vég idejével összefüggésben mutat rá az akkor élő nép életében végbemenő megtisztulásra és megfehéredésre. Rámutat arra, hogy ez fogja meghatározni sokak döntését, amikor a világ a vég idején választút elé kerül. A helyes utat csak a Szentlélek tudja megvilágítani, és akik nem esnek át a megtisztítás folyamatán, azoknak a szemük elhomályosodik, nem fogják látni a világosságot, nem fogják érteni Isten útját, munkáját. Sajnos Isten népe közül is lesznek nem kevesen, akik bár bizonyos mértékig szeretik az igazságot, nem tisztulnak meg, és így mégsem az értelmesek, hanem végül az istentelenek táborát fogják erősíteni.

„A bolond szüzek által képviselt emberek nem képmutatók. Tisztelik és pártfogolják az igazságot, szeretik azokat, akik hisznek az igazságban, mégsem vetik alá magukat a Szentlélek munkájának. Nem estek a Sziklára, Krisztus Jézusra, és nem engedik, hogy régi természetüket szétzúzza. Akárcsak a köves talajjal ábrázolt hallgatók, szívesen hallgatják az Igét, de nem igazodnak elveihez. Az Ige hatása nem tartós életükben. A Szentlélek csak akkor munkálkodik az ember szívében, csak akkor alakítja új lényé, ha az ember vágyik erre, és hagyja, hogy a Lélek alakítsa. A bolond szüzekkel ábrázolt csoport azonban megelégszik felszínes cselekedetekkel. Nem ismerik Istent. Nem tanulmányozták jellemét, nincs közösségük vele. Ezért nem tudnak bízni Istenben, és hinni Igéjében. Isten-szolgálatuk formássá süllyedt.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, Találkozás a Völegénnyel c. fejezetből)

3 Hogyan történik a végidő népének próbák általi megtisztítása?

Dn 12,10 ■ „Megtisztulnak, megfehérednek és megpróbáltatnak sokan...”

Mal 3,3 ■ „[A szövetség Követe] ül mint ötvös vagy ezüsttisztoató, és megtisztítja Lévi fiait, fényessé teszi őket, mint az aranyat és az ezüstöt.”

Hós 2,13–14 ■ „Íme csalogatom őt, elviszem őt a pusztába, és szívére beszélek. Onnan adom meg neki az ő szőlőjét és az Akor völgyét a reménység ajtaja gyanánt, úgy énekel ott, mint ifjúságának idején, és mint Egyiptomból lett feljövételének napján.”

.....
 .....

Ahogyan az idézett igék is utalnak erre, a megtisztításhoz az Úr – hasonlóan az ötvöshöz – tüzet, azaz megpróbáltatásokat használ eszközként. Az viszont már kevésbé köztudott, hogy milyen módon fog ez bekövetkezni. Sokan egybekötik ezt a Mt 24,9–13-ban leírt külső üldözésekkel, hiszen azok is a végidő eseményeihez tartoznak, és az Úr előre figyelmeztetett, hogy be fognak következni.

Bár a végső üldözések kétségkívül nehéz megpróbáltatást jelentenek Isten népének, a Dn 12,10, Mal 3,3 és Hós 2,13 igéi által elének tárt megtisztításnak még ezek előtt kell bekövetkeznie. A megtisztulás, megfehéredés, az ezüsttisztoztatás aprólékos, elhúzódó folyamat, amelyet a Mester minden ember életében személyesen végez el. Lelki szemeink előtt láthatjuk, ahogyan kézbe vesz minden egyes darabot, újra és újra megvizsgálja, majd hozzákezd az alakításához. Előbb a nagyobb oda nem illő részeket távolítja el, majd a kisebbeket, végül a kis szennyeződésekkel tüzzel égeti ki belőle, amíg nem marad rajta szeplő vagy sömörögzés.

Az igék azt is érzékeltetik, hogy az Úr különleges helyet és alkalmakat biztosít ezeknek a megpróbáltatásoknak: *„Íme csalogatom őt, elviszem őt a pusztába, és szívére beszélek.”* Mindenkihez más módon közelít, más nyelven szól és más területeket érint az életében. Ugyanakkor gondoskodik olyan környezetről (pusztáról), ahol az illető sürgetés nélkül, zavartalanul tud koncentrálni az Úrtól kapott különleges jellemalakító készítményekre. Arra is van gondja, hogy váltogassa az eszközeit. Ha egyik nem bizonyul hatékonynak, akkor másikat vesz kézbe. Ha szükséges, újra és újra megkeresi az embert. Így formálja jellemét türelmesen, de kitartóan.

„A tisztítási és finomítási folyamatot a seregek Urának kell elvégeznie rajtunk. Ez a folyamat a lehető legsúlyosabb a léleknek, de csakis ezáltal távolítható el rólunk a szenny és a tisztátalanság. Minden megpróbáltatásunkra szükség van ahhoz, hogy közel vigyenek minket mennyei Atyánkhoz az aka-

ratának való engedelmesség által, és hogy igaz étellel áldozhassunk az Úrnak. Ábrahám, Mózes, Illés, Dániel és sok más ember súlyos próbákon esett át, de nem ugyanolyan módon. Mindenkinek vannak egyéni próbái és nehézségei az élet küzdőterében, de ugyanaz a próba ritkán ismétlődik meg még egyszer. Mindenkinek a jellemére és körülményeire szabott tapasztalaton kell átmennie valamilyen cél érdekében. (Ellen G. White: *Isten csodálatos kegyelme* – áhítatoskönyv, október 30.)

4 Miért van szükség az utolsó időkben élőknek erre a megtisztítására sokkal inkább, mint a korábbi nemzedékeknek? Mitől vannak különleges helyzetben? Mire figyel az Úr a megpróbáltatások során?

Jel 21,27 ■ „Nem megy abba [az újjáteremtett földre] semmi tisztátalan, sem aki utálatosságot és hazugságot cselekszik, hanem csak akik beíratk az élet könyvébe, amely a Bárányé.”

Jel 3,16–20 ■ „Mivel langyos vagy, sem hideg, sem forró, kivetlek téged az én számból. Mivel ezt mondom: Gazdag vagyok, meggazdagodtam, semmire nincs szükségem, és nem tudod, hogy te vagy a szánandó, beteg, szegény, vak és mezítelen, azt tanácsolom neked, végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy, és fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen, hogy ne láttassék ki a te mezítelenséged rútsága, és szemgyógyító írral kend meg a te szemeidet, hogy láss! Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem: légy buzgóságos azért, és térj meg. Íme az ajtó előtt állok, és zörgetek.”

1Kor 10,13 ■ „Nem egyéb, hanem csak emberi kísértés esett rajtatok: de hű az Isten, aki nem hagy titeket feljebb megpróbáltatni, mint elszenvedhetitek, sőt a próbával együtt a kimenekedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek.”

.....

.....

A Jelenések 3. fejezetében olvasható hetedik gyülekezeti levél megrázó képet fest a történelem lezárása idején élő hívő nép állapotáról. Szembesíti őket azzal, hogy nem alkalmasak az Úrral való találkozásra, nem rendelkeznek a Szentlélek ajándékaival, lelki értelemben szegények és nyomorultak. De nem a szegénységük a legnagyobb probléma, hanem az a vakság és önhittség, amelynek következtében nem érzik a veszélyt, és nem igénylik az Úrtól való segítséget, amely egyedül adna gyógyírt az állapotukra. A nagy küzdelem utolsó összecsapásában nekik kell képviselniük a mennyet, így óriási a felelősségük. Ez a végső ütközet egyúttal a bűn történelmét is lezárja, így ez lesz a legsúlyosabb csata a jó és a gonosz erői között. Az Úrnak olyan népre lesz szüksége, amely Isten teljes erejével tud harcba szállni, hit által.

„Ahogyan pünkösöd napján megdicsőült, ugyanúgy fog ismét megdicsőülni Krisztus az evangéliumhirdetés befejező munkája során, amikor egy népet készít, hogy megálljanak a végső megméréstéskor, a nagy küzdelmet lezáró összecsapásban.” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1892. november 29.)

Ebben az időben Istennek tehát olyan népet kell felemelnie a legnagyobb magasságra, a legjobb hitbeli állapotra, amely a laodiceai üzenet szerint minden korok hívőjéhez képest lelkileg a legyengébb állapotban van. Ennek alapján sejthető, hogy a beavatkozás mértéke jelentős lesz. De ahogyan egy szerető szülőnek, úgy Istennek sem okoz örömet, ha feddésben kell részesítenie gyermekeit. Biztosak lehetünk benne, hogy ezek bármilyen súlyosak, szükség lesz rájuk. Teherbírásunk arányában engedi meg ezeket Isten, és nem próbál meg senkit feljebb annál, mint ahogyan elhordozhatja. S ha a próbák elérték céljukat, azonnal véget vet nekik.

„Isten szeretete egyháza iránt végtelen. Nem szívesen engedi, hogy szenvedés jöjjön az egyházra, csak ha elengedhetetlen a megtisztításához, és örök javát szolgálja. Ugyanúgy megtisztítja majd az egyházát, ahogyan megtisztította a templomot földi szolgálata kezdetén és végén. Minden, amit megpróbáltatás és küzdelem formájában hoz egyházára, azért történik, hogy népe mélyebb hitre jusson, és erőt nyerjen a kereszt diadalának elérésére a világ minden részén.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, IX. köt., 1909, 228. o.)

„Isten arra használja fel a szenvedéseket, kísértéseket és megpróbáltatásokat, hogy megtisztítson és alkalmassá tegyen a mennyei tárházba történő egybegyűjtés idejére.” (Ellen G. White: *Az utolsó napok eseményei*, A nyomorúság rövid ideje c. fejezet)

5 Milyen célja van még a megpróbáltatásoknak? Milyen szolgálatra kell alkalmassá válnunk?

Jer 5,24 ■ „Ó, csak félnénk az Urat, a mi Istenünket, aki esőt, korai és késői záport ad annak idejében, az aratás rendelt heteit megőrzi számunkra!

Ap csel 3,19 ■ „Bánjátok meg azért és térjete meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek, hogy így eljőjön a felüdülés ideje az Úrnak színeitől.”

Mt 24,14 ■ „Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyságul minden népnek, és akkor jön el a vég.”

.....

.....

A végidő hívő maradékának – azon túl, hogy a nagy küzdelem utolsó csatájában Krisztus katonáiként kell helytállniuk a lelki-

ismereti kényszerrel szemben – van egy másik nagy feladata is: hirdetniük kell Isten országának tiszta evangéliumát „minden ágazatnak, nyelvnek és népnek”, döntő eseményként a hét utolsó csapás és a Megváltó visszajövetele előtt. „Akkor eljön a vég” – mondta Krisztus. Ezt a munkát viszont emberi erővel nem lehet elvégezni. A Szentlélek különleges ereje képesítheti csak őket erre. A Szentlélek viszont csakis odaszentelt emberi eszközön keresztül nyilvánulhat meg hatalommal.

Nem Isten az, aki késlekedik Lelke kiárasztásával. Amilyen örömmel ad ajándékot az apa az ő fiának, olyan szívesen adja az Úr Szentlelkét gyermekeinek, ha erre alkalmasnak találja őket (Lk 15,13). De laodiceai népe erre jelenleg még nem alkalmas. Ezért is elengedhetetlen a végidő népének megtisztítása és megfehéρίtése, hogy kitöltessék rájuk a késői eső, amelynek erejével elvégzik a legnagyobb és legfontosabb munkát, amit valaha a Földön végeztek: megismertetni a Teremtő Istent minden emberrel, hogy tudatosan dönthessenek.

„Láttam, hogy senki sem részesülhet a »felüdülésben«, hacsak nem győzedelmeskedett már minden gyengeség, büszkeség, önzés, világ iránti szeretet, minden rossz szó és cselekedet fölött. Közeledjünk ezért egyre jobban mennyei Atyánkhoz! Komolyan törekedjünk megvalósítani azt az előkészületet, amely által képesek leszünk megállni a csatában Istenünk nagy napján!” (Ellen G. White: *Tapasztalatok és látomások*, 71. o.)

„Sátán semmitől nem fél annyira, mint hogy Isten népe megtisztítja az utat, és eltávolít minden akadályt, hogy az Úr kiárasztassa Lelkét elbágyadt egyházára. Minden kísértésnek, minden nyílt vagy titkos ellentétes befolyásnak sikeresen ellene lehet állni, »nem erővel, sem hatalommal, hanem az én Lelkemmel! – azt mondja a Seregek Ura« (Zak 4,6).” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, I. köt., 124. o.)

„A késői eső el fog jönni, és Isten áldása mindenkit be-
tölt, aki megtisztított a szennytől. Ma kell átadnunk ma-
gunkat Jézus Krisztusnak, hogy alkalmassá tehesen az Úr
színétől jövő felüdülés idejére – a Szentlélek keresztségé-
re.” (Ellen G. White: *Az utolsó napok eseményei*, Rostálás c. feje.)

6 Milyen lelki küzdelmeket élnek át a hívők ezekben
a próbákban? Mi a győzelem titka ebben az időben?
Mi lesz a sorsuk ezzel szemben azoknak, akik nem áll-
nak helyt a nehézségekben?

Zak 13,8–9 ■ „Lesz az egész földön – így szól az Úr –, a két
rész kivágattatik azon [és] meghal, de a harmadik meg-
marad rajta. Beviszem a harmadrészt a tűzbe, és megtisz-
títom őket, amint tisztítják az ezüstöt, és megpróbálom
őket, amint próbálják az aranyat. Ő segítségül hívja az én
nevemet, és én felelni fogok neki. Ezt mondom: népem ő,
ő pedig ezt mondja: az Úr az én Istenem!”

Jer 33,8 ■ „Megtisztítom őket minden bűnűktől, amelyekkel
vétkeztek ellenem, és megbocsátom minden bűnüket,
amelyekkel vétkeztek ellenem, és amelyekkel gonoszul
cselekedtek ellenem.”

Jel 21,7–8 ■ „Aki győz, örökségül nyer mindent, én annak
Istene leszek, és az fiam lesz nekem. A gyáváknak pedig,
a hitetleneknek és az utálatosoknak, a gyilkosoknak és
paráznáknak, a bűbájosoknak és bálványimádóknak,
valamint minden hazugnak része a tűzzel és kénkövel
éggő tóban [lesz], ami a második halál.”

.....

.....

.....

Ahogyan a *megpróbáltatás* szó is érzékelteti, bármennyire kapaszkodunk hittel az ígéretekbe, az utolsó idők próbái és szenvedései fájni fognak. Senki nincs, aki ezeket könnyen átvészeli, hiszen a kívánt eredményt csak valódi szenvedés árán lehet elérni.

„Láttam egyeseket, akik erős hittel és szívettépő kiáltásokkal küzdöttek Istennel. Arcuk sápadt volt, mélységes aggodalmat mutatott, elárulva belső küzdelmüket... Homlokukról hatalmas verejtékcseppek hullottak alá. Csak néha derítette fel vonásaikat Isten jóváhagyó tetszése, de azonnal visszatért arcukra az ünnepélyes, komoly és nyugodt kifejezés. Gonosz angyalok vették körül őket, sötétséget árasztottak rájuk, hogy eltakarják szemük elől Jézust, s így tekintetük állandóan az őket körülvevő sötétségre irányuljon. Egyedüli biztonságuk az volt, ha szemüket mindig felfelé irányították.” (Ellen G. White: *Tapasztalatok és látomások*, A rostálás c. fej.)

Fontos látnunk, hogy ezekben a megpróbáltatásokban elsősorban nem a lelkesedés és a felbuzdulás, hanem a sötétségben is kitartó állhatatosság az, ami végül győzelemhez vezet: „Aki mindvégig állhatatos marad, az üdvözülni fog.” (Mt 24,13) Ha a lelki küzdelem győzelemmel ér véget, véget érnek a belső megpróbáltatások is. A külső nehézségek még hátravannak, de Isten ereje mindennel felvértez, amire szükségünk lesz a küzdelmekhez.

„Figyelmem most azokra irányult, akiket oly nagy megrázkódtatás ért, akiket az imént sírni és lelkük fájalmában imádkozni láttam. Oltalmazó angyalaik száma megkettőződött... Arcukon, melyen a kiállott lelki gyötrelmek még láthatók voltak, már a dicsőség és világosság sugarai is ragyogtak. Ők már kivívták a teljes győzelmet, ami Isten iránti mélységes hálával és szent örömmel töltötte be szívüket.” (Ellen G. White: *Tapasztalatok és látomások*, A rostálás c. fej.)

Sajnos lesznek sokan, akik elhagyják a próbák helyét, és szembenézés helyett hátat fordítanak a megtérésre hívás nehézségeinek. Lehet, hogy emberi szemmel nem látszik a különbség a két csoport között, de a közelgő események gyorsan ketté fogják választani azokat, akik kitartottak, teljesen átadták az életüket Istennek azoktól, akik egy részt visszatartottak maguknak.

„Láttam, hogy Isten angyalai azon lelkek segítségére siettek, akik minden erejükkel ellenálltak a gonosz angyaloknak, és úgy igyekeztek magukon segíteni, hogy szüntelenül Istenhez kiáltottak. De az angyalok elhagyták azokat, akik nem törekedtek önmagukon segíteni, és e lelkeket nem is láttam többé.” (Ellen G. White: *Tapasztalatok és látomások*, A rostálás c. feje.)

Az emberi történelem legünnepelesebb korszaka az, amelyben élünk. A külső körülmények még élhetőek, de sokak szívében már elkezdődött a rostáláshoz vezető utolsó próbák sorozata. Ezt nemsokára követik a külső üldözések is. De mindez nem kell hogy váratlanul érjen bennünket. Jézus kézen fogva visz át ezeken a nehéz időkön, ha megtartjuk szavát.

„Isten felfedte, mi történik majd az utolsó időben, hogy egy nép készülhessen fel helyállni a harag viharában. Akikhez eljutott az előttünk álló eseményekre figyelmeztető üzenet, azok ne üljenek nyugodtan, várva a közelgő viharra, megnyugtatta magukat, hogy az Úr majd betakarja hűségeseit a veszedelem napján.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, V. köt., A közelgő válság c. feje.)

Az e heti adomány az irodalmi alapot támogatja.

„A megpróbáltatás ideje, amely megpróbálja a föld lakosait”

(Jel 3,10)

Tanulmányunkban az egyre erősebbé váló természeti, társadalmi, lelki megpróbáltatások idejéről gondolkodunk a próféciaák tükrében. A megváltási terv ezen szakaszában Isten népe, a „maradék” már bizonyos értelemben felkészült „a megpróbáltatások idejére, amely megpróbálja a föld lakosait”. De mi lesz azok sorsa, akik jelenleg erről mit sem tudnak? Miért sürgető a feladat, hogy az események ne felkészületlenül érijék azokat, akiket a Biblia ma is a niniveiekhez hasonlóan jellemezhetne: „akik nem tudnak különbséget tenni jobb és bal kezük között” (Jón 4,11).

I Milyen állapotok jellemzik földünket globálisan Jézus közeli második eljövetele előtt? Mit mondott ezekről Jézus az ún. nagy apokaliptikus beszédében?

Mt 24,6–8 ■ „Hallanotok kell majd háborúkról és háborúk híreiről: meglássátok, hogy meg ne rémüljete, mert mindezeknek meg kell lenniük. De még ez nem itt a vég. Mert nemzet támad nemzet ellen, ország ország ellen, és lesznek éhségek, halálos járványok és földindulások* mindenfelé. Mindez pedig a szülési fájdalmak kezdete.

---

* A szeizmosz görög szó jelentése: megrázkódtatás, földrengés, vihar, tehát természeti katasztrófákra utal a kifejezés.

Lk 21,9–11 ■ „És amikor hallotok háborúkról és zendülésekről,* meg ne félemljetekek, mert ezeknek meg kell lenni előbb, de nem jön mindjárt a vég... Nemzet nemzet ellen támad, és ország ország ellen. Mindenfelé nagy földindulások lesznek, éhségek és halálos járványok, retteggetések és nagy jelek lesznek az égből.”

.....

.....

.....

Az elmúlt két és fél év Covid-19-világjárványa, melynek következtében világszerte több mint 6 millió ember hunyt el, majd az idén február 24-én kirobbant orosz-ukrán háború egyértelművé tette, hogy elkezdődött a Jézus közeli eljövételét előrejelző „vajúdási fájdalmak kezdete”. Azonban ez csak a kezdet! A jelképes beszéd meglehetősen életszerű lehet édesanyák számára. A gyermek születése előtt – kb. egy, maximum két nappal – beindul egy visszafordíthatatlan biológiai folyamat, a fájdalmak egyre sűrűben és egyre elviselhetetlenebbül jelentkeznek, egészen a baba érkezéséig. Ne feledkezzünk meg ennek a hasonlatnak a mondanivalójáról. A szülés után azonban csodálatos tapasztalatban lehet részük azoknak, akik komolyan várták a születés pillanatát, ahogy erről Jézus is szólt: „De amikor megszüli az (anya) az ő gyermekét, nem emlékezik többé a kínra az öröm miatt, hogy ember született e világra.” (Jn 16,21)

„A háború miatt egy új világ formálódik, új világ van születőben, mert a fegyveres viszály, a rengeteg ellátási nehézség és a hatalmas infláció fenekestül felforgatja az állapotokat. Halványul a békés kapcsolatok reménye, Oroszország Ukrajnával

---

* „Zendülések” – gör.: *apokatasztasziasz* = *rendnélküliség, kaotikus állapotok, zavarosságok, felkelések.*

háborúzik, nukleáris Armageddon fenyeget. A Nyugat mozgósította erőit, a másik oldalon az autokráciák szövetsége található. Mindezt tetézik a példátlan szankciók, az energetikában és az élelmiszer-termelésben mutatkozó megrázkódtatások” – írja Martin Wolf, a *Financial Times* fő gazdasági elemzője (HVG, 2022. március 17.)

„A mi korunk kitarthatóan, néha már szinte elkeseredetten keresi a világrend valamiféle koncepcióját. Káosz fenyeget a mind eddig példátlan egymásra utaltság és kölcsönös függőség dacára: tömegpusztító fegyverek terjedése, az államok szétesése, a környezetrombolás hatásai” – olvasható Henry Kissinger *Világrend* c. könyvében (10. o.).

„A szárazföldön és vízen bekövetkező szerencsétlenségek, a társadalom megrendült állapota, a háborúk vészjelei rémületet keltenek. Mindezek óriási méretű eseményeket vetítenek előre. A gonoszság képviselői egyesített erővel készülnek az utolsó nagy válságra. Világunkban hamarosan fontos változások történnek, és a végső események gyorsan követik egymást.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, IX. köt., 11. o.)

„A világ egyre féktelenebbé válik. A nemzetek között nemsokára nagy viszálykodás támad – olyan, amely Jézus eljövételéig többé már nem szűnik meg.” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1904. február 11.)

„Nagyon közel vagyunk a nyomorúságos időhöz, és az előttünk álló zűrzavar most még számunkra elképzelhetetlen.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, IX. köt., 43. o.)

„A korszakok válságának küszöbén állunk. Isten ítéletei gyors egymásutánban következnek be: tűz, árvíz, földrengés, háború és vérontás formájában.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 278. o.)

2 Hogyan tekintenek a Bibliát, de különösen a korunkra vonatkozó próféciákat nem ismerők az egyre drámaibb természeti és társadalmi eseményekre? Milyen irreális, utópisztikus megoldásokban reménykednek sokan, Földünk egyre menthetetlenebb állapotát látva?

Lk 21,25–26 ■ „Lesz a földön pogányok szorongása a kétség miatt, amikor a tenger és a hab zúgni fog, amikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azoknak várása miatt, amik e föld kerekiségére következnek: mert az egek erősségei megrendülnek.”

Mt 24,37–39 ■ „Amiképpen pedig a Noé napjaiban volt, akképpen lesz az ember Fiának eljövetele is. Mert amiképpen az özönvíz előtt való napokban ettek, ittak, házasodtak és férjhez mentek, mindama napig, amelyen Noé a bárkába ment, és nem vettek észre semmit, mígnem eljött az özönvíz, és mindnyájukat elragadta, akképpen lesz az ember Fiának eljövetele is.”

.....

.....

„Látomásaimban megdöbbenő jelenet vonult el előttem: Egy rettenetesen nagy tűzgolyó gyönyörű lakhelyek közé esett, az ott élők azonnali pusztulását okozva. Hallottam, hogy valaki ezt mondta: »Tudtuk, hogy Isten ítéletei zúdulnak a Földre, de nem tudtuk, hogy ilyen hamar!« Mások aggodalmaskodva mondták: »Ti tudtátok! Miért nem mondtátok meg nekünk? Mi nem tudtuk!« Mindenfelől hasonló szemrehányás hallatszott.” (Ellen G. White: *Evangelizálás*, 43. o.)

A *nem vesznek észre semmit* kifejezés nem pontosan adja vissza azt a fajta gondolkodásbeli és életszemléletbeli torzulást, amely a vízözön előtti embereket és a mi korunkat is jellemzi. „A *semmi*

szó az eredeti szövegben nem található. A kulcskifejezés pedig görögül *ouk egnószan*. Az ige szótári alakja: *ginószkó*, amelynek jelentése: *megismerni, felismerni, belátni, felfogni, tudomásul venni*, és sokadik jelentésként szerepel a szótárakban az *észrevenni* jelentés is. A szóban forgó igehelyen nyilván nem az utoljára említett, sokadik jelentésről van szó, hanem arról, hogy *nem ismerték fel a vízözön előtt sem a látott jelek valódi jelentését. Nem látták be, nem fogták fel.*” (Vankó Zsuzsa: Máté 24,39/a pontos fordítása és jelentése, *Kürtszó*, 24. sz.)

„Elon Musk... igazi célja, hogy az emberiség több bolygót benépesítő fajjává váljon, hogy ha a Földön beüt valamilyen katasztrófa – járvány, aszteroida, atomháború, klímaváltozás –, akkor is legyen egyfajta életbiztosításunk. Kezdetnek a Mars benépesítését tervezi – az évszázad közepére milliós kolóniát vizionál a vörös bolygóra. [A dollármilliárdosok] nem az emberiséget akarják megmenteni... hanem a kapitalizmust: azzal, hogy újabb nyersanyagokat vonnak be, és más bolygók kolonizálásával teszik lehetővé az emberi népesség – a fogyasztók – számának további növekedését.” (*Válasz Online*, 2021. december 21.)

„Ma is elkövetik azokat a bűnöket, amelyek az özönvíz előtti világban bosszúért kiáltottak. Az emberek szívéből eltűnt az istenfélelem. Isten törvényét közömbösen kezelik és megvetik. A most élő nemzedék mérhetetlen világiassága felér az akkorival. Így szólt Krisztus: »Amiképpen az özönvíz előtti való napokban ettek, ittak, házasodtak és férjhez mentek, mindama napig, amelyen Noé a bárkába ment..., akképpen lesz az ember Fiának eljövetele is.« (Mt 24,38–39) Isten nem az evésért és ivásért marasztalta el az özönvíz előtti emberiséget. Ő adta nekik a Föld sok-sok gyümölcsét, hogy betöltsék fizikai szükségleteiket. A bűn abban állt, hogy ezeket az ajándékokat az Adományozó iránti hála nélkül fogadták el, és megrontották önmagukat étvágyuk korlátlan hajszolásával. Házasságot jogosan kötöttek, Isten rendelte el. Ez volt az álta-

la alapított első intézmények egyike, és azt különleges rendelkezésekkel szabályozta, szentté és széppé tette. Az emberek elfeledték ezeket az utasításokat, a házasságot megrontották, és a szenvedélyek szolgálatába állították. Hasonló állapotok vannak ma is. Ami önmagában törvényes, azt az ember túlzásba viszi.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 101. o.)

„Láttam, hogy az Úr fokozatosan visszavonja Szentlelkét a Földről. Megtartó hatalmát nemsokára megvonja mindazoktól, akik parancsolatait továbbra is semmibe veszik. A tisztességtelen üzletek, gyilkosságok és bűncselekmények minden fajtájáról szóló híreket naponta halljuk. *A gonoszság olyan általánossá válik, hogy már nem rázza meg az embereket, mint ahogyan egykor tapasztaltuk.*” (Ellen G. White, 258. levél, 1907)

3 Az egyre aggasztóbbá váló erkölcsi-lelki állapotok mellett milyen vallásosság jellemzi a végidőben élőket?

2Tim 3,1-5 ■ „Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állnak be. Mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok, szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek, rágalmazók, mértéktelenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvelői. Áru-lók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői. Akiknél megvan a kegyesség* lát-szata, de megtagadják annak erejét. Ezeket kerüld.”

---

* Az eredeti szövegben az *istenfélelem* szó szerepel.

Milyen vallásosság az, amelynek gyakorlása közben az erkölcsi-lelki színvonal nemhogy pozitív irányba változna, hanem éppen az ellenkező hatást váltja ki, az egyre gátlástalanabb önzést és élvezeteket utáni hajszát? A felsorolás utolsó tagmondata foglalja össze leginkább ennek a torzulásnak a gyökerét. Megvan ugyan valamilyen szinten a vallásosság, de a gyönyör szeretete a meghatározó. A tanítványság, az Isten iránti szeretet legdöntőbb ismérvét viszont maga Jézus fogalmazta meg: „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok... Aki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem.” (Jn 14,15.21)

4 Milyen üzenettel, örömhírrrel keresi meg Isten az embereket az egyre súlyosabb válságok közepette? Milyen választás elé állít majd mindenkit a végső nagy evangéliumhirdetés?

Mt 24,14 ■ „Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyságul minden népnek, és akkor jön el a vég.”

Vö. 1Tim 2,4 ■ „[Isten] azt akarja, hogy minden ember üdvözljön és az igazság ismeretére eljusson.”

Jel 18,1-4 ■ „Láttam más angyalt leszállni a mennyből, akinek nagy hatalma volt, a föld fénylett annak dicsőségétől. Kiáltott teljes erejéből nagy szóval, mondván: Elesett, elesett* a nagy Babilon, lett ördögök lakhelyévé, minden tisztátalan lélek tömlöcévé, és minden tisztátalan és gyűlölséges madár tömlöcévé... Hallottam más szózatot a mennyből, amely ezt mondta: Fussatok ki belőle, én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és ne kapjatok csapásaiból!”

---

* Az eredeti szöveg szerint pontosított fordítás, idézet Ésa 21,9-ből.

„Isten büntetése csak akkor fog lesújtani, ha az ember már meggyőződhetett az igazságról, és azt tudatosan elutasította. Sok embernek még nem volt alkalmja meghallani a korunknak szóló különleges igazságokat. A negyedik parancsolat kötelező voltát még senki nem világította meg nekik igazán. De aki olvas minden szívből és mérlegre tesz minden indítékot, nem engedi, hogy bárki-nek, aki tudni akarja az igazságot, téves fogalmai legyenek a küzdelem kimeneteléről. Isten nem kíván vak engedelmességet. Mindenki eleget fog tudni ahhoz, hogy értelmesen dönhessen...

Babilon bűnei közismertté válnak. Hogy milyen félelmes következményekkel jár, ha az egyház a polgári hatalmasság által kényszeríti ki rendelkezései megtartását; hogy a spiritizmus behatolt az egyházba; hogy a pápai hatalom lopva, de rohamosan tör előre – ezt mind leleplezik. Ezek a súlyos figyelmeztetések fel fogják ébreszteni az embereket. Megdöbbenve hallják, hogy az egyház Babilon, amely bűnben él, tévelyeg és elbukott, mert elvetette a mennyből küldött igazságot.

Az emberek felkeresik korábbi tanítóikat, és türelmetlenül kérdezik, hogy igaz-e, amit hallottak. A lelkészek pedig meséket mondanak, kellemes dolgokat jövendölnek, hogy csillapítsák félelmüket, és megnyugtassák felébredt lelkiismeretüket.

De mivel az emberek nem tartják elégségesnek a pusztai emberi tekintélyt, és szeretnék tudni, mi az, amit világosan »szól az Úr«, a nagy tekintélyű papság, akár a régi farizeusok, tekintélyük kétségbe vonása miatt haragra gerjedve, az üzenetet Sátántól származónak bélyegzik,

és a bűnt szerető tömegeket felingerlik, hogy szidalmaz-
zák és üldözzék azokat, akik az igazságot hirdetik.” (Ellen
G. White: *A nagy küzdelem*, 605–606. o.)

„Láttam, hogy Istennek számos hűséges gyermeke van a
névleges adventisták és a névleges egyházak között is, és
még mielőtt a hét csapás kiöntetik a földre, az őszinte igaz
lelkek és lelkészek kihívatnak onnan, és örömmel elfogad-
ják az igazságot. Sátán ezt jól tudja, ezért – még mielőtt
elhangzana a harmadik angyal hangos kiáltása – izgalma-
kat idéz elő egyházában, hogy a hívek azt higgyék, Isten
velük van. Azt hiszi, ilyen módon sikerül az őszinte em-
bereket továbbra is félrevezetni, és elhíttetni velük, hogy
Isten még mindig munkálkodik az egyházakért. Azonban
a világosság fényesen felragyog, és az őszinte emberek el-
hagyják az elesett egyházakat, s a »maradék«-hoz csatla-
koznak.” (Ellen G. White: *Korai írások/Tapasztalatok és látomá-
sok*, 261. o.)

„A megpróbáltatás ideje, amely az egész világra eljön,
hogy megpróbálja a föld lakosait (Jel 3,10), közvetlenül előt-
tünk van. Sátán elámítja és legyőzi azokat, akik hitüket
nem Isten Igéjére építik. »A gonoszság minden családságá-
val« dolgozik, hogy az embereket uralma alá vonja. Csalásai
egyre sokasodnak. De célját csak akkor érheti el, ha az em-
ber önként enged kísértéseinek. Akik igazán igyekeznek
megismerni az igazságot, és lelküket az engedelmesség út-
ján megtisztítani, minden erejükkel készülve a harcra, azok
az igazság Istenében biztos oltalomra lelnek. »Mivel meg-
tartottad az én állhatatosságra intő beszédemet, én is meg-
tartalak téged« – ígéri a Megváltó (Jel 3,10). Inkább elkül-
dené minden angyalát a mennyből népe védelmére, mint-
sem engedné, hogy Sátán egyetlen Istenben bízó embert is
legyőzzön.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, 560. o.)

5 Miképpen nyilatkozhatott meg Isten irgalma a niniveiek iránt? Bátorításként álljon előttünk az esetük:

Jón 3,1–10 ■ „Szólt az Úr Jónáshoz másodszer is, mondván:

Kelj fel, menj Ninivébe, a nagy városba, és hirdesd neki azt a beszédet, amit én parancsolok neked! Felkelt Jónás, elment Ninivébe az Úr szava szerint. Ninive pedig nagy városa volt Istennek, három napi járóföld. Kezdett Jónás bemenni a városba egy napi járóföldnyire, és kiáltott: Még negyven nap, és elpusztul Ninive!

A niniveiek pedig hittek Istenben, bőjtöt hirdettek és nagyaiktól fogva kicsinyeikig zsákba öltöztek. Eljutott a beszéd Ninive királyához, felkelt királyi székéből, levette magáról királyi ruháját, zsákba borítkozott, és ült a porba. Kiáltottak és szóltak Ninivében a királynak és főembereinek akaratából, mondván: Emberek és barmok, ökrök és juhok semmit meg ne kóstonjanak, ne legeljenek és vizet se igyanak! Hanem öltözzenek zsákba az emberek és barmok, és kiáltsanak Istenhez erősen, térjen meg ki-ki a gonosz útjáról és az erőszakosságból, amely kezében van! Ki tudja? Talán visszatér és megengesztelődik Isten, elfordul haragjának búsulásától, és nem veszünk el!

Látta Isten cselekedeteiket, hogy megtértek gonosz útjuktól, és megbánta* Isten azt a gonoszt, amelyről mondta, hogy végrehajtja rajtuk, és nem hajtotta végre.”

Vö. Jer 18,1–10

.....

.....

.....

---

* Az eredeti héber szó jelentése: *megváltoztatta szándékát.*

„Anyagi jóléte idején Ninive elől járt a bűnözésben és gonoszságban. Az Ige *vérontó városként* jellemezte, amely »rablással van tele« (Náh 3,1). Náhum próféta jelképes beszédében kegyetlen, ragadozó oroszlánhoz hasonlította Ninivét. »Van-e, akin nem gázolt át örökös gonoszságod?!« – kérdezte (Náh 3,19). Bármilyen elvetemültté vált is Ninive, mégsem merült el teljesen a bűnben. Aki »lát minden embert« (Zsolt 33,13), és akinek szeme »minden drágaságot meglát« (Jób 28,10), sok olyan embert vett észre a városban, akik jobbra és nemesebbre vágyakoztak, akik – ha alkalmuk lenne megismerni az élő Istent – elfordulnának a gonoszságtól, és Istent imádnák. Ezért a bölcs Isten félreérthetetlen módon kinyilatkoztatta nekik önmagát, hogy – ha lehet – bűnbánatra indítsa őket.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 265. o.)

„Ez a tanítás Isten szolgálóinak ma is szól. A nagyvárosoknak ma éppen olyan szükségük van az igaz Isten tulajdonságainak és szándékainak megismerésére, amint annak idején volt a niniveieknek. Krisztus követéinek meg kell ismeretniük az emberekkel a szem elől tévesztett nemesebb világot. A városok lakóit gyorsan, biztosan és majdnem általánosan hatalmába ejti a bűn, mert állandóan fokozódik a tudatos gonoszság. Annyira eluralkodott a romlottság, hogy azt toll nem képes leírni. Minden nap meghozza a maga csüggesztő beszámolóját az erőszakos és törvényellenes cselekményekről, a szenvedéssel szembeni közömbösségről, az élet brutális, sátáni pusztításáról. Minden nap tanúskodik az elmebeteg, gyilkosságok és öngyilkosságok szaporodásáról.

Istenünk az irgalom Istene. Hosszútűréssel és szánalommal bánik törvénye áthágóival. Ma azonban, amikor az embereknek olyan sok alkalmuk van a Szentírás kinyilatkoztatásából Isten törvényének megismerésére, a világegyetem Ura nem nézheti nyugodtan a gonosz városok erőszakossá-

gát és bűneit. Isten türelme a makacsul engedetlenkedőkkel szemben nemsokára véget ér.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 275. o.)

„Szükséges-e, hogy az embert meglepetésszerűen érje, amikor a legfőbb Uralkodó hirtelen és váratlanul megváltoztatja bánásmódját az elbukott világ lakóival? Csodálkozhat-e, amikor büntetés követi a törvényszegést és a fokozódó bűnt? Meglepődhet-e azon, hogy Isten pusztulással és halállal sújtja azokat, akik csalással és megtévesztéssel jutottak nyereségükhöz? Sokan nem hajlandók Jahve uralkodását elismerni, pedig Isten egyre nagyobb fénnel világítja meg kivánalmait előttük. Inkább a menny kormányzása elleni lázadás elindítójának fekete zászlaja alatt akarnak maradni.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 276. o.)

6 Mi lesz a sorsuk azoknak, akik az utolsó nemzedéknek küldött isteni üzenetet is elvetik, és a számtalan kéréseket, figyelmeztetéseket inkább a megkeményedésüket munkálta, az egyiptomi fáraóhoz hasonlóan?

Jel 16,8–11 ■ „A negyedik angyal is kitöltötte az ő poharát a napra, és adatott annak, hogy az embereket tikkassa tűzzel. Tikkadtak az emberek nagy hősséggel, Isten nevét káromolták, akinek hatalma volt e csapásokon, és nem tértek meg, hogy neki dicsőséget adjanak. Az ötödik angyal is kitöltötte poharát a fenevad királyiszékére, lett az ő országa sötét. Rágták nyelvüket a kín miatt, káromolták a menny Istenét az ő kínjaik és fekélyeik miatt, és meg nem tértek az ő cselekedeteikből.”

.....
.....

A megpróbáltatás legutolsó szakasza az ún. *hét csapás* ideje (Jel 16. fejj.). Ekkorra véget ért Krisztus közbenjárása, főpapi szolgálata, Isten Lelke visszavonult a földről, mivel már lezárult a megtérés lehetősége. „Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is, aki tisztátalan, legyen tisztátalan ezután is, aki igaz, legyen igaz ezután is, aki szent, szenteltessék meg ezután is. Íme hamar eljövök, és az én jutalmam velem van, hogy megfizessek mindenkinek, amint az ő cselekedete lesz.” (Jel 22,11,12)

Mind a 4., mind az 5. csapásnál azt olvashatjuk, hogy „káromolták a menny Istenét”. Az istenkáromlás (gör.: blaszfémia) elsődlegesen *megvetést, tiszteletlenséget* jelent. Azonban a szó elsődleges jelentésén túlmutat ez a végidőben általánossá váló bűn, mivel ezt a kifejezést használja Jézus a Szentlélek elleni bűn állapotára is: „Azt mondom azért nektek: minden bűn és káromlás megbocsátatik az embereknek, de a Lélek káromlása nem bocsátatik meg az embereknek.” (Mt 12, 31) A káromlásnak az az esete, amikor a Szentlelket káromolja valaki, már egy visszafordíthatatlanul súlyos állapotot jelent, mivel erre már nincs – nem lehet – bocsánat. A „káromolják a menny Istenét” ugyanezt jelenti. Ez pedig nem más, mint amikor az ember lelkiismerete szüntelenül ellenáll a Szentlélek bűnbánatra készítő erejének, amelynek következtében végül annyira „megkeményedik” a szív, hogy már képtelen bármilyen belátásra, szívbeli változásra, ezért már nem is igényel semmilyen megbocsátást. Ez pedig már az Isten részéről is menthetetlen állapot. Ennek az állapotnak a kialakulásáért a fenti ígék alapvetően két okot fogalmaznak meg: „nem Istennek adtak dicsőséget”, másrészt pedig a kérlelések ellenére is inkább a „széles utat” választották (Mt 7, 13), „meg nem tértek az ő cselekedeteikből” a „kegyesség látszata” mellett (2Tim 3,1–5).

„Amikor Jézus kilép a szentek szentjéből, sötétség borul a Föld lakóira. E félelmetes időszakban az igazaknak közbenjáró nélkül kell a szent Isten színe előtt élniük. A gonoszokat nem korlátozza már semmi. Sátán teljesen hatalmában tartja

azokat, akik megmásíthatatlanul megkeményítették szívüket. Isten türelme véget ért. A világ elutasította irgalmát, megvetette szeretetét, és lábbal tiporta törvényét. A gonoszok túllépték a határt. Próbaidejük lejárt. Isten Lelke, akinek makacsul ellenálltak, végül eltávozott tőlük. A menny kegyelmét nélkülözve védtelenek a gonosszal szemben. Sátán ekkor a végső nagy zúrzavarba taszítja a Föld lakóit. Amikor Isten angyalai elengedik az emberi indulatok vad viharát, minden ellentét kiéleződik. Az egész világra kiterjed a pusztulás, amely rettenetesebb lesz, mint ami Jeruzsálemet sújtotta.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, 614. o.)

„Isten büntető ítélete azokat fogja sújtani, akik népét sa nyargatni és pusztítani akarják. »Mint a Perázim hegyén, felkel az Úr, és mint a Gibeon völgyében, megharagszik, hogy megtegye munkáját, amely szokatlan lesz, és hogy cselekedje dolgát, amely hallatlan lesz.« (Ésa 28,21) Irgalmas Istenünknek a büntetés szokatlan tett. »Élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy nem gyönyörködöm a hitetlen halálában.« (Ezék 33,11) Az Úr »irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú..., megbocsát hamisságot, vétket és bűnt«. »Hosszútűrő az Úr és nagy hatalmú, nem hagy büntetlenül.« (2Móz 34,67; Náh 1,3) Az igazságos Isten rettenetes dolgokkal fog földre tiport törvényének érvényt szerezni. A törvénszegőre váró büntetés súlyosságára abból következtethetünk, hogy az Úr nem siet az ítéletet végrehajtani. A nemzet, amelynek Isten sokáig tűr, és amelyre nem sújt le addig, míg be nem tölti gonoszsága mértékét, végül ki fogja inni a harag poharát, amelybe nem vegyül irgalom.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, 557. o.)

Az e heti adomány az eleki szociális otthon munkáját támogatja.

A végső megpróbáltatás: „Háborúság ideje az Jákóban, de megszabadul abból”

(Jer 30,7)

Utolsó tanulmányunk az Isten népét sújtó legnagyobb próbatétellel foglalkozik. Mikor és miért következik ez be? Miben hasonlít ez a tapasztalat „Jákób háborúságához”? Hogyan fog győzni Isten népe? Melyek a nekünk szóló tanulságok? A tanulmány átvétele előtt javasoljuk Mózes I. könyve 32. fejezetének elolvasását.

I Mikor és hogyan következik be Isten népének végső megpróbáltatása? Mit jelképez „Jákób háborúsága”?

Jel 16,13–14 ■ „Láttam a sárkány szájából, a fenevad szájából és a hamis próféta szájából három tisztátalan lelket kijönni, a békákhoz hasonlókat, mert ördögi lelkek azok, akik jeleket tesznek, elmennek a föld és az egész világ királyaihoz, hogy egybegyűjtsék azokat a mindenható Isten ama nagy napjának viadalára.”

Jer 30,5–7 ■ „A félelem, rettentés szavát hallottuk, és nincs békesség. Kérdjétek meg csak és lássátok, ha szül-e a férfi? Miért látom minden férfi kezét az ágyékán, mintegy gyermekszülőét, és miért változtak orcáik fakósárgává? Jaj!, mert nagy az a nap, annyira, hogy nincs hozzá hasonló, háborúság ideje az Jákóban, de megszabadul abból!”

Dn 12,1 ■ „Abban az időben felkel Mihály, a nagy fejedelem, aki a te néped fiaiért áll, mert nyomorúságos idő lesz, amilyen nem volt attól fogva, hogy nép kezdett lenni, mind ez ideig.”

.....

.....

.....

Jeremiás próféciája eredetileg arra a nehéz időszakra vonatkozott, amit a zsidók éltek át a Júdába betörő babiloni csapatok kegyetlenkedései nyomán. E nyomorúságos idő ábrázolására a Jákób tapasztalata volt a legalkalmasabb, amely így jelképpé is vált a Szentírásában. Ennek alapján „Jákób éjszakája”, „Jákób háborúságának ideje” az a különösen megpróbáló időszak, amelyet Isten népe fog átélni a hét csapás idején, közvetlenül a kegyelemi idő lezárulása után. E nyomorúságos időszak csúcspontja az elpusztításukra kiadott rendelet életbe lépése lesz, amely a 6. csapás idejére tehető. Ekkor az Istentől elszakadt egyházi és politikai hatalmak világméretű összefogásra jutnak el, hogy céljukat véghezvigyék.

„Jákób tapasztalata a küzdelemnek és győtrelemnek ezen az éjszakáján azt a megpróbáltatást vetíti elénk, amelyen Isten népének kell átmennie, közvetlenül Krisztus második eljövetele előtt... Amikor megszűnik Krisztusnak az ember érdekében végzett közbenjárása, akkor kezdetét veszi a nyomorúság ideje. Addigra már minden egyes lélek sorsa eldőlt, és nem lesz már engesztelő vér, hogy megtisztítson a bűntől. Amikor Jézus mint az ember Isten előtti közbenjárója, leteszi tisztét, elhangzik majd az ünnepélyes kijelentés: »Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is, aki fertelmes, legyen fertelmes ezután is, aki igaz, legyen igaz

ezután is, és aki szent, szenteltessék meg ezután is.« (Jel 22,11)
Akkor Isten visszavonja a földről Lelkének fékező erejét.”
(Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, A küzdelmek éjszakája c. fej.)

„Sokszor a várható bajt nagyobbban látjuk, mint amilyen a valóságban. De nem így van ez az előttünk álló veszéllyel. A legéletszerűbb ábrázolás sem tükrözi vissza, hogy milyen súlyos lesz a megpróbáltatás. A próbában mindenkinek egyedül kell megállnia Isten előtt.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, A nyomorúság ideje c. fej.)

2 Miért került nehéz helyzetbe Jákób a Jabbók révéhez közeledve? Milyen fenyegetéssel kell szembenéznie Isten népének a kegyelmi idő lezárulása után?

1Móz 32,6–11 ■ „Megtértek Jákóbbhoz a követek, mondván: Elmentünk a te atyádfiához, Ézsauhoz, már jön is eléd, és négyszáz férfi van vele. Igen megijedt Jákób, és féltében a népet, mely vele volt, a juhokat, a barmokat és a tevéket két seregre osztotta. És monda: Ha eljön Ézsau az egyik seregre, és azt levágja, a hátramaradt sereg megszabadul... Szabadíts meg, kérlek, engem az én bátyám kezéből, Ézsau kezéből, mert félek tőle, hogy rajtam üt és levág engem, az anyát a fiakkal egybe.”

Vö. Jel 13,15 ■ „Adatott neki, hogy... azt művelje, hogy mindazok, akik nem imádják a fenevad képét, megölessenek.”

.....

.....

.....

.....

Jákób, aki húsz évet töltött száműzetésben, követek kiküldésével készítette elő a testvérével való találkozást. Nem tudhatta, hogy Ézsau megbocsátotta-e neki a múltbeli bűneit, vagy sem. Meglepetésére bátyja 400 emberrel közeledett, ezért érthető, hogy Jákóbon félelem lett úrra.

Fontos tanulság, hogy Jákób egyrészt megtette, amit a józan ész diktált, hogy minél kisebb legyen a vesztesége, másrészt Istenhez fordult, szabadulásért könyörögve. Hasonló helyzetbe kerül Isten népe a hét csapás idején, mert a Sátán által befolyásolt közhangulat Isten népe ellen fordul, és a kormányok is rendeleteket hoznak elpusztításukra.

„Hangsúlyt fog kapni az a vélemény, hogy nem szabad megtérni azt a kisebbséget, amely szembehelyezkedik az egyházi intézménnyel és az állam törvényével; hogy inkább ők szenvedjenek, mintsem egész nemzetekre kiterjedjen a zűrzavar és a jogtalanság. Tizennyolc évszázaddal korábban Krisztus ellen éppen így érveltek a »nép főemberei«. »Jobb nekünk – mondta a ravasz Kajafás –, hogy egy ember haljon meg a népért, és az egész nép el ne vesszen.« (Jn 11,50) Ez az érv meggyőzőnek fog látszani, és végül azok ellen, akik megszentelik a IV. parancsolatban foglalt szombatot, egy rendelet fog megjelenni, amely a legszigorúbb büntetésre méltónak ítéli ezeket a hívőket, és megengedi az embereknek, hogy egy meghatározott idő után megöljék őket. A hitehagyó protestantizmus az Újvilágban az Óvilág katolikusaihoz hasonlóan fog eljárni azokkal szemben, akik Isten minden rendelkezését tiszteletben tartják. Isten népe ekkor kerül abba a szorult helyzetbe, amelyet a próféta Jákób háborúsága idejének nevez.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, A nyomorúság ideje c. feje.)

„Láttam, hogy a négy angyal féken tartja a viszálykodás négy szelét, amíg Jézus be nem fejezi művét a szentélyben,

és csak ezután jön el a hét utolsó csapás. A hét csapás igen felbőszíti a gonoszokat. Az igazakra támadnak, mintha ők idézték volna elő Isten ítéleteit, s kijelentik róluk, hogy ha megszabadíthatnák tőlük a világot, a csapások is megszűnének. Rendelet jelenik meg, amely megparancsolja a szentek elpusztítását, de ők éjjel-nappal szabadulásért könyörögnek Istenhez. Ez Jákób küzdelmének éjszakája.” (Ellen G. White: *Maranatha*, 268. o.)

3 Mi okozza a legnagyobb megpróbáltatást Isten népe számára ebben az időszakban? Miben hasonlít tapasztalatuk Jákóbéhoz?

Zak 3,1 ■ „Azután megmutatta nekem Jósuát, a főpapot, aki az Úr angyala előtt állt, és Sátánt, aki jobb keze felől állt, hogy vádolja őt.”

Jel 12,10 ■ „A mi atyánkfiainak vádolója levettetett, aki vádolta őket éjjel és nappal a mi Istenünk előtt.”

.....

.....

.....

Sátán két legfőbb tevékenysége: a kísértés és a vádolás. Sátán a vádjait gyakran sugallatok formájában igyekszik elültetni a lelkünkben. A vádolás lényege, hogy csak a bűnre mutat rá, és azzal azonosítja az elkövetőt. Az ősellenség arra törekszik, hogy kételyt támasszon Isten megbocsátása iránt, és az elkövetett vétket megbocsáthatatlannak állítsa be.

Jákób valóban súlyos bűnöket követett el a múltban: egyrészt csalással vette el bátyjától az elsőszülöttségi jogot, másrészt megtévesztette atyját. Most, hogy saját és családja életét veszé-

lyezették, úrrá lett rajta a büntudat: Jákób arra gondolhatott, hogy most mégis utoléri a végzet.

Ehhez hasonlóan, a súlyos megpróbáltatások nyomása alatt Isten népének tagjai is elbizonytalanodnak saját üdvösségüket illetően. Sátán itt is a múltbeli bűneikre hivatkozva vádolja őket. Bizonyára sokan átéltük már, hogy Sátán saját lelkiismeretünkön keresztül kárhoztatott bennünket egy hibás döntésünk vagy cselekedetünk miatt, és igyekezett minden reményt kioltani bennünk. Mindig fel kell ismernünk Sátán hangját az ilyen jellegű vádolásban.

„Sátán vádolta Jákóbot Isten angyalai előtt, jogosnak tartva, hogy bűne miatt megölhesse. Ő készítette Ézsaut is, hogy öccse ellen vonuljon, és miközben a pátriárka az egész éjszakát végigküzdötte, Sátán arra törekedett, hogy a büntudat súlya alatt elcsüggedjen, Istenbe vetett bizalmát megtörje.

Amikor Jákób kétségbeesésében megragadta az angyalt, és könnyhullatás közepette esedezett hozzá, a mennyei hírnök, hogy hitét próbára tegye, szintén emlékeztette bűnére, és távozni akart tőle. Jákób azonban nem engedte, hogy elutasítsa őt. Hiszen tapasztalta, hogy Isten kegyelmes, és ezért irgalmának karjaiba vetette magát. Bűnbánatára hivatkozott, és szabadulásért könyörgött.

Amikor visszatekintett életére, majdnem elcsüggedt – azonban szorosán átkarolta az angyalt, és gyötrelmes sírással tárta elé kérelmét, mindaddig, amíg kivívta a győzelmet.

Ilyen tapasztalaton mennek át Isten gyermekei is a gonosz hatalmak elleni végső küzdelmükben. Isten megpróbálja hitüket, kitartásukat, szabadító hatalmába vetett bizalmukat. Sátán arra törekszik, hogy esetük reménytelenségének gondolatával megrettentse őket, el akarja velük hitetni, bűneik túl nagyok ahhoz, hogy bocsánatot

nyerjenek. Mélyen átérzik fogyatékoságaikat, hibáikat, és miközben életük elvonul előttük, minden reményük szertefoszlik.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, A küzdelmek éjszakája c. fej.)

„Sátán vádolja Isten népét bűneik miatt, az Úr pedig megengedi, hogy a végsőig megpróbálja Istenbe vetett bizalmukat, hitüket és állhatatosságukat. Amikor a múltra gondolnak, reményük meginog, mert nem sok jót fedeznek fel önmagukban. Teljes tudatában vannak gyengeségüknek és érdemtelenségüknek. Sátán azzal a gondolattal próbálja megrémíteni őket, hogy esetük reménytelen, hogy soha nem fognak megtisztulni. El akarja venni hitüket, hogy kísértéseinek engedve elforduljanak Istentől.

Isten népe mindenfelé cselszövésről hall, és lázadást lát. Mélységesen sóvárognak arra, hogy vége szakadjon ennek a nagy hitehagyásnak és a gonoszok gonoszságának. Kérik Istent, hogy állítsa meg a lázadást, de ezt mardosó önváddal teszik, mert kevés volt az erejük a bűn áradatának elutasítására és visszaszorítására. Úgy érzik, ha minden képességüket fejlesztve mindig Krisztus szolgálatában álltak volna, Sátán seregei kevésbé tudtak volna diadalmaskodni rajtuk.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, A nyomorúság ideje c. fej.)

4 Milyen „harcmodorral” győzött Jákób az angyallal küzdve? Hogyan győzhet Isten népe is a végidőben?

1Móz 32,26 ■ „Mondta Jákób: Nem bocsátalak el téged, míg meg nem áldasz engem.”

Hós 12,4 ■ „Küzdött az angyallal és legyőzte, sírt és könyörgött neki.”

Ésa 27,5 ■ „Fogja meg erősségemet, kössön békét velem, békét kössön velem!”

Lk 18,7-8 ■ „Hát Isten nem szolgáltat-e igazságot az ő választottaiért, akik Őhöz kiáltanak éjjel és nappal, ha hosszútűró is irántuk? Mondom nektek, hogy igazságot szolgáltat értük hamar.”

.....

.....

.....

Jákób győzelmének kulcsa a küzdő ima megtanulása volt. Isten népe számára is az ilyen imádság hozza el a győzelmet. A küzdő ima jellegzetességei: 1. A meghallgatás késedelme ellenére is fel nem adott, kitartó könyörgés. 2. Önmagunk elítélése, mély megbánással, ugyanakkor az Üdvözítő érdemeibe kapaszkodó bizalom. Vizsgáljuk meg magunkat, hol tartunk e „harcmodor” elsajátításában! Vannak-e ilyen jellegű imatapasztalataink?

„Jákób, a bűnös, tévedő, halandó ember, bűneit megbánva, magát megalázva, saját akaratát feladva győzött a menny Urával vívott harcban. Remegve kapaszkodott Isten ígéreteibe, és az a szív, amely végtelenül szeret, nem tudott nemet mondani a bűnös könyörgésére. Jákób győzelmének bizonyítékául, és azért, hogy másokat is példája követésére bátorítson, nevét, amely bűnére emlékeztette, Isten olyan névre változtatta, amellyel győzelmének állított emléket. Az a tény pedig, hogy Jákób győzött az Istennel vívott harcban, biztosíték volt arra, hogy az emberekkel vívott küzdelemben is győzni fog. Már nem félt bátyja haragjától, mert az Úr volt az oltalma.

A ránk váró kín és gyötrellem olyan hitet igényel, amely elvisel fáradtságot, késedelmet és éhséget; olyan hitet, amely a kemény próba idején sem lankad. A kegyelemidő

alatt mindenki felkészülhet erre a próbára. Jákób azért győzött, mert állhatatos és céltudatos volt. Győzelme a kitartó ima hatalmát bizonyítja. Akik megragadják Isten ígéreteit, mint Jákób, akik olyan buzgók és állhatatosak, mint amilyen ő volt, azok hozzá hasonlóan győzni fognak. De akik nem hajlandók önmagukat megtagadni és Istennel küzdeni, akik nem imádkoznak áldásaiért buzgó kitartással, azok nem fognak áldást kapni. Küzdeni Istennel – milyen kevesen tudják, mi is az! Mily kevesen tárták fel egyszer is lelküket hő vággyal Isten előtt annyira, hogy minden idegszáluk megfeszült! Amikor a kétségbeesés hullámai leírhatatlan erővel csapnak át az esdeklő emberen, mily kevesen kapaszkodnak törhetetlen hittel Isten ígéreteibe!

Csak azok lesznek felvértezve az egész világot foglyul ejtő hatalmas csalással szemben, akik szorgalmasan tanulmányozták a Szentírást, és szeretik az igazságot. A Biblia bizonyágtétele nyomán felismerik az álcázott csalót. A próba senkit sem fog elkerülni. A kísértés rostája megmutatja, ki az igazi keresztény.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, A nyomorúság ideje c. fej.)

„Jákób története a bizonyíték, hogy Isten nem veti el azokat, akiket a bűn ugyan hálójába kerített, de őszinte bűnbánattal visszatértek hozzá. Önmaga alárendelése és bizakodó hit által nyerte el Jákób azt, amit elvesztett, amikor saját erejével harcolt. Isten így tanította meg szolgáját arra, hogy csak isteni erő és kegyelem adhatja meg számára a sóvárgott áldást.

Az utolsó napokban élők ugyanezt fogják tapasztalni. Amikor veszedelmek környékezik őket és csüggedés tör a lélekre, az engesztelő áldozat érdemeibe kell kapaszkodniuk. Semmit sem tehetünk magunktól. Tehetetlen érdemtelenségünkben csak a megfeszített és feltámadott Üdvözítő érdemeiben kell bízunk. Soha senki nem vesz-

het el, amíg Őbenne bízunk. Vétkeink hosszú, sötét lajstroma nyitva áll a végtelen Isten tekintete előtt. Ez a lista teljes, egyetlen törvényszegésünk sem hiányzik róla. De Isten, aki hajdan meghallgatta szolgáló kiáltásait, meghallgatja ma is a hittel mondott imákat, és megbocsátja áthágásainkat. Megígérte, és meg fogja tartani a szavát.

Krisztus egyháza vagy a keresztény hívő ember a legnagyobb győzelmeit nem képességei, műveltsége, gazdagsága vagy az emberek kegye által aratta. Ilyen győzelmek csak az ima titkos helyein, Isten fogadótermeiben arathatók, amikor a komoly, tusakodó hit belekapaszkodik a Mindenható erős karjába.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, A küzdelmek éjszakája c. fej.)

5 Milyen szintet értek el a jellembeli igazság tekintetében korábban a „Jákób éjszakáját” átélők? Kinek a példája segített nekik ennek elérésében? Miképpen eleven bennük ugyanakkor méltatlanságuk tudata is?

Jel 7,14 ■ „Ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból, megmosták ruháikat, és megfehérítették ruháikat a Bárány vérében.”

Jel 14,4-5 ■ „Ezek azok, akik asszonyokkal nem fertőztették meg magukat, mert szüzek. Ezek azok, akik követik a Bárányt, valahová megy. Ezek áron vétettek meg az emberek közül Istennek és a Báránynak zsengeiül. És az ő szájukban nem találtatott álnokság, mert az Isten királyiséke előtt feddhetetlenek.”

Rm 7,18 ■ „Tudom, hogy nem lakik énbennem, azaz a testemben jó.”

.....
 .....

.....

.....

.....

Isten népe megtisztulásában nagy szerepet játszottak a korábban – még a kegyelemidő lezárulása előtt – átélt megpróbáltatások. Ezek folyamatosan Krisztus engesztelő áldozatára irányították figyelmüket, és mintegy „kiégették” belőlük a bűnt. Bár emberi természetükön keresztül továbbra is kísértettek maradnak, Sátán nem tudja bűnre csábítani őket. Ezzel együtt tudatában vannak saját méltatlan és érdemtelen voltuknak, nem büszkék az elért teljesítményre, mert tudják, hogy Isten ereje által győztek.

Sajnos terjednek az adventközösségen belül is olyan nézetek, miszerint a tökéletesség tanítása a „mitoszok” körébe tartozik. Higgyünk abban, hogy az igaz jellem Isten segítségével elérhető halandó emberek számára a kegyelemidő lezárulása előtt. Ennek megfelelően figyelmünk legfőbb tárgya legyen a folyamatos lelki-hitbeli felkészülés az előttünk álló nagy próba idejére.

„Ha Jákób előzőleg nem bánta volna meg a bűnét – azt, hogy csalással szerezte meg az elsőszülöttségi jogot –, az irgalmas Isten nem hallgatta volna meg imáját, és nem őrizte volna meg életét. Ha a nyomorúság idején Isten népének – aggodásuk és gyötrődésük idején – be nem vallott bűnök jutnának eszükbe, összeszereskednának. Kétségbeesésükben elveszítenék hitüket, és nem tudnának bizalommal szabadulásért könyörögni Istenhez. Nagyon is tudatában vannak méltatlanságuknak, de nincsenek elfedezett bűneik. Ezek előttük mentek az ítéletre. Isten eltörölte e bűnöket, és ők már nem is tudnak emlékezni rájuk.

Sátán sok emberrel el tudja hitetni, hogy Isten elnézi az apró mulasztásokat. De az Úr – ahogy Jákób esetében megmutatta – semmiképpen nem hagyja jóvá és nem tűri el a gonoszt. Sátán le fogja győzni azokat, akik mentetetik és rejtegetik bűneiket, mert azok bevallatlanul és megbocsátatlanul bent maradnak a mennyei könyvekben. Minél hangzatosabb a hitvallásuk, és minél rangosabb a helyük, Isten annál súlyosabbnak ítéli eljárásukat, és annál biztosabb nagy ellenségük diadala. Akik halogatják az ítéletre való felkészülést, azok nem fognak elkészülni sem a nyomorúság idején, sem később. Esetük reménytelen...

Jákób története is bizonyosságot tesz arról, hogy Isten nem veti el a Sátán által megkísértett, rászédett, bűnre csábított, de hozzá őszinte bűnbánattal visszatérő embert. Sátán el akarja pusztítani, de Isten elküldi angyalait, hogy a veszély idején vigasztalják és oltalmazzák. Sátán támadása ádáz és elszánt. Csalásai félelmesek. De az Úr szemmel tartja népét, és meghallja kiáltásukat. Szenvedésük mérhetetlen. A kemence lángjaiban már-már elhamvadnak. De az Ötvös kihozza őket onnan, mint tűzben megpróbált aranyat. Isten éppúgy szereti őket a súlyos próba idején, mint amikor a legfényesebben ragyogott felettük a Nap. De a tüzes kemence szükségszerű, mert ott válik le róluk a földiesség, és Krisztus képmását csak így tükrözhetik tökéletesen vissza.

Addig kell krisztusi tökéletességre igyekeznünk, amíg nagy Főpapunk engesztelést végez értünk. Megváltónk még gondolatban sem engedett a kísértés hatalmának. Csak ilyen lelküllettel lehet megállni a nyomorúság idején.

Ebben az életben kell elszakadnunk a bűntől Krisztus engesztelő vérébe vetett hit által. Drága Megváltónk kér, hogy zárkozzunk fel mellé, és egyesítsük gyengeségünket az Ő erejével, tudatlanságunkat az Ő bölcsességével, érdemtelenségünket az Ő érdemeivel.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, A nyomorúság ideje c. feje.)

6 Hogyan fogják tapasztalni Isten védelmét és gondoskodását e megpróbáltatások közepette?

Ésa 33,15-16 ■ „Aki igazságban jár, egyenesen beszél..., az magasságban lakozik, kőszálak csúcsa a bástyája, kenyerét megkapja, vize el nem fogy.”

Zsolt 91,10 ■ „Nem illet téged a veszedelem, és csapás nem közelget a te sátorodhoz.”

Ésa 54,17 ■ „Egy ellened készült fegyver sem lesz jó szerencsés, és minden nyelvet, amely ellened perbe száll, kárhoztatsz.”

.....

.....

.....

Amennyire nagy lesz a nyomorúság ebben az időszakban, annyira kézzelfogható lesz Isten oltalma és gondviselése is az igaz hívők számára. Fontos, hogy mi sem aggodalmaskodással vagy félelemmel tekintsünk előre erre az időszakra.

„Isten népe sem menekül meg a szenvedéstől. Üldözni és nyomorgatni fogják őket, nélkülözni és éhezni fognak, de nem pusztulnak el. Az az Isten, aki Illéstről gondot viselt, egyetlen önfeláldozó gyermekét sem hagyja magára. Aki számontartja fejük hajszálait, gondja lesz rájuk, és az éhínség idején is eledelt ad nekik. Míg a gonoszok az éhségtől és a ragálytól elpusztulnak, az igazakat angyalok védik, és betöltik szükségleteiket.

A mennyei őrszemek megbízatásukat híven teljesítve tovább őrködnek. Bár rendelet jelöli meg azt az időt, amikor Isten parancsolatainak megtartóit meg lehet ölni, ellenségeik helyenként elébe fognak vágni a rendeletnek, és idő

előtt megkísérlik kioltani életüket. De senki sem törhet át a hatalmas őrzők seregén, akiket Isten a hűséges emberek köré állít. A városokból és a falvakból menekülők közül egyeseket megtámadnak ugyan, de az ellenük felemelt kard összetörik, és gyenge szalmaként hull le. Lesznek olyanok, akiket harcosok alakjában megjelent angyalok védenek meg.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, A nyomorúság ideje c. fej.)

Az e heti adomány az Útjelző Alapítványt támogatja.

Július

1. péntek	Mk 15,33-34	napnyugta: 20:43
2. szombat	Ésa 53,8	
3. vasárnap	Ésa 53,4	
4. hétfő	2Ko 5,21	
5. kedd	Mt 27,54	
6. szerda	Lk 23,45-46	
7. csütörtök	Jn 19,30	
8. péntek	Jel 12,10	napnyugta: 20:41
9. szombat	Rm 3,25-26	
10. vasárnap	Rm 5,21	
11. hétfő	Zsid 2,14	
12. kedd	Zsid 4,10	
13. szerda	Mk 15,39	
14. csütörtök	Ap csel 2,36	
15. péntek	Jn 8,28	napnyugta: 20:37
16. szombat	Lk 9,22	
17. vasárnap	Mt 28,2-4	
18. hétfő	1Kor 15,20	
19. kedd	Jn 11,25	
20. szerda	Jn 20,17	
21. csütörtök	Mt 28,7	
22. péntek	Lk 24,26-27	napnyugta: 20:31
23. szombat	Lk 24,44	
24. vasárnap	Lk 24,46-47	
25. hétfő	Jn 20,28-29	
26. kedd	Jn 21,16	
27. szerda	Mt 28,18	
28. csütörtök	Efész 1,7	
29. péntek	Fil 3,9-10	napnyugta: 20:23
30. szombat	Zsolt 63,3-4	
31. vasárnap	Fil 1,9-11	

Augusztus

1. hétfő	1Jn 4,11	
2. kedd	1Jn 4,16	
3. szerda	Mk 16,20	
4. csütörtök	Rm 8,1-2	
5. péntek	Mt 28,20	napnyugta: 20:13
6. szombat	Eféz 1,19-20	
7. vasárnap	Jn 14,1-2	
8. hétfő	Lk 24,49	
9. kedd	Ap csel 1,14	
10. szerda	Ap csel 2,1-3	
11. csütörtök	1Jn 1,2-3	
12. péntek	1Kor 1,18	napnyugta: 20:03
13. szombat	Ap csel 9,6	
14. vasárnap	Kol 1,27	
15. hétfő	Zsid 13,8	
16. kedd	Gal 6,14	
17. szerda	1Kor 1,23-24	
18. csütörtök	2Kor 5,20	
19. péntek	Rm 3,22-23	napnyugta: 19:51
20. szombat	1Kor 2,1-2	
21. vasárnap	2Kor 5,19	
22. hétfő	Mk 10,45	
23. kedd	1Jn 2,6	
24. szerda	Ap csel 10,33	
25. csütörtök	1Pt 4,14	
26. péntek	Jn 15,18-19	napnyugta: 19:38
27. szombat	Kol 3,1	
28. vasárnap	Zsid 13,20-21	
29. hétfő	Fil 3,13-14	
30. kedd	2Tim 4,17-18	
31. szerda	2Tim 4,6-8	

IGÉK MINDEN NAPRA

Szeptember

1. csütörtök	Jn 17,19	
2. péntek	1Pt 1,15-16	napnyugta: 19:25
3. szombat	1Pt 4,15-16	
4. vasárnap	Jn 1,16	
5. hétfő	1Jn 3,23	
6. kedd	1Jn 3,16	
7. szerda	1Jn 4,21	
8. csütörtök	Péld 28,13	
9. péntek	2Kor 3,18	napnyugta: 19:11
10. szombat	1Tím 1,15-16	
11. vasárnap	Jn 15,9-10	
12. hétfő	1Kor 6,19-20	
13. kedd	Jn 15,20-21	
14. szerda	Jel 2,1	
15. csütörtök	Jel 5,5-6	
16. péntek	2Kor 2,14-15	napnyugta: 18:57
17. szombat	Jn 6,37-38	
18. vasárnap	Jn 6,39	
19. hétfő	Ap csel 4,30	
20. kedd	Lk 19,10	
21. szerda	Mt 9,12-13	
22. csütörtök	Mt 7,28-29	
23. péntek	Ésa 42,16	napnyugta: 18:43
24. szombat	Kol 1,10-11	
25. vasárnap	1Kor 1,10	
26. hétfő	Jn 13,34	
27. kedd	Gal 6,1-2	
28. szerda	Kol 1,28	
29. csütörtök	Eféz 4,15	
30. péntek	2Kor 5,14-15	napnyugta: 18:28

A reggeli igéket a „*Jöjjetek énhozzá...*” című könyvből idéztük.